

ဆုန်ရွှေမျှား ချစ်သွေးကောရီ

SILK
SAMUEL MERWIN

မှတ်တမ်း

စာအုပ်အမှတ် (၁၈၁)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄၊ ၃၈၃၆၆၄၊ ၂၈၂၆၀၄

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားညှိညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

- ငြည်ညွှန့်သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုပြင်ပါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

- နိုင်ငံစေ့စဉ်းတည်မျက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေး ရှိစေရန်အားချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံသာယာမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

- စီးပွားစေ့စဉ်းတည်မျက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

- လူမှုစေ့စဉ်းတည်မျက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ချစ်သွေးကေရီ

Silk
Samuel Merwin

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၀၆၂ / ၂၀၀၃ (၈)
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၄၁ / ၂၀၀၃ (၁၀)

ပို့နှစ်ခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ ဇူလိုင်လ)
- အုပ်ရေး - (၅၀၀)

- မျက်နှာပုံး - အောင်ကျော်
- ကွန်ပျူတာစာစီ - **Quality**
- အတွင်းဖလင် - **Quality**

ပို့နှစ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော့ဖ်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးထွန်းမြင့် (မြ) (၀၃၉၀၆)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - **၁၀၀၀** ကျပ်

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၆ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ပထမပတ်၏ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၊ တပည့်လည်း ဖြစ်သော လူရွယ်တစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ်ဘာသာပြန်ရန် ယူလာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ဘာသာပြန်ရန် ယခင်ကလည်း သူသည် ဝတ္ထုစာအုပ် ၂ အုပ်၊ ၃ အုပ် ပေးခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။

သူအား ကျွန်ုပ်က နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက် သူပေးသော စာအုပ်ကို ကြည့်ရှုရာ စာအုပ်မှာ အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်၍ သူ၏ ပြောပြချက်အရ စာအုပ်အဟောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ၂ ကျပ် ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဆို၏။ သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဝတ္ထုစာအုပ်မှာ အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိနေလေပြီ။ စာအုပ်၏အမည်မှာ Silk ဖြစ်၍ စာရေးဆရာမှာ Samuel merwin ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူပေးသော ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဝတ္ထုစ၍ ဖွင့်သော အချိန် ခရစ်သက္ကရာဇ် ပထမရာစုနှစ်ကုန်ဆုံးကာနီးအချိန်လောက်ဖြစ်၍ အချိန်က တရုတ်ပြည်ကြီးသည် စီးပွားရေးဘက်တွင်လည်း ကောင်း၊ သုခုမ အနုပညာဘက်တွင်လည်းကောင်း အထူးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်နေ သည့် အခါသမယဖြစ်လေသည်။

တရုတ်ပြည်ကြီး၏ အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်သော ဝါးလုပ်ငန်းမှာ လွန်စွာပင်ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ တရုတ်လူမျိုးများသည် ယင်းလုပ်ငန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို အခြားနိုင်ငံက မရရှိအောင် အထူး ကာကွယ်လျက် ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တရုတ်ပြည်ကြီးရှိ လူထုတစ်ရပ်လုံး လိုလိုပင် ဝါးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ၊ အကယ်၍ ယင်းလုပ်ငန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်ပေါက်ကြားသွားမည်ဆိုပါက တရုတ်ပြည်ကြီး၏အဓိက ငွေဝင်လမ်း ဖြစ်သော လုပ်ငန်းကြီးမှာ မရှုမလှ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီးလျှင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံး အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာနှင့် မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရပေတော့မည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ တရုတ်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သစ္စာတော်ခံ ရွှေကြယ်သီးတပ်ခွင့်ရသူ တရုတ်အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည့် 'ဂျန်ဝို' ဆိုသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းနှင့် သူ၏ ပေးစာများမှ ကောက်နုတ်ချက်များကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ အလွန်စေ့စပ်သေချာ၍ သူ့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရသည့် သာမန် အဖြစ်အပျက်များ သာမက တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့်တကွ ဘောလကွဲလူမျိုးတို့၏ ရှေးရိုးစဉ်လာ အနုပညာရပ်များကိုပါ ဖော်ပြထားလေသည်။

ထိုအချိန်က တရုတ်ပြည်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်သော အထက် ဖော်ပြပါ ဝိုင်းလုပ်ငန်းအကြောင်းကို တိတိတဆိတ်သော်လည်းကောင်း၊ လက် နက်စွဲကိုင် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်၍သော်လည်းကောင်း၊ ရယူရန် ကြံစည်နေသည့် 'ဘောလကွဲ' အမည်ရှိ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံငယ်တစ်ခုရှိရာ ထိုနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်နေသည့် ပျိုမြစ်နုနယ် ပရိယာယ်ကြွယ်သူ လှပျိုဖြူ ဘုရင်မတစ်ဦးနှင့် ရန်သူနိုင်ငံဖြစ်သော တရုတ်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သားတော် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ မင်းသားတို့ မည်သို့မည်ပုံ ချစ်ကြိုးသွယ်ကြသည့် အခန်းများ၊ အလှထိပ်တင် မာယာရှင် ဘုရင်မမှာ မည်မျှပင် ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသော်လည်း လောကဓမ္မတာ ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာနှင့် တိတိတဆိတ် တွေ့ဆုံပြီး လျှင် အချစ်နယ်ကျွံပုံများ၊ အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာကလည်း စေတနာမေတ္တာကြီးမား ပုံများ နောက်ဆုံးတွင် မင်းနှစ်ပါးတို့မှာ တိုင်းပြည်နှင့် အချစ်မည်သည့်ဘက်မှ အနိုင်ရမည်ကို စာဖတ်သူများ စေခွဲမရအောင် မူလစာရေးဆရာ၏ အလှည့် အပတ် အကွေ့အကောက်တို့ဖြင့် ရသဂုဏ်မြောက်ရေးထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်လေ သည်။

ဝတ္ထုဖွင့်ချိန်နှင့် ဇာတ်အိမ်ဇာတ်လမ်းများမှာလည်း တရုတ်ပြည် 'ဟန်' မင်းဆက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဟာကွက်တစ်ကွက်ကို ဖြည့်စွက်ထုတ်ဖော်ပေး သကဲ့သို့ပင် ရှိတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ မူလစာရေးဆရာ ရေးသားသော ရှေးကျကျ နန်းဆန်ဆန် တရုတ်လေသံဖြင့် စကားလုံးများကို သာမန်အဓိပ္ပာယ်ပေါ်ရုံမျှသာမက သူ၏ ဆိုလိုရင်း သဘောတရားကိုပါ တတ်နိုင်သမျှ ငုံ့မိအောင် ပြန်ဆိုရေးသားထားပါ ကြောင်း။

ဒဂုန်ရွှေမျှား

မှတ်ချက်။ ။ ဝတ္ထုမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ကြိုက်နှစ်သက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ ဝတ္ထု၏အမည်ကို ကျွန်ုပ်က 'ဝို' ဟု မူလစာရေးဆရာ ပေးသည့်နာမည်အတိုင်း ပေးလို၏။ သို့သော် ထုတ်ဝေသူကမူ ထိုနာမည်မှာ ရိုးလွန်းသည်ဟု ဆိုသဖြင့် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသည့် ဘုရင်မ အမည်ပါပြီးလျှင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သဘောတရားလည်း၊ သက်ရောက်အောင် 'ချစ်သွေးစကရီ' ဟု အမည်ပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြအံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ တရုတ်လူမျိုးမင်းမှုထမ်း 'ဂျန်ဂို' ၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းနှင့် ပေးစာများမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်များဖြစ်ပါသည်။ ဂျန်ဂိုမှာ တရုတ်နိုင်ငံ ရှန်စီပြည်နယ် ပင်းလင်းမြို့စာတိုက်ဖြစ်၍ တရုတ်နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် အဋ္ဌမအဆင့်ရှိ ရွှေကြယ်သီးတပ်ခွင့်ရ အထက်တန်းအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်၏။

အချိန်မှာ ခရစ်သက္ကရာဇ် ပထမရာစု ကုန်ခါနီးလောက်တွင် ဖြစ်၍ တရုတ်ပြည်ကြီးသည် 'ဟန်' မင်းဆက်များ လက်အောက်တွင် အလွန်အင်အားကြီးမားသော နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လာပြီးလျှင် စီးပွားရေးအရလည်းကောင်း၊ အနုပညာဘက်တွင်လည်းကောင်း အထူးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည့် အခါသမယလည်း ဖြစ်ပေသည်။

စိုကုမြို့
နံနက်ပိုင်း

ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသော ဟိုတယ်သည် တရုတ်ပြည်အနောက်မြောက်လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ပန်ချော်' တည်ဆောက်ခဲ့သော တစ်ရာကျော်ခန့်ရှိ တည်းခိုခန်းများနှင့် လုံးဝမတူပေ။ ဤဟိုတယ်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသူများမှာ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်၏။ ဟိုတယ်မှာ ခြောက်သွေ့သော ရာသီတွင် မာကြော၍ တာရှည်ခံနိုင်သော ရွှံ့စေးတစ်မျိုးဖြင့် စီမံပြုလုပ်ထားသော နှစ်ထပ်အဆောက်အဦဖြစ်၏။ အမိုးကိုမူ သစ်လုံးများစီလျက် သစ်လုံးများပေါ်တွင် ကျူပင်များထပ်ကာ ထိုကျူပင်များပေါ်၌တစ်ဖန် မြက်ပါသော မြေလွှာမြေခဲများကို ထပ်ဆင့်ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့နံနက် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိရာ အနီးဝန်းကျင်ရှိ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်တွင် လှပစွာစီရင်ဖူးပွင့်နေကြသော မိုးဦးပန်းများကို တွေ့မြင်နေရသဖြင့် မျက်စိစိမ်းနေသူတစ်ဦးအဖို့ ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ရှိသည်မှန်သော်လည်း စက္ခုပသာဒတွင်မူကား နှစ်လိုဖွယ်ရာကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ် လဲလျောင်းနေသည့် အိပ်ရာသည်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံရှိ ဟိုတယ်များတွင် တွေ့မြင်နေကျဖြစ်သော အိပ်ရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ သစ်သားဖြင့်လေးထောင့်စပ်စပ် တောင်ခတ်ထားသည့် ပရိဘောဂခပ်ဆန်းဆန်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ စောင်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် အသုံးပြုသော ဝှမ်းစောင်အစား မွေးရည်စောင်ကြမ်းတစ်မျိုးဖြစ်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင်စွာ ရက်လုပ်ထားသည်

မှန်သော်လည်း အရောင်အသွေးနှင့် အကွက်ဖော်ထားပုံမှာ ကျွန်ုပ်အမြင်တွင် အလွန်ရိုင်း၍နေလေသည်။ နယ်စပ်ဒေသတစ်လျှောက် နေထိုင်ကြသော လူမျိုးများသည် ထိုစောင်များကို အထူးခုံမင်နှစ်သက်ကြလျက် အမြတ်တနိုးထားကြသည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်၍ ယခုအခါ အတွင်းဝန်အဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်းနေသော 'ဝမ်ဖူး' ထံမှ ပေးပို့လိုက်သော စာအရ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော်သည် ကျွန်ုပ်အား မွန်းတည့်ချိန်တွင် လက်ခံတွေ့ဆုံလိမ့်မည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤမြို့သို့ ယမန်နေ့ညနေက ရောက်ရှိခဲ့ရာ ဤနယ်စပ်ဒေသသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိနေသည့် သတင်းကို ကြားသိရသောအခါ အတော်ပင် အံ့ဩ၍သွားခဲ့မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စစ်ဌာနချုပ်မှာ ဤမြို့၏ အရှေ့ဘက် အတော်အလှမ်းဝေးသော နေရာတွင် တည်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ မြို့တော်ဖြစ်သော 'လိုယန်' မှ ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ ရက်ပေါင်းတစ်ရာနှင့် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရက်တိတိရှိခဲ့ပေပြီ။

ထိုရက်များအနက် ရှစ်ရက်မှာ မလွဲသာ မရှောင်သာသော ဗာဟိုရက်စွဲများဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရ၍ ကျန်ရှိသော တစ်ရာနှင့်တစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်လုံးလုံးမှာ ခရီးသွားရင်းဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာ၏ အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံးအရပ်မှသည် အနောက်ဘက်အစွန်ဆုံး အရပ်သို့ ရောက်လုနီးနီး အလွန်ရှည်လျားသော ခရီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ နွမ်းရိပ်ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာမူ အထူးကောင်းမွန်လျက် ရှိနေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပန်ချော်သည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အတွက် တွေ့လိုသည်ကိုမူ စဉ်းစား၍မရချေ။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်နှင့် အလွန်ရင်းနှီးသော ရောင်းရင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကား မှန်၏။ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က သူ၏ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေး၏။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်ကို မေ့သေးဟန် မတူပေ။ အကယ်၍ သူသည် ကျွန်ုပ်၏အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ သူ၏ အကူအညီဖြင့် ရာထူးအဆင့်ဆင့်တက်ရန် အခွင့်အရေးများ ရရှိမည်မှာ သေချာ၍နေပေသည်။

ဤထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ခရီးတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်လေ့လာမှတ်သားခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောင်း၍ စဉ်းစားကြည့်မိသောအခါ အပေါ်လွင်ဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံး အချက်တစ်ချက်မှာ ပိုးနှင့် ပိုးထည်ပစ္စည်းများ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးပင် ဖြစ်၏။ တရုတ်နိုင်ငံမှ ပြင်ပနိုင်ငံများသို့ ထွက်ကုန်အဖြစ်ဖြင့် တင်ပို့နေသော

ပိုးနှင့်ပိုးထည်ပစ္စည်းများ၏ ပမာဏမှာ အံ့ဘာနန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အရှေ့မှ အနောက်သို့ ခရီးနှင့်နေကြသော လားအုပ်များပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကုန်ပစ္စည်းများ၏ သုံးပုံနှစ်ပုံမှာ ပိုးကုန်များ ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ကုန်ရှိသော သုံးပုံတစ်ပုံမှာမူ သားမွေး၊ ကြွေထည်နှင့် ကြေးဝါ၊ ချိတ်၊ ကျောက်စိမ်း၊ နံ့သာစသည့် အမွှေးအကြိုင်များနှင့် အခြား တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ဖြစ်လေသည်။ ယင်းပစ္စည်းများကို လားသို့မဟုတ် နွားလှည်းဖြင့်သာ တင်ဆောင်ကြ၍ ကုလားအုတ်များဖြင့် သယ်ဆောင်ခြင်း မပြုကြချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ရှည်လျားသော ခရီးကို သွားနေရသဖြင့် လမ်းခရီးတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသော ငြီးငွေ့မှုများမှ သက်သာရာ ရစိမ့်သောမှာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှ ပြည်ပသို့ ထွက်နေသော ပိုးပစ္စည်းများ၏ ပမာဏကို ခန့်မှန်းတွက်ဆ ကြည့်မိရင်း အချိန်ကို ကုန်စေခဲ့၏။ အထက်မှ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးပြင်းနှင့် နေရသူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် အချို့ကုလားအုတ်များမှာ လမ်းဆေးတွင်ရပ်လျက်လည်းကောင်း၊ အချို့လည်း တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားသွားလာလျက်လည်းကောင်း၊ များပြားလှသော ကုလားအုတ်တန်းကြီးကို အဆက်မပြတ် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရ၏။ အချို့အချို့သော ကုလားအုတ်တန်းမှာ ကောင်ရေ ငါးဆယ်မှ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကောင်အထိရှိ၍ အချို့သော ကုလားအုတ်တန်းမှာ နှစ်ရာမှ သုံးရာအထိပင် ရှိကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ရပ်နားတည်းခိုခဲ့သော စခန်းများတွင်လည်း ညစဉ်လိုလိုပင် ကုလားအုတ်များ ဝန်နှင့်အပြည့် ဖြတ်သိပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာပင် ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအုတ်တန်းကြီးများ အကြားတွင် မြင်းကိုစီးလျက်လည်းကောင်း၊ ထမ်းစင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍လည်းကောင်း၊ တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း ဆက်တိုက်ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရာ ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်မိသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်ဖြစ်စေ၊ ကုလားအုတ်တန်းကြီးမှာ မကုန်နိုင် မခမ်းနိုင် မျက်စိတံဆိုး ရှည်လျားသည်ကို မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကုလားအုတ်တိုင်းလိုလိုမှာလည်း ပိုးနှင့် ပိုးထည်ပစ္စည်းများကိုသာ တင်ဆောင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကုလားအုတ်တန်းကြီးနှင့် ပိုးကုန်ပစ္စည်းများကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ် ဦးနှောက်အတွင်းတွင် အတွေးအမျိုးမျိုးပေါ်၍ လာခဲ့၏။ ဤမျှ များပြားသော ပိုးကုန်များကို ဝယ်ယူနိုင်သည့်နိုင်ငံသည် မည်သည့်နိုင်ငံ ဖြစ်လေသနည်း။ တရုတ်နိုင်ငံ ဧကရာဇ်ဖြစ်တော်မူခဲ့သော 'ဂွန်တီ' မင်း လက်ထက်တွင် ကမ္ဘာကျော် အုတ်တံတိုင်းကြီးကို တည်ဆောက်၍ ၎င်းတို့ရန်မှ အကာအကွယ်ယူခဲ့ရသော 'ဟီယွန်နီ' လူမျိုးများသည် ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းတောက်ခဲ့စဉ်ကပင် ဤမျှများပြားသော ပိုးကုန်များကို မဆိုထားဘိ၊ ယင်းတို့၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံကိုမျှပင် ဝယ်ယူနိုင်

စွမ်းမရှိခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် ကမ္ဘာ၏ အစွန်ဆုံး နှုတ်ခမ်းသည် ယခု ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော 'မိုကူမြို့' နှင့် ရက်ပေါင်း လေးဆယ်ခရီးသာ ဝေးကွာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးရင်း ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ကမ္ဘာမြေပုံကိုဖြန့်၍ အသေအချာ တိုင်းတာကြည့်ပြီး ဖြစ်၏။ ဤမျှကျဉ်းမြောင်းသော ဒေသတွင် အလွန်အင်အားကောင်း၍ လူဦးရေများပြားလှသော လူမျိုးတစ်မျိုးသည် မည်သို့နေထိုင်ကြလေသနည်း။ ထိုလူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်က မည်သည့်အတွက် သတင်းအပြည့်အစုံ မရရှိခဲ့လေသနည်း။

ထိုနိုင်ငံကား ရောမနိုင်ငံဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

ထိုနေ့ညနေပိုင်း

ယနေ့နံနက် ဝမ်းဖူးရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရေးလက်စ မှတ်တမ်းကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဖြတ်ထားလိုက်ရ၏။ ဝမ်းဖူးကား အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ၍နေလေပြီ။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝကကဲ့သို့ အစဉ်ပြုချင်သော မျက်နှာနှင့် ရယ်စရာကောင်းသော ဝမ်းဖူး မဟုတ်တော့ချေ။ လိမ္မာပါးနပ်၍ အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ ခေါ်သွားရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏နေအိမ်သို့လိုက်၍ နေ့လယ်စာစားရန် စီစဉ်ထား၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ 'ဟော်' သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ပို့ဆောင်မည့် လှည်းယာဉ်များမှာ တရုတ်ပြည်တွင် မြင်နေကျဖြစ်သော အပြာရောင်လှည်းယာဉ်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အထူးပင် နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိ၏။ ဤဒေသရှိ လှည်းများမှာ လူတစ်ရပ်သာသာမျှ မြင့်သော ဘီးများ တပ်ထားသဖြင့် ခရီးသွားရာတွင် တကွီကွီ မြည်လျက် မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဟော်ကြီးမှာ နံရံတွင် နဂါးရုပ်၊ တိုးနယားရုပ်တို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ တန်ဆာဆင်ထားသဖြင့် တရုတ်ပြည်တွင် မြင်နေကျဖြစ်သော အမိုးကော့ကော့ အဆောက်အဦများနှင့် မခြား သေသပ်လှပစွာ ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား သာမန်အတွင်းဝန်တစ်ဦး အနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ သူနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သော သူငယ်ချင်းတစ်ဦး၏သားအနေဖြင့် လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ အသက် ၇၀ နီးပါးခန့်

ရှိနေပြီဖြစ်ရာ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများမှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ပင် ရှိနေချေပြီ။ သို့သော် ခါးကုန်းခြင်း၊ ကိုင်းခြင်း မရှိသေးဘဲ ကိုယ်ကို မတ်မတ်ထားနိုင်ရုံသာ မက လှုပ်ရှားသွားလာရာတွင် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သလောက် စကားပြောရာတွင် လည်း လူတစ်ဘက်သားအား မရှိသေး မလေးစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဩဇာ အာဏာနှင့် ပြည့်စုံသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပန်းပွင့်များ ထိုးထားသည့် ကိုယ်ရုံကို ဆင်မြန်းလျက် ဦးထုပ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထိပ်နီးပါးမျှရှိ ပတ္တမြားတစ်လုံးကို တပ်ဆင်ကာ ဥဒေါင်းတောင်ကို ပန်းတွင် စလွယ်သိုင်းတပ်ဆင်ထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ထည်ဝါခန့်ညားလှပေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လက်ဝဲဘက် နံရံအနီးတွင်ထိုင်၍ ဝမ်းပန်းနှင့် အခြား အတွင်းဝန်တစ်ဦးတို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် ထိုင်ကြ၏။ ကျွန်ုပ် ကိုမူ အထူးစည်သည်တစ်ဦးအနေဖြင့် မုံတပ်ထားသော ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်စေ၏။ အတန်ကြာမှ အာလာပ သလ္လာပပြောဆိုကြပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုကိုင်ရင်း အတွင်းဝန်နှစ်ဦးတို့အား လှမ်း၍ကြည့် လိုက်ရာ ၎င်းတို့မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဦးညွတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြရ၏။ ဤသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ၏ အတွင်းဝန်နှစ်ဦးထက်ပင် ကျွန်ုပ်အား ပို၍ယုံကြည်ကိုးစားသော အမူအရာကိုပြလောသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဝမ်းသာသော အရိပ်အယောင် မပေါ်ရလေအောင် ကြိုးစား၍ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပြီးနောက် ဤကဲ့သို့ယုံကြည်ကိုးစားသည်ကို ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဦးညွတ်အလေးပြုလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အားရနှစ်သိမ့်စရာ ကောင်းသော အချိန်ကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကပင် စတင်၍ -

“မောင်ရင်ဟာ နိုင်ငံခြား ဘာသာစကားရပ်တွေကို တော်တော်တတ် ကျွမ်းတယ်လို့ ကြားရတယ်။ ဟုတ်သလား မောင်ရင်” ဟု မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အမေးကို ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ၊ ‘သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် စကားကို အလျဉ်စလို ပြောလေ့မရှိ’ ဟူသော ပညာရှိသုခမိန့် ‘ကွန်ဖြူးယုပ်’ ၏ သွန်သင်ဆုံးမချက်ကို ပြန်ပြောင်း၍ သတိရမိသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်က -

“ဟီယွန်နု လူမျိုးနဲ့ ဂူဆန် လူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကားတွေကို အနည်း အကျဉ်း လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အဲဒီဘာသာစကားတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု သိပ်ပြီး မခြားနားလှဘူး မဟုတ်လားကွယဲ့”

“မှန်ပါတယ်။ အခြားနားလှပါဘူး။ ဗျည်းအက္ခရာကအစ စကားလုံး ဖွဲ့ပုံ ဖွဲ့နည်းတွေဟာ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ”

“အေးကွယဲ့၊ ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ ကြားခဲ့ဖူးတယ်”

ဤကဲ့သို့ သူပြောပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား လေ့လာအကဲခတ်နေဟန်တူ၏။ ထို့နောက် -

“ကျုပ် အရေးကြီးတဲ့ တာဝန်တစ်ခု ပေးဖို့ မောင်ရင်ကို ရွေးချယ်ထား တယ်။ လက်မှုပညာသည်တစ်ဦးဟာ သူ့အလုပ်ကို မစခင် အလုပ်နဲ့ သက်ဆိုင် တဲ့ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေကို ချွန်ထက်အောင် ပထမသွေးထားရသလို မောင်ရင်လည်း ‘ဘောလက္က’ နိုင်ငံမှာ ပြောဆိုတဲ့ ဘာသာစကားကို ပထမ လေ့လာသင်ကြားဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယူဆမိတယ်။ အဲဒီ ဘာသာစကား ဟာ ဂူဆန်စကားနဲ့ သိပ်ပြီး မခြားနားလှတာကို မောင်ရင်တွေ့ရလိမ့်မယ်။ တစ်ခု ထူးခြားတာကတော့ ဘောလက္က လူမျိုးရဲ့ ဘာသာစကားတွေထဲမှာ ရောမလို့ ခေါ်တဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုးရဲ့ စကား အသုံးအနှုန်း အတော်များများ ပါနေတဲ့ အချက်ပဲ။ ဘောလက္ကနိုင်ငံရဲ့ ဘာသာစကားကို သင်ကြားနိုင်ဖို့ ဆရာတစ်ယောက် ဒီနေ့ ညနေ မောင်ရင်ဆီ လွှတ်လိုက်မယ်။ အဲဒီဆရာဆီမှာ လိုအပ်တာတွေကို မေးမြန်း ပြီး ကြိုးကြိုးစားစား လေ့လာမှတ်သားထားပေတော့”

ကျွန်ုပ်သည် ထူကြီးစွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်၏။

“ကဲ ... ဒါတွေ ထားပြီး မောင်ရင်လာခဲ့တဲ့ လမ်းခရီး အကြောင်းကိုပဲ မေးစမ်းပါရစေဦးလားကွယဲ့”

“ကျွန်တော်အဖို့ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတ တိုးစေခဲ့တဲ့ ခရီးတစ်ခု ဖြစ်ပါ တယ်ဗျာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ နို့ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်မှာ မောင်ရင်ကို အများဆုံး စိတ်ဝင်စားစေခဲ့တဲ့ အချက်က ဘယ်အချက်လဲကွယဲ့”

“များပြားလှတဲ့ ပိုးကုန်တွေကို အနောက်ဘက်ဆီ သယ်ယူပို့ဆောင် နေတဲ့ အချက်ပါပဲ ခင်ဗျာ။ ဒီပိုးကုန်တွေကို ရောမလို့ခေါ်တဲ့ လူမျိုးက အများဆုံး ဝယ်တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... မောင်ရင်ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တဲ့ အချက်တစ်ခုက ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ နိုင်ငံတွေ တည်ရှိနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မြေပုံမှာ နေရာမရှိတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ပြီးတော့ ဒီနိုင်ငံတွေကို ကျွန်တော်တို့ မြေပုံမှာ ဖော်ပြထားတာ မတွေ့ရဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် -

“ဒီတောင်တန်းဟိုဘက်မှာ နိုင်ငံ တော်တော်များများ ရှိပါသေးတယ် မောင်ရင်။ တို့မသိတာ နားမလည်တာတွေလည်း အတော်များပါတယ်။ ကဲ ... ဒါတွေထားပါဦး။ ပိုးကုန်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်ပေးတဲ့ မှတ်ချက်ကို ထောက်ချင့်ကြည့်မယ်ဆိုရင် မောင်ရင်ဟာ စူးစမ်းလေ့လာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ် မောင်ရင် ... ဒီပိုးကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ပိုးသာ မရှိဘူးဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ကျုပ်ရဲ့ စစ်တပ်တွေဟာလည်း ဒီနေရာမှာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ အနောက်မြောက်လမ်းမကြီးလည်း အရင်ကလိုပဲ လူသွားလမ်း သာသာလောကီပဲ ကျန်မယ်။ တည်းခိုစခန်းတို့ ဘာတို့ဆိုတာလည်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပိုးရောင်းလို့ရတဲ့ ဝင်ငွေဟာ ဘယ်လောက်များသလဲဆိုရင် ကျုပ်တို့ နိုင်ငံကလွဲလို့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ တခြားဘယ်နိုင်ငံမဆို အခု ကျုပ်တို့ ပိုးရောင်းလို့ရတဲ့ ဝင်ငွေ တစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်တယ်။ တခြားဘာဝင်ငွေမှ မလိုဘူး။ နောက်ပြီး ပိုးမွေးမြူပုံ မွေးမြူနည်းနဲ့ ထုတ်လုပ်ပုံ ထုတ်လုပ်နည်းတွေကို ကျုပ်တို့ နိုင်ငံ တစ်ခုပဲ သိတယ်။ တခြား ဘယ်နိုင်ငံကမှ မသိဘူး။ ဒီတော့ ကမ္ဘာပေါ်လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို ကျုပ်တို့ကပဲ ချုပ်ကိုင်ထားတယ်။ ကျုပ်တို့ကပဲ လက်ဝါး ကြီးအုပ် ထားတယ်။ ဘောလကွဲနိုင်ငံနဲ့ တခြားနိုင်ငံတွေဟာ ပိုးလုပ်ငန်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တွေကို သိအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတာပေါ့။ သူတို့က ပိုးကို သစ်ပင်တစ်မျိုးက ထုတ်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ တချို့က လည်း သစ်ရွက်တစ်မျိုးမှာ စွဲကပ်နေတဲ့ အမြှင်အမွေးတွေကို ခြစ်ယူပြီး ထုတ် လုပ်ရတယ်လို့ ယူဆကြတယ်”

ဤနေရာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အံ့ဩသွားသဖြင့် အံ့ဩသော အမူအရာများ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မပေါ်မိအောင် ထိန်းချုပ်၍ မရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ပြောပြချက်များမှာ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်း။ စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်းလှပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဆက်၍ “ဒါလောက်ဆိုရင် ပိုးလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို နိုင်ငံခြားမပေါက်ကြားအောင် ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်သဘောပေါက်ရောပေါ့။ အနောက်နိုင်ငံက လူတွေ ပိုးလုပ်ငန်းကို သူတို့ဘာသာသူတို့ စတင်လုပ်ကိုင်နိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးကို တခြားဘာလုပ်ငန်းနဲ့မှ အစားမထိုးနိုင်အောင် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ပိုးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက် လာရင် နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ လူတွေရှေ့မှာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းမပြုရ၊ ပြုလုပ်ခဲ့သော်

သေဒဏ်အပေးခံရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ထားရတယ်။ သူတို့ သူလျှို့တွေက နေရာ တကာမှာ ရှိနေတာကလား မောင်ရင်။ ဒီနယ်စပ်က တိုင်းရင်းသားတွေကို ဘော လကွဲလူမျိုးတွေနဲ့ ခွဲခြားပြီး သိနိုင်ဖို့ကလည်း မလွယ်လှဘူး။ ဒီတော့ မောင်ရင် ဟာ အစစအရာရာမှာ သတိပီရိယရှိပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် နေတတ်ထိုင်တတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကိုယ်ကကျူးရင် ကိုယ့်ခူးတောင် မယုံနဲ့။ အထူးသဖြင့် မောင်ရင်ကို ပေးအပ်မယ့် တာဝန်ဟာ သိပ်မကြာခင်ဘဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်းရှိနေတဲ့အတွက် ပိုပြီး သတိထားဖို့ လိုတာပေါ့ကွယ်”

သူ၏ စကားများဆုံးသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ခွက် ကို ကိုင်လိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အလိုက်သိစွာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီးလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား ဦးညွှတ်အလေးပြုပြီးနောက် -

“ကွန်ဖြူးယုပ်က မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျာ။ သင်၏ မျက် လုံး၊ နား၊ ပါးစပ်နှင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို သင်၏ အတွင်းစိတ်ဖြင့် ထိန်းချုပ် ထားခြင်း မရှိဘဲ အသုံးမပြုလေနှင့်လို့”

“မှန်ပေတယ် မောင်ရင်၊ မောင်ရင် ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရား တွေဟာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရော အကြောင်းရှိပါ တယ်။ ဒါထက် ဒီကုန်းမြေမြင့်ရဲ့ ရာသီဥတုဟာ မောင်ရင်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကျန်းမာ ရေးကိုတော့ မထိခိုက်နိုင်ပေဘူးပေါ့နော်”

“ကွန်ဖြူးယုပ်က အမိန့်ရှိဖူးတယ် မဟုတ်လားခင်ဗျာ။ သူတော် ကောင်းတွေဟာ တောတောင်ပေါများတဲ့အရပ်ကို ခုံမင်နှစ်သက်လေ့ရှိတယ်လို့”

“အင်း ... ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူတော်ကောင်းတွေဟာ ဘယ်တော့မှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလေ့မရှိဘူးဆို မဟုတ်လားကွယ်” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သတိ ပေးသလိုလိုနှင့် ကွန်ဖြူးယုပ်၏ အခြားသော သွန်သင်ဆုံးမချက်တစ်ခုကို ရွတ် ပြရင်း ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍အုပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ထပ်မည်သို့မျှ မပြော သာတော့ဘဲ တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်များဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအပါးမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့လေ၏။

ဟော်၏ အပြင်ဘက်တွင် ဝမ်ဖူးသည် သူ၏ လှည်းယာဉ်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ကျွန်ုပ်အား စောင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခေါ်တွေ့သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေပုံရလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ကန့်လန့်ကာ တပ်ဆင်ထားသော အခြားလှည်းယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ပြီး လျှင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ မြို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ စီးနင်းလိုက်ပါလာရာ ရှေ့သို့ဆက်၍ ဝမ်ဖူးနှင့်မည်သို့ ဆက်ဆံရမည်ကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆုံသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ သိလို သော အချက်များကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ 'နှိုက်' ယူမည့်အရိပ်လက္ခဏာများသည် ဝမ်းဖူး၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေ၏။ သူသည် သိချင်စေမည်မျှပြင်းပြ နေဘိသနည်းဟုမူ သူ၏ နေအိမ်သို့ရောက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အတွက် ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်များကို သယ်ယူထမ်းပို့လာကြသည့် အစေခံများ အခန်းထဲမှ အပြင်သို့မထွက်မီပင် သူ၏ အတွင်းကျသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများနှင့် အတွေ့အကြုံများကို စတင်ပြောပြလျက်ရှိနေတော့၏။ သူ အသုံး ပြုသော နည်းပရိယာယ်မှာ သူ၏ အတွင်းရေးများကို သူက ပထမပြောပြခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ အတွင်းရေးကိစ္စများကို ပြောပြချင်စိတ် ပေါ်လာအောင် လှုံ့ ဆော်သွေးဆော်သော နည်းပရိယာယ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပေးပို့လိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများအနက် ဘော လက္ခဏာပိုင်လုပ် ဝိုင်အရက်နှစ်ပုလင်းလည်းပါ၍လာရာ ကျွန်ုပ်သည် နေ့လယ်စာ မစားမီသောက်နိုင်ရန် အရက်ပုလင်းများကို ထုတ်စေ၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်နိုင် လိုက်၏။ ဝမ်းဖူးမှာ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို သဘောကျသွားပုံရ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ် အရက်မူးလာလျှင် အရက်တန်ခိုးဖြင့် ကွဲခိုးပေါ်လာမည်ကို မျှော်လင့် ထားဟန်ရှိလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူသည် အရက်ကို ကျွန်ုပ်ထက် လျှော့၍ သောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ခုလို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မင်းကိုခေါ်တွေ့တာဟာ မင်းအတွက် အတိတ် ကောင်း နိမိတ်ကောင်းပဲ ဂျန်ပို၊ ငါ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ။ အရာရှိတွေကို တစ်ယောက်စီခေါ်တွေ့၊ တာဝန်တွေ ခွဲဝေပေးပြီး တော့ သူ ခွဲပေးတဲ့ တာဝန်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့လို့ တိုးတိုး တိတ်တိတ် မှာကြားလေ့ရှိတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူ့အကြံအစည်နဲ့ လုပ်ငန်းရပ်အစီအစဉ်တွေကို သူတစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိအောင်ပေါ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ဂျန်ပိုရယ် ဒီမှာ မင်းသိတဲ့အတိုင်း တို့လိုအရာထမ်း အမှုထမ်းတွေ ဟာ အချင်းချင်းမှ မပေါင်းဘူးဆိုရင် ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားပေါင်းရမလဲ။ ဒီနယ်က တို့လက်အောက်ခံလူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီတော့ တို့ဟာ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေလွေဆိုသလို တို့အချင်းချင်းပဲပေါင်းတယ်။ လျှို့ ဝှက်ချက်တွေ ဘာတွေဆိုတာလည်း တို့အချင်းချင်းမှာဆိုရင် မရှိသလောက်ဘဲ၊ ဟော်တွေအကြောင်း မင်းလည်း သိသားနဲ့ ဂျန်ပိုရယ်၊ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်လို့သာ ဆိုတယ်။ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ လူတိုင်းသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဖြစ်ကုန်တာပဲ မဟုတ်လား။ အေး ... မင်းက လူသစ်ဆိုတော့ ဒါတွေ သိထား ပို့လိုတယ် သူငယ်ချင်း။”

ဤသို့ဖြင့် ဝမ်းဖူးသည် သူရက်ထားသော ပင့်ကူအိမ် အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ် ဝင်ရောက်မိရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်စပြုလေသည်။ သူကပင် ဆက်၍ -

“လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကဆိုရင် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုကြီးတစ်ခု ပေါ် ပေါက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာရယ်လျှို့တော့ ဒီနေ့အထိ ငါအတိအကျ မသိရသေးဘူး။ ခု မင်းကို ငါ ပြောပြနေတာလောက်ကို သိရအောင် ငါ လပေါင်းများစွာ စုံစမ်းခဲ့ရ တာကလား။ ဘောလက္ခဏာလူမျိုးတွေဟာ အင်မတန် အကြံအစည် ကြီးမားတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ ဂျန်ပို။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်ကဆိုရင် ဘောလက္ခဏာနန်း ရင်းဝန်ကြီးဟာ သံတမန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး သူတို့ဘုရင်နဲ့ ငါတို့ဘုရင်သမီး တော်တစ်ပါးကို စုလျှားရစ်ပတ်ဖို့ စကားကမ်းလှမ်းလာတယ်။ သူတို့ဘုရင်ဟာ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့လို အရိုင်းအခိုင်းတွေနဲ့ ငါတို့ဘုရင်သမီးတော် တန်သမီးလား။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟာ သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဖမ်းပြီး ဆက်သလာတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းလိုက်တယ်။ ဒီလို ပြတ်ပြတ်သားသား မလုပ်ရင်လည်း မဖြစ်ဘူး ဂျန်ပို၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ဒီနယ်စပ်ဒေသကို ငါတို့နိုင်ငံအကျိုးအတွက် သိမ်းပိုက်ထားရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို သိမ်းပိုက် ထားလို့လည်း တို့နိုင်ငံထွက် ပိုးထည်တွေကို အနောက်နိုင်ငံတွေဆီ အဆက် မပြတ် တင်ပို့ရောင်းချနိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီနယ်စပ်တွေကို ငါတို့ လက် လွှတ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ငါတို့ ပိုးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို အကြီးအကျယ် ထိခိုက် သွားနိုင်တယ်။ အေးလေ ... ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မင်းကို အရိပ် အမြှောက်လောက်တော့ ပြောပြပြီးဖြစ်ရောပေါ့။ တို့ကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် သတိပေး ခဲ့ပြီပဲ”

“အင်း ... အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ သတိပေးလိုက်တယ် ဆိုပါ တော့ကွာ” ကျွန်ုပ်က မယုတ်မလွန် ပြန်၍ပြောလိုက်၏။

“ငါ ဒီကို ရောက်ခါစ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ကဆိုရင် ဘောလက္ခဏာနိုင်ငံဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကျော်ပြီး တရုတ်ပြည်ရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်တဲ့ လိုယန်နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားလာပြန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ ဘုရင် မရှိတော့ဘူး။ အဆိပ်မိပြီး နတ်ရွာစံသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ ဘုရင်မရှိတဲ့ နောက် ဘုရင်နှစ်လေးက ထီးနန်းရိုက်ရာကို ဆက်ခံပြီး စိုးစံနေတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီဘုရင်မလေးဟာ အသက်တစ်ဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကျော်ကျော် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပဲ”

“မျက်နှာပြားချပ်ချပ်နဲ့ ပုပုကွကွ အချိုးမကျတဲ့ အရိုင်းမကလေး ထင် ပါရဲ့ကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းဖူးသည် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် အရက်များကို ကျွန်ုပ်၏ ခွက်အတွင်းသို့ လောင်းထည့်ပေးရင်း “ဟုတ်ချင် ဟုတ်ပေမပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ သူတို့ဟာ တခြားလူမျိုးတွေနဲ့ သွေးချင်း အတော်ရောမိနေရောပေါ့။ ဟီယွန်နဲ့လူမျိုးတွေရဲ့ ရန်ကို ကြောက်ပြီး သူတို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာတောင်ကျော်နေပြီပဲ၊ ကံပါကွာ ... ခုနက စကားကိုပဲ ပြန်ကောက်ကြဦးစို့ ...”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ဘောလကွန်ဒိုမင်နဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်လေ့လာနေရတယ်။ ဘောလကွန်ဒိုမင်ကလည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို အသိ မပေးဘဲ လိုယန်မြို့နဲ့ ဆက်သွယ်မိအောင် နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးကို အသုံးပြု နေတာတွေ့ရတယ်။ ဘာပြုလို့ ဒီလိုတိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ချင်ရတယ်ဆိုတာကို ငါတို့ ဒီနေ့အထိ မသိရသေးဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းဦးက သူတို့ဆီက သံအဖွဲ့နှစ် ဖွဲ့ ရောက်လာပြီး လိုယန်မြို့ကို သွားခွင့်ပြုဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီ အခွင့်တောင်းကြ တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော့ အခွင့်မပြုဘူးပေါ့။ အခွင့်မပြုတဲ့အပြင် သံအဖွဲ့တွေ ကိုလည်း ဖမ်း၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေကိုလည်း သိမ်းလိုက်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အပျို ဘုရင်မဆက်သလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ...”

“ဘာကွ ... အပျို ဟုတ်လား။ အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့ အရိုင်းမကလေးက အပျိုပဲရှိသေးတယ်ဆိုတာ ယုံရမှာလားကွာ”

“အပျိုလို့ ပြောတာပဲလေ။ အဖိုးတန်တဲ့ ပတ္တမြားကို စောင့်ရှောက်သလို သူငယ်စဉ်ကတည်းက အစောင့်တွေ အထပ်ထပ်ချပြီး အချီတော်တွေ၊ အထိန်း တော်တွေ မိန်းမစိုးတွေက သူ့အပါးက တစ်ဖဝါးမခွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုတယ်”

“အံ့ဩစရာပါပဲကွာ။ မင်းပြောသလိုသာဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းဟာ အတော်ကို မြင့်မားလာပြီလို့ ယူဆရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဂျန်ဂို၊ သူတို့ဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ ရှေးပဝေ သဏီကတည်းက တွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့တာကိုး၊ ယဉ်ကျေးသင့်သလောက်တော့ ယဉ်ကျေးလာရောပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းဖူးပြောသမျှကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပင် ဆက် လက်နားထောင်နေမိ၏။ အလွန်ရိုင်းသော လူမျိုးတစ်မျိုးသည် ယဉ်ကျေးသော လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် တွေ့ဆုံဆက်ဆံခွင့်ရရုံမျှနှင့် ယဉ်ကျေးလာနိုင်သည်ဟူသော ဝမ်းဖူး၏ အဆိုပြုချက်ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လက်မခံနိုင်ဘဲရှိနေ၏။ ဆွေးနေသော သစ်သားဖြင့် ပန်းပုထုလျှင် အသို့ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

“ဘုရင်မ ဆက်သလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေထဲမှာ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ မမြင်ဖူးသေးတဲ့ အရည်အသွေး ကောင်းလှတဲ့ ပတ္တမြားတွေပါ တယ်။ သူတို့နိုင်ငံမှာ ပတ္တမြားတွင်းတွေ အတော်များများ ရှိပုံရတယ်။ နောက်ပြီး ကြေးအိုးကြေးခွက်တွေ၊ မြေအိုးမြေခွက်တွေ၊ ရွှေဖလား၊ ငွေဖလားတွေ အို ... စုံလို့ပါပဲကွာ”

“သံအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့အနက် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သံတမန်ကို စစ်ဆေးဖို့ ငါ့ကို တာဝန်ပေးတယ်။ ဒီသံတမန်ဆီက သူတို့ဘုရင်မရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲထားတဲ့ ဆင်စွယ်ပြားကလေးတစ်ခု ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ရတယ်။ ဒီပုံအတိုင်းသာ မှန်မယ်ဆိုရင် တော့ သူတို့ ဘုရင်မဟာ အတော်ချောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ ဂျန်ဂို။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးကတော့ လက်မထိပ်လောက်ရှိတဲ့ တံဆိပ် တုံးကလေးပါပဲ။ တံဆိပ်တုံးဟာ ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်ရှိပြီး မဟူရာတစ်မျိုး ဒါမှ မဟုတ် နီလာကျောက်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ ထုလုပ်ထားပုံရတယ်။ သံအဘိုးကြီးဟာ ဘုရင်မပုံပါတဲ့ ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို သူ့ခါးပတ်ထဲမှာ ဖွက်ထားပြီး တံဆိပ်တုံး ကလေးကိုတော့ လည်ပင်းမှာ ဆွဲချိတ်ထားတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဘိုးကြီးမှာ သူတို့ဘုရင်မဆီက ငါတို့အိမ်ရှေ့စံမင်းသားဆီကို နှုတ်နဲ့ ဦးတိုက် လျှောက်ထား သံတော်ဦးတင်ရမယ့် ညွှန်ကြားချက်တွေလည်းပါတယ်လို့ ယုံ ကြည်ရတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီသံအဖွဲ့ဟာ ဘောလကွန် ဘုရင်မက ငါတို့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားဆီကို တိုက်ရိုက်စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီလို အိမ်ရှေ့ပရာဇာနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ သူတို့ကို သွားခွင့် မပေးဘဲနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူတို့ယူဆထားကြဟန် တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ သူတို့ကို သွားခွင့်မပေးဘူး။ တစ်ယောက်မကျန် ဖမ်းပစ်လိုက် တယ်။

“သံအဘိုးကြီးဟာ မှတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ လူတစ်ဘက်သားကို အင်မတန် သနားကြင်နာတတ်ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဂျန်ဂို၊ တာဝန်က ရှိနေလေတော့ သူ့ကိုအမျိုးမျိုး နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းရ တော့တာပေါ့။ တဖြည်းဖြည်း ညှဉ်းဆဲလိုက်တာ သူ စကားပြောချင်ရင် ပြောနိုင် စေတော့ ဆိုပြီး သူ့လျှာကို နောက်ဆုံး ချန်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီးဟာ အသက်သာ အသေခံသွားရှာတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ ပြောမသွားဘူး”

“နေပါဦး ဝမ်းဖူးရယ်။ သံအဖွဲ့ကို ခုလို နှိပ်စက်တာ သူတို့နိုင်ငံက စိတ်မနာကြတုန်းလား။ ဘယ်လိုမှ မကန့်ကွက်ကြဘူးလား”

“စိတ်နာပြီကော ဂျန်ဂို၊ စိတ်နာသမှ ဝုဆန်နိုင်ငံကို သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့တောင် ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်။ မဟာမိတ်ဖွဲ့ပြီး တို့ကို

တိုက်ခိုက်ဖို့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အင်မတန် လျှင်တက်လာလား။ သူတို့စေလွှတ်လိုက်တဲ့ သံတွေကို ဖမ်းပြီး သူတို့ တိုင်းပြည်ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီလို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက နည်းနည်းမှ အလျှော့မပေးတော့ ဘောလက္ကဘုရင်မဟာ နောက်ဆုံး အားမတန် မာန်လျှော့ဆိုသလို အလျှော့ပေး အညံ့ခံလိုက်ရတယ်။ နှစ်စဉ်ပေးသွင်းမြဲဖြစ်တဲ့ အခွန်ဘဏ္ဍာတွေကိုလည်း တင်သွင်းမြဲတင်သွင်းတယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ တန်ခိုးအာဏာ အင်မတန် ထက်မြက်ကြီးမားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေ”

“တန်ခိုးအာဏာ မထက်မြက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူး ဂျန်ဂို၊ လိုယန် ရွှေမြို့ တော်မှာ ရှိကြတဲ့လူတွေက ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အခြေအနေကို သိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဖြစ်ရပ်အမှန်တွေကို တင်ပြရင်လည်း သူတို့က လက်ခံချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းမယ့်ရင် တရုတ်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေဆီ စာရေးပြီး မင်းရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ၊ မင်းမြင်ခဲ့ရတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအသစ်တွေကို ဖော်ပြကြည့် ပါလား။ မင်းကို အရူးလို့ မခေါ်ရင် ကံကောင်းပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မင်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်နဲ့ မဟုတ်မဟတ် လုပ်ခတ်တွေ ခင်းပြီး ယုံတမ်းစကားတွေ ပြောနေတယ်လို့ စွပ်စွဲလာကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ ယုံကြည်လက်ခံထားတဲ့ အယူ အဆတွေနဲ့ သူတို့ နားလည်ထားတဲ့ ကမ္ဘာကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင် လုပ်ကောင်းလားဆိုပြီး မင်းကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ကံကံဆတ်ရန်တွေကြလိမ့် မယ်။ ရေးကြည့်စမ်းပါ ဂျန်ဂို၊ မင်းသူငယ်ချင်း ‘ဆူရန်’ ဆီကို စာတစ်စောင် ရေးကြည့်စမ်းပါ။ ဆူရန်ဟာ ဗဟုသုတနဲ့ ပြည့်စုံပြီး အမြော်အမြင်ကြီးသလောက် ဝေဖန်ချင့်ချိန်တတ်တဲ့ ပညာရှိတစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ဆီ စာတစ်စောင်ရေးကြည့်ပါ။ သူ့ဆီက ဘယ်လိုစာမျိုး ပြန်လာတယ်ဆိုတာ သိရအောင်”

ဤကဲ့သို့ ပြောပြီးနောက် ဝမ်းဖူးသည် သူသာလျှင်တတ်သည် သူသာ လျှင် နားလည်သည်ဟူသော အမူအရာမျိုးဖြင့် ခပ်ကြွားကြွား ပြုံးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် မှာ အောင့်သက်သက်နှင့် အတော်ပင် အခံရခက်သွားလေသည်။

“တို့က ဒီမှာနေတဲ့လူ၊ ဒီနယ်အကြောင်း လိုယန်မှာရှိတဲ့ လူတွေထက် ပိုသိတာပေါ့။ ဒီတော့ ဒီမှာ ဆောင်ရွက်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စတွေကို သင့်တော်မယ်ထင် တဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နဲ့ တို့ဘာသာ တို့ပဲ ဆောင်ရွက်သွားတယ်။ လိုယန်မှာရှိ တဲ့ လူတွေကတော့ သူတို့ လုံးဝနားမလည်တဲ့ကိစ္စမှာ ဝင်မစွက်ဘဲနေတာ ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ တို့နားလည်ထားတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ဒီလိုပဲ ယုံ ကြည်တယ်။ သူ့နည်းဟာ နည်းမှန်ပဲ ဂျန်ဂို။ ငါတို့ တရုတ်နိုင်ငံအတွက် ဒီနည်း ဟာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝမ်းဖူးအဆိုပြုချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဝေခွဲ၍မရနိုင်အောင် စိတ် ဒွိဟ ဖြစ်နေမိ၏။ သူ၏ အကြောင်းပြချက်များမှာ ယုတ္တိတန်ပြီး ဆီလျော်ဟန်ရှိ သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ဦးနှောက်သည် သူ၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆအသစ် များကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံရန် ဝန်လေး၍နေမိလေသည်။ ဝမ်းဖူးသည် ကျွန်ုပ်၏ အရက်ခွက်ထဲသို့ အရက်များ ထပ်ဖြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လျင်မြန် သွက် လက်စွာ သူ ဖြည့်ပေးသမျှကို မော့ချလိုက်၏။ ဝမ်းဖူးက ဆက်၍ -

“ဒါထက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မင်းကို ‘ကန်ရင်း’ ခရီးစဉ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောပြသေးသလား”

ဝမ်းဖူးသည် ကျွန်ုပ်ထံမှ သူသိလိုသော အချက်များကို နှိုက်ယူရန် ကြိုးစားပြန်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်က ခပ်မဆီတိပင် နေလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကြော များမှာ အရက်တန်ခိုးကြောင့် အနည်းငယ် လှုပ်ရှားစပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

“ကန်ရင်းကို မင်းမှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား ဂျန်ဂို”

“အရက်သောက်လွန်းလို့ ‘ငါးပုလင်း ကဗျာဆရာ’ လို့ ကျော်ကြားခဲ့ တဲ့ ဟိုကဗျာဆရာကြီးကို ပြောတာလား”

“အစစ်ပေါ့။ အခုတော့ သူ့အရင်ကလို မသောက်တော့ပါဘူး။ အသက် လည်း အတော်ရလာမှကိုး။ ဒီနယ်မှာ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေရတုန်းက သူဟာ ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စာပေကျမ်းက သူဟာ ဗိုလ်မှူးချုပ်တစ် ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စာပေကျမ်းဂန်တတ်မြောက်တာကိုအကြောင်းပြပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ သူ့ကို ဘောလက္ကနဲ့ ပါရှားနိုင်ငံတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရောမ နိုင်ငံအထိ သွားဖို့စေလွှတ်ခဲ့တယ်။ သူ ခရီးထွက်သွားတာ ငါးလလောက် ကြာ မယ် ထင်တယ်။ ပါးရှားနိုင်ငံရဲ့ တောင်ပိုင်းမှာ အင်မတန် စည်ကားတဲ့ ဆိပ်ကမ်း မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က သင်္ဘောတွေဟာ အဲဒီ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို လာကြတယ်ဆိုပဲ။ ငါတို့ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ဆိပ် ကမ်းမြို့တွေက သင်္ဘောသားတွေတောင် အဲဒီမြို့ကို ရောက်ကြတယ်လို့ဆိုတယ်”

“မဟုတ်နိုင်တာပဲကွာ။ မင်းပြောတာတွေဟာ ယုံတမ်းစကားလို့ ဖြစ်နေ တယ်”

“မယ့်မရှိနဲ့ ကိုယ့်လူ ကန်ရင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကို အသေအချာ ပြောသွား တာ။ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း ‘ကင်းဆေး’ ဆိပ်ကမ်းမြို့က သင်္ဘောကပ္ပတိန်တစ် ယောက်နဲ့ အဲဒီမြို့မှာ တွေ့ခဲ့ရတယ်တဲ့ ဒီကပ္ပတိန်ဟာ ကင်းဆေးမြို့က ထွက်လာ တာ ရှစ်လတောင်ကြာပြီဆိုပဲ”

“ဆို ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပထဝီကို အနည်းအကျဉ်းလောက် တီးခေါက်မိတဲ့ လူတောင်မှ”

ဝမ်းဖူးသည် မလေးမခန့် ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ကြားဖြတ်၍ -

“ဒီမှာ ဂျန်ဂို မင်းယုံသည်ရှိ မယုံသည်ရှိ အမှန်တရားကိုတော့ မင်း တစ်နေ့ လက်ခံရမှာပါပဲကွာ။ ငါတို့နိုင်ငံမှာ ငါတို့သင်ကြားခဲ့ရတဲ့ ပထဝီပညာဟာ ပြည့်လည်းမပြည့်စုံဘူး၊ မှန်လည်း မမှန်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းဖူးအား မည်သို့ ပြန်လည်ချေပရမည်နည်း။ သူသည် မငြင်းနိုင်သော အကြောင်းပြချက်များအပေါ်တွင် အမှီပြု၍ အခိုင်အမာ ပြောဆို နေပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်တွင်မူ ရှေးလူကြီးသူမများ ပြောခဲ့သော မိရိုးဖလာစကားများမှ လွဲ၍ အခြားကိုးကားစရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိပေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာကာ အရက်ကို ဖိ၍သောက်နေမိလေသည်။

ဤနိုင်ငံခြားအရက်ကို သောက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှ၏။ ဝမ်းဗိုက် အတွင်းသို့ရောက်၍ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် ဤယစ်ရွှေရည်၏ အေးမြမွှေး ကြိုင်သည် အရသာမှာ လျှာတွင်စွဲ၍ ကျန်ရစ်သည်ကိုတွေ့ရ၏။ တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်လျှင် ဤအရက်မျိုး အနည်းငယ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ယူသွားရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်း ဆူရှန်သည် အရသာရှိသော ဤလိုအရက်မျိုးကို မုချ သဘောကျပေမည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အရက်ကလေးတမြေ၊ စကား တပြောပြောနှင့် ကဗျာဉာဏ်ကွန့်မြူးလိုက်ကြမည်မလွဲဟု စဉ်းစား၍နေမိ၏။

“ကန်ရင်းနဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ မအောင်မြင်တဲ့အပြင် မရေမရာနဲ့ ရှက်စရာ တောင် ကောင်းသေးတယ်”

ဝမ်းဖူးကဆက်၍ပြောနေပြန်၏။ ဝမ်းဖူးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် စကားပြောနေသည်ဟု မထင်ရဘဲ သူ၏အသံသည် အတော်အလှမ်းပေးသော နေရာမှ လေဟုန်စီးကာ မျှောပါလာသည်ဟုထင်ရ၏။ သူ၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာ မှာလည်း ဝီဝီပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှား မဟုတ်တော့ဘဲ မှန်တိမှန်ဖွားနှင့် ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသေးသည်။

“ကန်ရင်းဟာ အခုတင်က ပြောခဲ့ပါ ပါးရှနိုင်ငံရဲ့ ဆိပ်ကမ်းမြို့အထိ ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမြို့မှာ သူ့ရှေ့ဆက်သွားရမယ့် ခရီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်း ကြည့်တဲ့အခါမှာ ရောမမြို့ကို ရေကြောင်းခရီးနဲ့ သွားမယ်ဆိုရင် လပေါင်း အတော် ကြာ သွားရမှာဖြစ်တဲ့အကြောင်း အနည်းဆုံး (၂) နှစ်ကြာတဲ့ ဒီမြို့ကို ပြန် မရောက်နိုင်ကြောင်း၊ လိုလိုမယ်မယ် သုံးနှစ်စာလောက်အတွက် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ယူသွားမှ သင့်တော်မယ့်အကြောင်း သိရတော့ ကန်ရင်းဟာ ကြောက်ခူတွေ တုန်လာပြီး ခရီးမဆက်တော့ဘဲ အဲဒီမြို့က ပြန်လှည့်လာခဲ့ရတယ်။ ဒီပြန်ရောက် တော့ သူဆင်ခြေပေးပုံက သူ့မှာ ဒါလောက်ရှည်လျားပြီး အချိန်ကြာကြာပဲ ခရီး အတွက်လိုအပ်တဲ့ ငွေနဲ့ အခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ မရှိလို့ ခရီးမဆက်နိုင်

ဘဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်တဲ့။ အမှန်ကတော့ ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာပြီး၊ သွေး ကြောင်ခဲ့တာပါ ဂျန်ဂို။ သူ ကြံဖန်ပြီး ခရီးဆက်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ခုကတော့ အဲဒီဆိပ်ကမ်းမြို့မှာ ကန်ရင်းဟာ ဘောလက္ကူနိုင်ငံက ငါတို့အိမ်ရှေ့စံမင်းသားဆီ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့နဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ပြီး အဲဒီသံအဖွဲ့တွေက တရုတ်ပြည် ကင်းဆေး မြို့ကို သွားမယ့် သင်္ဘောနဲ့ စီးနင်းလိုက်ပါသွားကြတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒီ သတင်းကိုလည်းရရော ငါဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီကိုသွားပြီး ချက်ချင်းသတင်းပို့ အစီရင် ခံလိုက်တာပေါ့။ ဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမင်းကို အဓိပုံအမြဲက ပြော မိသလား မဆိုနိုင်ဘူး”

ကျွန်ုပ်မှာ တုံ့လိုဘာပေ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေလိုက်၏။

“ခု အတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဘောလက္ကူနိုင်ငံဟာ တို့ထင်တာထက် တောင် ပိုပြီး လိမ္မာပါးနပ်ပုံရတယ်။ အခြေအနေကတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာပဲ ဂျန်ဂို။ တစ်နေ့ကျရင် သင်းတို့နိုင်ငံကို အတင်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီကောင်တွေက ဒါမျိုးနဲ့မှ တန်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကွာ မင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အရေးတယူ လက်ခံတွေ့ပုံကို ထောက်ရင် ဒီ အကြောင်းတွေ မင်းသိနေတာ ကြာပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဆောင်ရွက် စရာရှိတာတွေ မင်းနဲ့ငါ ပူးပေါင်းပြီးဆောင်ရွက်ကြဖို့ ဟုတ်လား၊ ငါလည်း တတ် နိုင်တဲ့တက်က မင်းကို အကူအညီပေးမယ်ဆိုတာကို ကတိပြုပါတယ်။ ပြောစရာ ရှိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်စရာရှိတာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဆီက ဘာတစ်ခုမှ ငါ ထိန်ချန်ကွယ် ဝှက်ပြီးထားမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တို့ဟာ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီရိုင်းပင်းကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါထက် မင်းဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန် ဝတ္တရားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မင်းကို အကြမ်းဖျဉ်း အစီအစဉ်တွေ ပြောပြပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူက ဘာကို အဓိကထားပြီးပြောသလဲ။ ဝိုးနဲ့ ဝိုးထည် တွေ အကြောင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘောလက္ကူလူမျိုးတွေ အကြောင်းလား”

ဝမ်းဖူးသည် ကျွန်ုပ်၏ အရက်ခွက်တွင် အရက်များ ထပ်၍ဖြည့်လိုက် ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရက်ခွက်ကို ပါးစပ်ဆီသို့ မယူလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ လက် လိုရာသို့ မရောက်ဘဲ လမ်းခုလတ်၌ပင် တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းခါ၍ သွားသဖြင့် အရက်များ မဖိတ်စင်ရအောင် အရက်ခွက်ကို ကပ္ပာကယာပြန်၍ ချလိုက်ရတော့ ၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မိန့်မှာလိုက်သော စကားများကို ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းအား တစ်ဆင့်ပြောပြခြင်းအားဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မထိခိုက်နိုင်ဟု ယူဆလာမိပြန်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား အရေးတယူ စည့်ခံခဲ့သည်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူ၍မဆုံးနိုင်အောင် ဝီတိစိတ်တွေ ဖြာ၍နေမိ၏။

စင်စစ် ခိုလှုံချုပ်ကြီး၏ မှာကြားချက်များတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်အား တစ်ဆင့် ပြန်ပြောရန် မသင့်သော စကားဟူ၍ မည်သည့်စကားများ ပါလေသနည်း။ ကျွန်ုပ် သည် အပြောင်းအလဲမြန်လှသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နားမလည် နိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ ခပ်စောစောကမူ ဝမ်းဖူးအပေါ်တွင် စိတ်ကွက်ကာ အမျက်သို့ချင် ရှိသကဲ့သို့ ရှိခဲ့ရာမှ ယခုတစ်ဖန် ချက်ချင်းလိုပင် ခင်ခင်မင်မင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံလိုသော စိတ်များ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည်မှာ ထူးခြားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်သည် အရက်မူးနေသူတစ်ယောက်ကား မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်သည် ကြည်လင်လျက်ပင် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ကောင်းစွာ သတိရနေ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ကျွန်ုပ်သည် ဟော်အတွင်း၌ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ဝမ်းဖူး အား တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည့်ခဏ၌ မိန်းမရွယ်တစ်ဦး သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ ကျွန်ုပ်အား မြင်သောအခါ မိန်းမပျို၏ ခြေလှမ်းများသည် ရုတ်တရက် တန်၍သွားရာမှ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် နှင့် မခြား ရဲတင်းစွာ ပြီးလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဝမ်းဖူးသည် ၎င်းအား အပြုံးဖြင့်နှုတ်ဆက်ရင်း ထိုင်စေပြီးနောက် သူ သောက်လက်စ ဖြစ်သော ခွက်အတွင်းသို့ အရက်များ ဖြည့်ထည့်ကာ မိန်းမပျို အား ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရက်မူးနေသူ တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပေပြီ။ ယခုတစ်ဖန် ကျွန်ုပ် အရက်မမူးခဲ့ကြောင်းကို ထပ်လောင်းဖော်ပြ ရပေဦးမည်။ ဤမှတ်တမ်းကို ရေးနေသည့် အချိန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက် မှာ ပကတိ ကြည်လင်လျက်ပင် ရှိနေ၏။ အရက်အလွန်အကျွံ သောက်မိသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိသော ဆောင်းကိုက်ခြင်း၊ မူးဝေထိုင်မှိုင်းခြင်း၊ အရက်နာကျခြင်းဟူ၍ လုံးဝ မရှိပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်သေချာတွေ့ခဲ့ရသော ယင်း အဖြစ်အပျက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ဖက်သတ် အယူအဆများကို ဖယ်ရှားကာ မေ့မိဋ္ဌာန်ကျကျ ခွဲခြားဝေဖန်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ကြောင်းကိုမူကား ဝန်ခံရပေ မည်။

မိန်းမရွယ်သည် သူ၏မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးအုပ်ထားခြင်းမရှိ။ သူ၏ အမူအရာများသည် ဣန္ဒြေရှင် မိန်းမများ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အပြုအမူမျိုး မဟုတ်သည်ကိုပင် သတိရဟန် မတူ။ ဟိမိဩတ္တပ္ပတရားကင်းမဲ့စွာ လူရွှေသူရွှေ တွင် ထိုင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း သူ့အဖို့တစ်စုံတစ်ရာ မထူးဆန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သူစိမ်းယောက်ျားများရှိသော အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း မပြု ရန် တားမြစ်ထားသော ယဉ်ကျေးသည့် နိုင်ငံများမှ ဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာများ ကိုလည်း သူကရုစိုက် အရေးထားဟန် မတူဟူ၍ ထင်စရာ ဖြစ်နေတော့၏။

မည်သို့ဆိုစေ မိန်းမရွယ်သည် သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အသံ ဖြင့် ရဲစွဲစွာ ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် ဝမ်းဖူး၏ လည်ပင်းကို ဖက်ကာ နှုန်ခမ်းချင်းတေ့ လိုက်သည်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအပြုအမူသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ အလွန်ပင် စက်ဆုပ် ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ် ချည်းထလိုက်ပြီးလျှင် ဝမ်းဖူးအား ခါးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် တံခါး ပေါက်ရှိရာသို့ ဣန္ဒြေကြီးစွာဖြင့် လျှောက်သွားမိလေသည်။

တံခါးပေါက်နှင့် ကျွန်ုပ်အကြားတွင် စားပွဲတစ်လုံးရှိနေသဖြင့် တံခါး ပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်ရန် ကျွန်ုပ်သည် စားပွဲကို ကွေ့၍ သွားရမည်ဖြစ်၏။ သို့ ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်အောင် မသွားနိုင်ခဲ့ချေ။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်များမှာ ခါတိုင်းဆောင်ရွက်နေကျ တာဝန် များကို မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ဘဲ တံခါးပေါက်သို့ မရောက်မီ ခွေယိုင်သွားပြီး နောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ မြို့မြဲမကောင်းရှုမကောင်း ပုံရက်သား လဲကျသွားသော ကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော မိန်းမရွယ်မှာ ဣန္ဒြေပင် မဆည်နိုင် တော့ဘဲ ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်ရုတ်နှင့် လဲရာမှ သူ့အား ဒေါသတကြီး၊ သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ ကြည့်မိတော့၏။ ကျွန်ုပ်စိတ်ဆိုး သွားသည်ကို သိသောအခါ မိန်းမငယ်သည် ခေါ်ဝေါ်လျှင်မြန်စွာပြေးလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ဖေးကူထူမ၍ပေးလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် အလွန်သန်မာပုံရ၏။

ဤအရပ်မှ မိန်းမများသည် အလွန်ယဉ်ကျေးသော ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှ အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ သူတို့၏ ခြေဖဝါးများကို စည်းနှောင်ထားလေ့မရှိချေ။ ဤအချက်သည်ပင် ဤအရပ်သို့ရောက်ခါစက ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိထဲတွင် ကိုးယိုး ကားယား အမြင်မတော်ဖြစ်ခဲ့ရသေး၏။ ယခုမူ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် သူစိမ်းယောက်ျား အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးအား သူ၏ သူငယ်ချင်းနေအိမ်၌ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ လဲနေရာမှ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်အထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ကိုင်တွယ်နေသည်ကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့နေရပြန်ချေပြီတကား။

ထို့နောက် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမှာ အလွန်အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းသလောက် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကြောများကို တုန်လှုပ်ချောက်ချား လှုပ် ရှား၍ သွားစေတော့၏။ မိန်းမပျိုသည် ဝမ်းဖူးဘက်သို့ မခွီတရီ၊ တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်၍ လက်ကို

ဆန့်တန်းကာ ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်သကဲ့သို့ အတန်ကြာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ ကျွန်ုပ်၏လည်ပင်းကို တအားဖက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သွက်သွက်ခါမျှ တုန်လှုပ်၍သွားမိ၏။ ဝမ်းဖူးမှာလည်း ပျာလောင်ခတ်၍ သွားဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထပြေးလာပြီးလျှင် မိန်းမပျိုအား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် ဆက်လက်ရေးသားဖော်ပြလိုစိတ်မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်အစေခံ 'ယင်း' ကို ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်အား အိမ်သို့ လိုက်ပို့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဝမ်းဖူးသည် ကျွန်ုပ်အား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ရင်း အသံကို နှိမ့်လျက် -

“ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် မင်းလည်း ငါ့လို ဖြစ်လာမှာပဲ ဂျန်ပိုရာ။ ဒီကိစ္စက ရှောင်လို့ လွှဲလို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီက မိန်းမတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် တရုတ်ပြည်က မိန်းမတွေဟာ ငှက်ပျောတုံးများလားလို့တောင် မင်းတစ်နေ့ ထင်လာဦးမှာ” ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းဖူးအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောချေ။ ကျွန်ုပ်၏အစေခံ 'ယင်း' ၏ ကိုယ်ကို ဖေးကိုင်မို့တွယ်ရင်း ဣန္ဒြေရုဏ်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့လေသည်။ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းများကို ကိုင်တွယ်ထားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်၍ ဤမှတ်တမ်းကိုရေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ညဉ့်အချိန် အလုပ်လုပ်လိုက် လုပ်နိုင်ရန် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်သည် ကြေးမီးအိမ်နစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်အား ထွန်းညှိပေးထား၏။ စာရေးနေရာမှ ရံဖန်ရံခါ အနားယူရင်း မျက်လုံးများကို မီးရောင်မှကာလျက် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖြူဖွေးသော တောင်ထိပ်များကို လရောင်အောက်ဝယ် လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ဝိုးဝါးမျှ မြင်၍နေရ၏။ မြင့်မားခန့်ထည်စွာ မိုးသို့ ထိုးတော့မည်ကဲ့သို့ရှိနေသော ဤတောင်တန်းကြီးများသည် 'ဟန်' မင်းစကရာဇ်၏ အင်ပါယာကြီးကို ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ အကာအကွယ်ပေးရန် သဘာဝက ဖန်ဆင်းပေးထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ထည်ဝါလှသော ထိုရှုခင်းသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်များကို အတန်ငယ်တည်ငြိမ်၍သွားစေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ စိတ်ဂယော့ကိဂယက်ဖြစ်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များနှင့်သာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ခါဆက်ခါ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပေရာ၊ အယူအဆဟောင်းများဖြင့် အမာခံရနေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များသည် အတွေ့အကြုံသစ် အတွေးအခေါ် အယူအဆ အသစ်များကို ရုတ်တရက် လက်ခံရန် နှေးကွေးလျက်ရှိနေလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဤအရပ်မှ မိန်းမများသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အကြီးအကျယ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ၏။ ပထမတွင်မူ အောက်တန်းစား မိန်းမများသာလျှင် အရှက်အကြောက်ကင်းမဲ့စွာ သူစိမ်း ယောက်ျားများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရော့ရော့နှော့နှော့နေထိုင်လေ့ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ယူဆခဲ့၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ထင်မြင် ယူဆချက်များကား တက်တက်စင် မှားယွင်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

လူကုံထံ အထက်တန်းလွှာမှ မိန်းမများသည်ပင်လျှင် သူတို့၏ ခြေဖဝါးများကို စည်းနှောင်ထားလေ့ မရှိကြချေ။ လက်သည်းများကိုလည်း ရှည်ရှည်မထား၊ ယောက်ျားများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းကာ လွတ်လပ်စွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိန်းမများအား ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားသည်ကို ကျွန်ုပ်လုံးဝ မနှစ်မြို့ချေ။

မိန်းမတို့၏ နေရာကား မီးဖိုချောင်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မိန်းမတို့၏ တာဝန်ကား သားယောက်ျားများ မွေးဖွားပေးရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူတို့အား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် လူ့အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးကို အနှောင့်အယှက်ပေးလာနိုင်၏။ အင်ပါယာကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် အန္တရာယ်ပြုလာနိုင်ပေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဤကိစ္စကို မည်သည့်အတွက် လျစ်လျူရှု၍ထားလေဘိသနည်း။ အခါအခွင့် ကြုံ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်လည်း ပို၍ ရင်းနှီးလာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား တင်ပြရပေဦးမည်။ အလွန်ယဉ်ကျေးသော တရုတ်ပြည်မှာကဲ့သို့ မိန်းကလေးများ၏ ခြေဖဝါးများကို ငယ်စဉ်ကပင် စည်းနှောင်ထားရန် အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်ခြင်းဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံနေခြင်းကို အဟန့်အတားဖြစ်စေနိုင်ရုံသာမက နောင်လာနောင်သားများ၏ အကျင့်စာရိတ္တကိုလည်း ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ငယ်ရွယ်၍ လှပသော မိန်းကလေးများကို အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မပြုရန်နှင့် ယောက်ျားများနှင့် ခွေးရောယှက်တင် လက်ပွန်းတတီးနေခွင့်မပြုရန်ကိုလည်း ဥပဒေ သစ်များ ပြုလုပ်၍ ပိတ်ပင်တားမြစ်ထားသင့်ပေသည်။ ထို့ပြင် တရုတ်ပြည်မှာကဲ့သို့ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် လိုအပ်သော မိန်းမဦးရေလောက်ကိုသာ ချန်ထားလျက် ပိုလျှံသော မွေးဖွားစေမိန်းကလေးများကို သတ်ပစ်သုတ်သင်လိုက်ခြင်းမှာလည်း အလွန်သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော စီမံကိန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။

ဝမ်းဖူးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေ့တွင် သူနှင့် မည်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံရမည်ကို ကျွန်ုပ်သည် တိကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ သူသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ၍နေပေပြီ။ သူ၏ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်ပုံကို ကျွန်ုပ် လုံးဝမနှစ်သက်ချေ။ သူသည် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုများကိုပင် ကျောခိုင်းစပြုနေပေပြီ။ ကွန်ဖြူးယုဝ်၏ ဆုံးဝ ဩဝါဒများကို ပြန်လည်သတိရလာစေခြင်းဖြင့် သူ့အား သတိတရားရလာရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သင့်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ လမ်းမှန်သို့ သူပြန်လည်၍ ရောက်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရန် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တွင် တာဝန်ရှိပေသည်။

“လူတစ်ယောက်သည် မည်သည့်နေရာ၌ မွေ့လျော်တတ်သည်ကို သင်မှတ်သားထားပါက သူ မွေ့လျော်တတ်သော အရာကို သင်သိလျှင် သူ၏ အတွင်းစိတ်ကိုလည်း သင်သိပြီးဖြစ်ချေမည်” ဟူသော ကွန်ဖြူးယုဝ်၏ ဆုံးမသွန်သင်ချက်ကို သူ့အားထောက်ပြလျှင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ဆိုး၍များသွားလေမည်လား။

ထို့ပြင် အစက်များ၊ အခြား ထူးဆန်းသော အမှတ်အသားများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရေးပုံရေးနည်းမှာ ပါးရှားလူမျိုးများ၏ ရေးပုံ ရေးနည်းအတိုင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆရာက ပြောပြ၍သိရလေသည်။ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်းများမှာလည်း များစွာ ခြားနားကွဲပြား၍လေ့လာမှတ်သားရာတွင် လွယ်ကူစေရန် အဘိဓာန်ငယ်ကလေးတစ်စောင် ပြုစုထားရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ဘောလက္က ဘာသာစကားကို သင်ကြားပေးရန် ရောက် ရှိလာသော ဆရာမှာ အသားညိုညိုရှိပြီးလျှင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် အလွန်ပျော့ ပျောင်းနွဲ့ နှောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဇာတိမှာ ဝေးလံလှသော တောင် ပိုင်းဒေသတစ်ခုမှ ဖြစ်၍ သူ၏ ပြောပြချက်အရ သူ၏နိုင်ငံ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဘောလက္ကလူမျိုးများသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ နီးပါးခန့်က တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ထားသဖြင့် သူသည် ဘောလက္က ဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ တတ် ကျွမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ သူသည် ဘောလက္ကလူမျိုးများကို အတော် ကြည်ညိုလေးစားပုံရ၏။ အလွန်ရိုင်းစိုင်းသော လူမျိုးတစ်မျိုးကို ကြည်ညိုလေး စားသည်ဆိုသောကြောင့် ရှေ့နောက်ညီ၍ အကြောင်းယုတ္တိလုံလောက်မှသာ ယုံ ကြည်လက်ခံလေ့ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များကို အထူးပင် ရှုပ်ထွေး၍ သွားစေ တော့၏။

ဘောလက္ကဘာသာစကားမှာ ဂူဆန်နှင့်ဟီယွန်နုလူမျိုးများ၏ ဘာသာ စကားများနှင့် အသံထွက်နှင့်တကွ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူပုံများပါ ခပ် ဆင်ဆင်တူသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကွာရာတွဲများသော စကားဖြစ်၍ တရုတ်စကား ကဲ့သို့ ခမ်းနားထည်ဝါမှုလည်း မရှိ၊ သာယာနာပျော်ဖွယ်လည်း မကောင်းပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဤဘာသာစကားကို ပြောဆိုရာတွင် လွယ်ကူစွာပင် တတ်မြောက် နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။ သို့ရာတွင် ရေးသားရာတွင်မူ အခြားဘာသာစကားများ နှင့် မတူဘဲ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စကားကို စာဖြင့် ရေးသောအခါ ဗျည်းအကွာရာပေါ်၌သာ အမှီပြုထားပြီးလျှင် အလွန်များပြားသော မျဉ်းပြောင်းများ ကို ကွင်းများချိတ်များဖြင့် အဆုံးသတ်ထား၏။

(အထက်ပါ မှတ်တမ်းရေးပြီးနောက် ရက်အနည်းငယ်အတွင်း သူ၏ သူငယ်ချင်း ဆူဂွန်ထံ ပေးပို့သောစာ)

ချစ်လှစွာသော သူငယ်ချင်းရေ ...

အပြောကျယ်လှတဲ့ ဒီကမ္ဘာရဲ့ တစ်ဘက်စွန်းကနေပြီး ငါ မင်းကို အလေးပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်ကို နောက်ခံထား၍ သမုဒ္ဒရာကို မင်ဖျော်ပြီး ငါ တွေ့ကြုံခဲ့ရသမျှကို စာစီကာပြတောင်မှ ငါ ရေးပြချင်သမျှတွေဟာ ဆုံးစတိုင်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး သူငယ်ချင်း။

အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ အဲဒီအထိ များပြားဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

ငါဟာ မျက်နှာမှာ ဆံပင်တွေ ပေါက်နေတဲ့ ယောကျ်ားတွေ၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ ခြေဖဝါးကြီးကြီးနဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်းလှနေတဲ့ မိန်းမတွေကြားမှာ နေထိုင်သွားလာနေရတယ်။

'ယက်' လို့ခေါ်တဲ့ ကျွဲနဲ့ ဆင်ဆင်တူနေပေမဲ့ အမွေးအမျှင်ထူတဲ့ ဝန်တင်တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးကိုလည်း အုပ်လိုက်ချီပြီး လမ်းမပေါ်မှာ သွားနေတာကို နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရတယ်။

ဒီမှာ တွေ့ရတဲ့ ကုလားအုတ်တွေဟာ တို့ဆီမှာလို ဘို့နှစ်ခုမရှိဘူး။ တစ်ခုတည်း ရှိတယ်။ ဒီကုလားအုတ်တွေဟာ တို့ဆီက ကုလားအုတ်တွေထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သေးပြီး ဝန်တင်ရာမှာ အသုံးမဝင်လှပေမဲ့ ခွေးတွေလို အင်မတန် အပြေးမြန်တာကို တွေ့ရတယ်။

၂ • □ ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒီနယ်စပ်မှာရှိတဲ့ တချို့စစ်တိုက်ဝါသနာပါတဲ့ လူမျိုးတွေဟာ ဒီကုလားအုတ်တွေကို မြင်းတပ်လိုတပ်ဖွဲ့ပြီး စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စတွေမှာ အသုံးပြုတယ်လို့ ဆိုတယ်။

သဲကန္တာရတွေမှာ အင်မတန် အသုံးဝင်တဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုးပေါ့။

ငါ့ဦးခေါင်းနီးနီးလောက်ရှိတဲ့ ငှက်ဥတစ်မျိုးကိုလည်း ငါ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်တွယ်မချီကြည့်ဖူးပြီ။ ဒီဥကို အုတဲ့ငှက်တွေဟာ တောင်တန်းတွေရဲ့ ဟိုတစ်ဘက်မှာရှိပြီး လူတစ်ရပ်သာသားကြီး မြင့်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဒီမှာတွေ့ရတဲ့ အစားအစာတွေဟာလည်း အင်မတန်ပဲ ဆန်းကြယ်ပါတယ်။

သိုးသား၊ ဆိတ်သားနဲ့ ကြက်သားတွေရှိပေမဲ့ ငါတို့နိုင်ငံမှာ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျိုးစုံကို တွေ့နေရတယ်။

ဆန်နဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ကို လိုလိုမယ်မယ် ယူလာမိတဲ့ ငါ့အတွက် ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။

ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီမှာ ဆန်တို့လက်ဖက်ခြောက်တို့ ဆိုတာ လုံးဝ မရှိဘူး။

တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေ့ရှိကြတဲ့ တချို့တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတွေဟာ မြင်းနို့ကို ရေလဲနဲ့ အမျိုးမျိုး အသုံးပြုနေကြတာကို တွေ့ရတယ်။

ဒီမြင်းနို့နဲ့ 'ကင်မအစ်' လို့ ခေါ်တဲ့ အလွန်ပြင်းတဲ့ အရက်တစ်မျိုးကို ချက်လုပ်ကြတယ်။

နို့နဲ့ပြုလုပ်တယ်ဆိုပေမဲ့ မင်းထင်တာထက်ပိုပြီး အရသာ ရှိတယ် သူငယ်ချင်း။

နောက်ပြီး နို့ချဉ်ကို မြင်းကုန်းနီးအိတ်တွေမှာ ထည့်ပြီး မြင်းစီးလေ့ရှိတဲ့ ဓလေ့ဆန်းတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ဒီလို နို့ချဉ်ကို လူကိုယ်နဲ့ ဒီထားတော့ နို့ချဉ်ဟာ မာလာပြီး အရသာလည်း ရှိ၊ အာဟာရလည်းဖြစ်စေတဲ့ စားစရာတစ်မျိုး ဖြစ်လာတယ်ဆိုပဲ။

သူတို့ စစ်တပ်ဟာ တခြား စားနပ်ရိက္ခာတွေကို အားကိုးနေစရာ မလိုဘဲ ဒီအစာတစ်မျိုးတည်းနဲ့ လင်ပေါင်းများစွာ နေနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

စစ်တပ်နဲ့အတူ မြင်းမတွေလည်း အမြဲပါနေလေတော့ သူတို့ စစ်တပ်ဟာ ရိက္ခာအတွက် ပူနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ တစ်နေရာက တစ်နေရာကိုလည်း အချိန်တိုတိုနဲ့ လျင်လျင်မြန်မြန် ပြောင်းရွှေ့သွားနိုင်တာပေါ့။

ငါ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးပြောရရင် ငါဟာ ဒီမှာ အတော်ပဲ မျက်နှာ

သာပေးခြင်း ခံရတယ်ဆိုတာကို မင်းကြားသိရတဲ့အခါ ငါ့ရဲ့ကိုယ်စား ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါယူဆတယ်။

ဒီမှာရှိတဲ့ ဗေဒင်ဆရာတွေကလည်း ငါဟာ ရာထူးအထက်မြန်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ အဟောထွက်ထားကြတယ်။ သူတို့ ဟောတဲ့အတိုင်း မှန်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းနေရတာပဲ သူငယ်ချင်း။

ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အကြောင်းဆက်မိစရာ ရှိတယ်လို့ ဟောထားတာကိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်သလို ဖြစ်နေမိတယ် ကွာ။

ငါက မိန်းမတွေကို တခြားကိစ္စတွေထက် ဘယ်အခါတုန်းကများ ဦးစားပေးဖူးတာလို့လို့၊ ခုချိန်ထိ ငါဟာ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ငြိငြိစွန်းစွန်း မရှိခဲ့သေးဘူးဆိုတာကို မင်းယုံကြည်စေချင်တယ် သူငယ်ချင်း။

တို့ရဲ့ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း ဝမ်းဖူးတစ်ယောက် ဒီမှာ အတော်စနိုးပွင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ငါ့ကိုလည်း နယ်အခြေအနေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင် အဖက်ဖက်က အကူအညီ ပေးပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကလည်း ငါ့ အပေါ်မှာ အတော်ပဲ ထောက်ထားညှာတာပါတယ်။

ငါ့ရောက်ရင် ရောက်ချင်းပဲ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေကို လေ့လာဖို့ တာဝန်ပေးတဲ့အပြင် အရေးကြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေမှာလည်း ဘာသာပြန်အဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်လို့ သိရတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ အင်မတန် ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ ဆူရှန်။ သူ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ နယ်ပယ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ် ဆိုတာကို လိုယန်ရွှေမြို့တော်မှာရှိတဲ့ လူတွေ လွယ်လွယ်နဲ့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဟန်မင်းဆက်ကို သူဘယ်လောက် အကျိုးပြုခဲ့တယ် ဆိုတာကို သမိုင်းကသာ သက်သေခံနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်မိတယ်။

တစ်နေ့အချိန်ရရင် ဒီတောင်တန်းကြီးတွေကိုကျော်ပြီး သယ်ယူပို့ဆောင် ရောင်းချနေရတဲ့ ပိုးနဲ့ပိုးထည်ပစ္စည်းများအကြောင်းကို မင်းသဘောပေါက်အောင် ငါကြိုးစားပြီး ရှင်းပြဦးမယ်။

ဒီတောင်တန်းကြီးတွေရဲ့ ဟိုတစ်ဘက်မှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ တတ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ကြသေးဘူး။ ကမ္ဘာသစ်တွေများ ရှိနေလေရောသလားပဲ။

ဟုတ်တယ် ကမ္ဘာသစ်တွေ ဆူရှန်၊ ကမ္ဘာသစ်တွေ။ တချို့ကတော့ ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြည်မကလူတွေဆီ မရေးဖို့ ငါ့ကို အကြံပေးကြတယ်။

ရေးလည်း ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရေးတဲ့လူသာ အရေးဖြစ်မယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ စာပေကို လေ့လာလိုက်စားတဲ့ ပညာရှိတစ်ယောက်ပဲ ဆူရှန်၊ မင်းဟာ တရားသေဝါဒသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါယုံကြည်တယ်။

အမှန်တရားတွေကို လက်ခံဖို့ အချိန်မရွေး အသင့်ရှိတယ်လို့ ငါနားလည်ထားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီစာကို မင်းဆီ အရဲစွန့်ပြီး ရေးလိုက်တာပဲ သူငယ်ချင်း။

ကဲ ... ပထမ မင်းမှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာမြေပုံကြီးကို ဖြန့်ထားလိုက်ပါ။ ငါလည်း ငါ့မှာရှိတဲ့ မြေပုံကို ငါ့ရှေ့မှာ ဖြန့်ထားတယ်။ အထက်မှာ ငါရေးပြခဲ့တဲ့ တောင်တန်းကြီးဟာ မြောက်နဲ့တောင် သွယ်တန်းနေပြီး ကမ္ဘာရဲ့ အနောက်ဘက်နှုတ်ခမ်းအနီးမှာ တည်ရှိတယ်လို့ တို့ရဲ့မြေပုံက ဖော်ပြထားတာကို တွေ့ရတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီတောင်တန်းနဲ့ ကမ္ဘာနှုတ်ခမ်းကြားနေရာ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ ဘောလက္ကနဲ့ ပါးရှားနိုင်ငံရှိသလိုလို မရေမရာ ဖော်ပြထားတာကိုလည်း မင်းတွေ့တယ်နော်။ ကောင်းပြီ။

ငါ အခုဆက်ပြီး ရေးသားဖော်ပြမယ့်ကိစ္စကို မင်းသေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီး အာရုံပြုပေတော့၊ ငါတို့မြေပုံမှာ ဘောလက္ကနဲ့ ပါးရှားနိုင်ငံတွေ အလွန်မှာ ကမ္ဘာနှုတ်ခမ်းရှိတယ်လို့ ဖော်ပြပေမဲ့ အမှန်မှာတော့ ကမ္ဘာနှုတ်ခမ်းဟာ အဲဒီနေရာမှာ မရှိဘူး ဆူရှန်၊ ရှိကို မရှိဘူး။ ဘောလက္ကနိုင်ငံဟာလည်း နိုင်ငံငယ်ကလေး မဟုတ်ဘူး။

အဲဒီနိုင်ငံရဲ့ အရှေ့ဘက်နယ်စပ်က အနောက်ဘက်နယ်စပ်အထိ အရောက်သွားဖို့ အနည်းဆုံး ရက်ပေါင်းလေးဆယ် မကြာဘဲနဲ့ ရောက်ကို မရောက်နိုင်ဘူး။ ဘောလက္ကနိုင်ငံကို ကျော်လွန်ရင် ပါးရှားနိုင်ငံ ရှိပြန်တယ်။

ပါးရှားနိုင်ငံဟာ အင်မတန် ကျယ်ပြန့်ကြီးမားတဲ့ အင်ပါယာနိုင်ငံကြီးလို့ သိရတယ်။ ဘယ်လောက်ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသလဲဆိုရင် သူတို့နိုင်ငံကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသွားနိုင်ဖို့ ရက်ပေါင်းတစ်ရာနီးပါးခန့်ကြာမယ်လို့ ဆိုတယ်။

ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး ဆူရှန်၊ ပါးရှားနိုင်ငံကို ကျော်လွန်ရင် သူတို့နိုင်ငံတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးနဲ့ အင်အားအကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ ရောမဆိုတဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံရှိနေပြန်သေးတယ်။ တို့ရဲ့ မြေပုံမှာ ရောမဆိုတဲ့ နိုင်ငံကို ဖော်ပြထားတာ မရှိဘူး မဟုတ်လား ဆူရှန်။

ကိုင်း ... ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ ရေးပြနေပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံးဟာ အရက်မူးနေတဲ့လူတစ်ယောက်လို ချာချာလည်နေ

တယ် သူငယ်ချင်း။ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်း မယုံချင်ရင်သာနေရမယ်။ ဒီမှာ ရှိတဲ့လူတွေအဖို့တော့ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး။

အားလုံးပဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်ခံထားကြတယ်။ ရောမနိုင်ငံဟာ လူဦးရေ အတော်များပြားပြီး တို့နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လောက်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်တယ်လို့ သိရတယ်။

တို့နိုင်ငံကထွက်သမျှ ပိုးထည်ပစ္စည်းတွေကို ဒီနိုင်ငံကပဲ ဝယ်တယ်။ ဘောလကွန်နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေဟာ တို့ဆီက ပိုးကုန်တွေကို ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်တဲ့ စနစ်နဲ့ ဝယ်ပြီး ရောမနိုင်ငံကို ရွှေလက်ငင်းပေးစနစ်နဲ့ ပြန်ပြီးရောင်း ချတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ရောမနိုင်ငံဟာ ဒဂါးတွေကို သေသေသပ်သပ် ပုံသွင်း ထုတ်လုပ်ပြီး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ အသုံးပြုနေတယ်လို့ သိရတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ ဒီဒဂါးတချို့ကို နမူနာအဖြစ်နဲ့ သိမ်းဆည်းထားလို့ ငါဟာ ဒီဒဂါးတွေကို မြင်ဖူးရုံသာမကဘူး ငါ့လက်နဲ့ အသေအချာ ကိုင်တွယ် ချိန်ဆကြည့်ဖူးခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ ဒီလိုကြားကနေပြီး အမြတ်ကြီးစားနေတဲ့ ဘောလကွန်နိုင်ငံကို တစ်နေ့ဖယ်ရှားပြီး ရောမနိုင်ငံနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ဖို့ အကြံအစည်တွေ ရှိတယ်လို့လည်း ငါယုံကြည်တယ်။

ကဲ ... ဒီနေ့အဖို့တော့ တော်လှောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ။ မင်း ဦးနှောက် လည်း ချာချာလည်နေရောမယ်။ သိပ်ပြီး အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ မှတ်တမ်းထဲမှာပဲ ရေးမှတ်ထားတယ်။

ပြည်မကနေပြီး ဒီကိုလာရောက် အမှုထမ်းနေကြရတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတချို့ဟာ ဒီမှာအနေကြာသွားတဲ့အခါမှာ ပေါင်းသင်းဆက် ဆံရေးမှာရော၊ အနေအထိုင် အပြောအဆိုမှာရော၊ အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို လျော့ရဲရဲ ဖြစ်သွားကြတာကို တွေ့ရတယ်။

ဆွေမနီး မျိုးမနီး အင်မတန်မှ ခေါင်သီဝေးလံလှတဲ့ ဒီလိုအရပ်မျိုးမှာ သားပစ် မယားပစ် တစ်ကိုယ်ရောစံကာယ လာရောက်နေထိုင်ကြရတယ်ဆို တော့လည်း ခုလို လျော့ရဲရဲ ဖြစ်သွားတာကို သိပ်ပြီး အပြစ်မဆိုထိုက်ဘူးပေါ့။

အထူးသဖြင့် ငါတို့ရဲ့ အထက်တန်းလွှာက အရာရှိတချို့ဟာ ဒီနယ် က အမျိုးသမီး အရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ လက်လွတ်စပယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်တာကို တွေ့ရတာဟာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာပဲ သူငယ်ချင်း။

ငါ့အနေနဲ့ကတော့ အောက်ပါ ကွန်ဖြူးယပ်ရဲ့ ပဲ့ပြင်ဆုံးမချက်ကို ထာဝစဉ် ဦးထိပ်ထားပြီး သူ့ရဲ့သွန်သင်ဆုံးမချက်အတိုင်း နေထိုင်ကျင့်သုံး

သွားဖို့ သတိသမ္မတပြည်ထောင်စုကိုယှဉ်ပြီး အစဉ်ကြိုးစားလျက် ရှိတယ်ဆိုတာကို တော့ မင်း ယုံကြည်စေချင်ပါတယ် ဆူရှန်။

'အကြင်သူသည် လောကဝတ္ထုများ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း နား လည်၍ ညစ်ညမ်းသော တဏှာရာဂစိတ်များကို မိမိကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှ ဖယ်ရှားနိုင်၏။ မိဘများကို အစွမ်းကုန်ပြုစုလုပ်ကျွေး၍ မိမိ၏တိုင်းပြည် အတွက် မိမိအသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်လည်း အသင့်ရှိ၏။ မိမိ၏ အပေါင်း အသင်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများနှင့် ဆက်ဆံသောအခါ တော်ဖြောင့်မှန်ကန်သော စကားများကိုသာ ဆို၏။ ထိုသူကား အကောင်းဆုံးနှင့် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော ပညာကို ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့သူ မည်ပေသတည်း'

(မှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်၊ သူ၏ သူငယ်ချင်းထံ စာရေးပြီး ရက်သတ္တနှစ်ပတ် သို့မဟုတ်သုံးပတ်ခန့်အကြာတွင်ရေးဟန်တူသည်)

ယနေ့ဖွန်းလွဲပိုင်းအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် အခေါ်လွှတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟော်သို့လိုက်သွား၏။ အခေါ်လာသူမှာ ဝမ်းဖူး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းဖူးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခေါ်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်ထင်မြင်ချက်ကိုမှ မပေးချေ။ ဝမ်းဖူးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ဆက်ဆံရေးမှာ ယခင် ကကဲ့သို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြရင်း ခိုခါန်းမပျိုးဘဲ သူသိလို သော အချက်များကိုပင် စတင် မေးမြန်းလေသည်။ သူသည် အကြံကြီး သလောက် ဉာဏ်ပညာ ရှေးရှုထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စများကို သွယ်ဝိုက်၍အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ဒိုးခနဲ ဒက်ခနဲ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကာမဂုဏ်တွင် နှစ်မွန်းပြီး စည်းစိမ်ယစ် နေတတ်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။

“မောင်ရင် နန်းတော်အတွင်းမှာ ကာလအတော်ကြာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူး တယ်လို့ သိရတယ်။ ဟုတ်လား ဂျန်ဂို”

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့်အနေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက် ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ် လေ့ လာခွင့်ရခဲ့မှာပေါ့နော်”

“အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကို ပညာသင်ကြားပို့ချရတဲ့ ဆရာတွေထဲမှာ ကျွန် တော်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ဥပရာစာကို ကျွန်တော် လပေါင်း များစွာ ပညာသင်ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဒီကိုရောက်လာတဲ့ နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာတွေအရဆိုရင် မင်းသား ဟာ အင်မတန် ခေါင်းမာပြီး သူ စိတ်ထင်ရာကို စွတ်တရွတ်လုပ်လေ့ရှိတယ်လို့ သိရတယ်”

“အစီရင်ခံစာတွေထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း မှန်ကန်တယ်ဆိုတာ ဝမ်းနည်းစွာ နဲ့ ဝန်ခံရမှာပါပဲ ခင်ဗျာ”

“သူဟာ စာကျက်ရမှာကို အင်မတန် ပျင်းတယ်ဆို”

“မှန်ပါတယ် အမြဲလိုလိုပါပဲ”

“သူ့ကို ချုပ်ချယ်တာတို့၊ ဆုံးမဩဝါဒပေးတာတို့ကိုလည်း နည်းနည်း မှ မကြိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်ရွှေမြို့တော်ကို မရောက်တာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ ဂျန်ဂို။ ဒီတော့ နန်းတွင်းအရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မောင်ရင်ပြောသမျှကိုပဲ ယုံ ကြည်အားထားရမှာပဲ။ မင်းသားအကြောင်း မောင်ရင်သိသမျှကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီး တစ်လုံးမကျန် အသေးစိတ် ပြောပြစေချင်တယ်။ သူ အခုဆိုရင် အသက်တစ်ဆယ့် ကိုးနှစ်ရှိရောပေါ့နော်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ လူပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနဲ့ အင်မတန် ခံ့ညားလှပသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်”

“သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံနိုင်မယ့် ထီးညွန့်နန်းလျှာတစ်ပါးတလေမှ မထွန်းကားသေးဘူးလား”

မထွန်းကားသေးဘူး ခင်ဗျာ။ သမီးတော်မြောက်ပါးပဲ ရှိတယ်။ ခုဆိုရင် ခုနစ်ပါးဖြစ်နေပြီလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကိုမလာခင် သူ့ကိုယ်လုပ် တော်တစ်ဦး သမီးတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်သန့်စင်တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“အင်း ... တော်တော်လည်း ဆန်းပေတာကိုး၊ ဖွားမြင်တာကလည်း အားလုံး သမီးတော်တွေချည်း ဖြစ်နေလေတော့ ... အင်း၊ ဒါထက် သူ့ခမည်း တော် တို့ရဲ့ ဘုရင်စကရာဇ်က ခုထိသက်တော်ရှင်လျက်ပဲလား”

“နှစ်သစ်ကူး အချိန်အထိတော့ သက်တော်ရှင်လျက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အားအင်ချိနဲ့ပြီး လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ရင်ခွင်ပိုက် မင်းတရားကြီးကိုတောင် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတာ တစ်နှစ်ကျော်သွားပြီလို့ ဆိုပါတယ်”

“အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအကြောင်း မောင်ရင် သိသလောက် ပြောပြပါဦးလားကွယ်။ သူဟာ အင်မတန် ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေထိုင်လေ့ရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားရတယ်”

“ကြားသိရတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ သူဟာ ကြက်တိုက်ကြက်မွေး အလွန်ဝါသနာပါတယ်။ ကြက်တိုက် ကြက်မွေး ဘယ်လောက်ဝါသနာကြီးသလဲဆိုရင် တောင်ဘက်ကျွန်းနဲ့ ဂျားဗားကျွန်းအထိ သူ့ရဲ့ သံအဖွဲ့တွေကို စေလွှတ်ပြီး တိုက်ကြက်မျိုးကောင်းတွေကို ရှာဖွေစေခဲ့ပါတယ်။ လေးအတတ်မှာလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်ကျွမ်းသူဖို့ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ကိုယ်တိုင်ရုပ်ဖျက်ပြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲလေ့ရှိပါတယ်။ ရုပ်ဖျက်ထားတယ်သာ ဆိုရတယ် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမှန်း လူတိုင်းသိနေကြပါတယ်။ သဘင်ပညာကိုလည်း အထူးလေ့လာလိုက်စားပြီး ပြဇာတ်တွေထဲမှာ ကိုယ်တော်တိုင် ပါဝင်ကပြလေ့ရှိပါတယ်။ မကြာခင်ကဆိုရင် တခြား မင်းညီမင်းသားတချို့နဲ့ သူတောင်းစား ယာဇကောတွေလို ညစ်ပတ်စုတ်ပြနေတဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး လိုဟန်ရွှေမြို့တော်က လမ်းဖျားပေါ်မှာ ထိုင်တောင်းရမ်းနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူဟာ ပြိုင်မြင်းတွေကိုလည်း စီးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူပြိုင်မြင်းစီးလေ့ရှိတဲ့အကြောင်းကို သူ့နဲ့ အင်မတန် နီးကပ်တဲ့ မြွေရံသင်းပင်း တချို့ကလွဲရင် ဘယ်သူမှသိပုံမပေါ်ဘူး။ တစ်ကြိမ်ကလည်း နပမ်းသတ်ပွဲတစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့နာမည်နဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ပြီး ယှဉ်ပြိုင် လုံးသတ်တာကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

ဤသို့ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းသည် တစ်နေ့တွင် အရေးကြီးလာနိုင်သည်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းကို ဂရုတစိုက် လုံခြုံစွာသော့ခတ်၍ ထိန်းသိမ်းထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းမှာ ခပ်ငယ်ငယ်သေတ္တာတစ်လုံး ပြုလုပ်စေ၍ မှတ်တမ်းကို ထိုသေတ္တာအတွင်း၌ ထည့်ထားပြီးလျှင် သေတ္တာကို တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်၏ အခြားကိုယ်ပိုင် အထုပ်အပိုးများထဲ၌ လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤကိစ္စအတွက် ဟိုတယ်အတွင်းမှ လက်သမားကို စေခိုင်းခြင်းထက် တိုင်းရင်းသားလက်သမားတစ်ဦးအား စေခိုင်းခြင်းက ပို၍သင့်တော်မည်ဟု ယူဆမိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို ကျွန်ုပ်မှလွဲ၍ အခြားမည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ သိခွင့်မပေးနိုင်ချေ။

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်များကို အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ မင်းသားသည် ဘုရင်ဇနကာရန် ဖြစ်လာသည့်အချိန်တွင် မတော်

တဆ တွေ့ရှိသွားပါက ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆိုးစားကွဲသွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ လမ်းခရီးတွင် ရှောင်တခင် သေဆုံးသွားပါက ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ကျွန်ုပ်၏ အရင်းနှီးဆုံးသော သူငယ်ချင်း ဆူရှန်အား လွှဲပြောင်းပေးရန် အမှာစာတစ်စောင်ကို လိုရမယ်ရ ရေးထားရန်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် စဉ်းစားထားပြီး ဖြစ်၏။

**(ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားပြီးနောက်
ရေးထားသော မှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ချက်)**

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ယနေ့ ကျွန်ုပ်အား အခေါ်လွှတ်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကျောက်သွားလျှင်သွားချင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အရေးကြီးသည့် စာတစ်စောင်ကို လိုက်၍ရေးရန် နှုတ်တိုက်ပြောဆိုနေသည့်အလား အလွန်အေးဆေး တည်ငြိမ်သော အမူအယာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလေသည်။

“မောင်ရင် မနက်ဖြန်မနက် ဘောလက္ကမြို့ကို သွားရလိမ့်မယ်။ မောင်ရင် အစေခံနဲ့ အခြားလိုအပ်မယ့် စားနပ်ရိက္ခာတွေကိုလည်း ယူသွားပေါ့။ ဝန်တင်ကုလားအုပ်နဲ့ ဘောလက္ကဘုရင်မအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို မနက်ဖြန် အရက်တက်အချိန်မှာ မောင်ရင်တည်းခိုနေတဲ့အိမ်ကို အပို့လွှတ်လိုက်မယ်။ မောင်ရင်ကို သူတို့နိုင်ငံ နန်းရင်းဝန်ကြီးက အသိအမှတ်ပြုနိုင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ ငွေတံဆိပ်ပြားကလေးကိုလည်း တစ်ပါတည်း ပေးလိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်မှာ နိုင်ငံရေးကိစ္စဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ အာဏာမရှိဆိုတာ မောင်ရင် နားလည်ထားစေလိုတယ်။ သူတို့နိုင်ငံဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံနဲ့ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံနိုင်တဲ့ နိုင်ငံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရော့ ... ဒီအမိန့်စာကို ငွေတိုက်စိုးဆီသွားပြပြီး လိုအပ်တဲ့ငွေတွေကို ထုတ်ယူသွားပေတော့ ...

“မောင်ရင်ဟာ ကျုပ်စေလွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူတို့နိုင်ငံက မြင်းတွေဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံက မြင်းတွေထက် အကောင်လည်း

ကြီးထွား၊ အပြေးလည်း မြန်တယ်လို့ ကြားသိရတဲ့အတွက် လာရောက်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကြားရတဲ့အတိုင်း မှန်ပါက သားထိုးမြင်းမများ အပါအဝင် မြင်းကောင်းမြင်းသန်များ တချို့ကို ဝယ်ယူလိုကြောင်း သူတို့နန်းရင်းဝန်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြရမယ်။ သူတို့နဲ့ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဘောလက္ကနိုင်ငံလို အင်မတန်လေးစားပြီး ချောင်ကျတဲ့နိုင်ငံအချို့ဟာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ စစ်အင်အားကို မသိကြသေးဘူးဆိုတာ မောင်ရင်နားလည်ထားဖို့ လိုတယ်။ ကျုပ်လည်း ခုလို အချိန်အခါမျိုးမှာ တောင်တန်းတွေကိုကျော်ပြီး စစ်တပ်တွေပို့ချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်၊ ရန်မူချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်နဲ့၊ ပြောလည်း မပြောနဲ့ ...

“ဒါဟာ မောင်ရင်ကို စေလွှတ်ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ အပေါ်ယံ အကြောင်းပြချက်တွေပဲ။ အကြောင်းရင်း အစစ်အမှန်ကတော့ ဘောလက္ကဘုရင်မဟာ ဘာပြုလို့ သူတို့သံအဖွဲ့တွေကို ကျုပ်တို့ အိမ်ရှေ့စံမင်းသားဆီ မရောက်ရောက်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားပြီး မနားမနေ ကြံဆောင်နေရတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းလေ့လာဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ မောင်ရင်တတ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ကြံစည်ဖန်တီးပြီး စီစဉ်ဆောင်ရွက်စေလိုတယ်။ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပါ။ နားနဲ့မျက်စိကို ဖွင့်ထားပြီး ကြားရသမျှ မြင်ရသမျှတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာမှတ်သားထားပါ။ နှုတ်နည်းနိုင်သလောက် နည်းပါစေ။ သူတို့လည်း မောင်ရင်ကို လေ့လာအကဲခတ်ရင်း မောင်ရင်လုပ်တာတွေ ပြောတာတွေကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေမှာပဲ။ အလစ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အရာခပ်သိမ်း သတိပီရိယရှိဖို့လိုတယ်။ ဝိဝိရိရှိဖို့ အရေးကြီးတယ်။

“ဒီလိုအဘက်ဘက်က ကြိုးစားပြီးစုံစမ်းလို့ သုံးလနဲ့ငါးလအကြာမှာ ဘာတစ်ခုမှ ခြေခြေမြစ်မြစ် ခိုင်ခိုင်မာမာ မတွေ့ရရင် ဒီကို ပြန်လာပြီး ကျုပ်ဆီ အစီရင်ခံရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုကိုမှ စာရေးပြီး အစီရင်ခံမိဖို့ မောင်ရင် သတိထားရလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ဒါပါပဲ။ မောင်ရင်သွားရမယ့် ခရီးဟာ မောင်ရင်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပြီး မောင်ရင်ဟာ ဘေးမသိရန်မခဘဲ လိုရာပန်းတိုင်ကို ချောချောမောမော ရောက်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်။”

ကျွန်ုပ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေကြောင့် ပြာလောင်ခတ်၍ သွားမိတော့၏။

ပြင်ရဆင်ရ ထုပ်ရိုးရနှင့် မှတ်တမ်းရေးရန် အချိန်ကိုပင် လိုလုံလောက်လောက် မရလိုက်ချေ။

ဗေဒင်ဆရာထံသို့လည်း အပြေးအလွှားသွားရဦးမည် ဖြစ်၏။ ဟော် နန်းအဝင်ဝတွင် ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကြေးမီးအိမ်နှစ်လုံး ယူသွားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

သို့မှသာလျှင် နေ့ဘက်တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို ညဉ့်ဘက်၌ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်နိုင်ပေမည်။

ကြောက်ခူတုန်၍ လှည့်ပြန်ခဲ့သော စာဆိုတော်ကြီး 'ကန်ရင်း' က လွဲရင် ယဉ်ကျေးသော တရုတ်လူမျိုးများအနက် တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ် ၍ တခြားတစ်ဘက်တွင်ရှိသော နိုင်ငံများသို့ ရောက်ရှိခဲ့သူများအနက် ကျွန်ုပ် သည် ပထမဆုံးလူ ဖြစ်တန်ရာ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းခရီး တွေကြုံခဲ့ရသမျှကို တိတိကျကျ၊ ပြည့်ပြည့်စုံ စုံ ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ထားရန် အရေးကြီးလှပေသည်။

ကန်ရင်းသည် သူ၏ခရီးစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သည့်မှတ်တမ်းကိုမျှ ရေးမထားခဲ့သည်မှာ နောင်လာနောင်သားများအတွက် အလွန်ကြီးမားသော ဆုံး ရုံးမှုကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

(ပါမီရတောင်တန်းရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် ရပ်နာ၊နေစဉ်ရေးသော မှတ်တမ်းမှ ဖော်ပြချက်)

ဤဟိုတယ်၌ တည်းခိုရသည်မှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲလှ၏။ ဟိုတယ်မှာ တင်းကုပ်သာသာမျှရှိပြီးလျှင် အမှိုက်သရိုက် ထူပြော ကာ ယင်တလောင်းလောင်း၊ လောကံတလန်းလန်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ရှိနေတော့၏။ ဤသို့ ခြင်၊ ယင်၊ ပိုးမွှား ပေါများလှသည်နှင့်အမျှ ဆယ်ရက်တိတိ ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ ရသဖြင့် နှမ်းနယ်နေသည့်ကြားကပင် ရှေ့သို့ ဆက်လက်သွားရဦးမည့် ခရီးစဉ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် မျှော်မှန်းကြည့်သောအခါ စိတ်ဓာတ်များအလိုအလျှောက် ကျဆင်း လာမိတော့၏။

တောင်တန်းမှာ မိုးထိန်းပါးမြင့်မားလှပေရာ၊ အသက်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှူရှိုက်နေရ၏။

ကျွန်ုပ်၏အစေခံ 'ယင်း'သည် နေထိုင်မကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ဘုံးဘုံးလဲလျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်အား ရံဖန်ရံခါသာ ပြုစုနိုင်တော့၏။ မြင်နေရ သော ရှုမျှော်ခင်းများမှာလည်း ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့ ဘိ၏။

နွေခေါင်ခေါင်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဆီးနှင်းပွင့်များကလည်း တဖွဲဖွဲကျနေရုံ သာမက ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသည့် လေရှူးလေရမ်းတို့ကြောင့် အရပ်လေး မျက်နှာသို့ ကစဉ့်ကလျား လွင့်ပျံမြူးလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ ခရီးကို နှေးကန်ဖင့်နွှဲ စေ၏။

ရေသည် အလွန်ဆူလွယ်၏။ ရေဆူလွယ်လွန်းသောကြောင့်လည်း ထမင်းချက်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုးတည်ရာတွင်လည်း ကောင်း အခက်အခဲနှင့် တွေ့နေရ၏။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ခပ်ကောင်းကောင်း ခပ်ကျကျကိုမှ မသောက်ရလျှင် ကျွန်ုပ်မှာနေတတ်သူ မဟုတ်ချေ။

အခြောက်ပြုလုပ်ထားသည့် နောက်ချေးများကိုထင်းအဖြစ် အသုံးပြုနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခန်းတစ်ခုလုံး၊ မီးခိုးတဝေနှင့် ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ မကြာခဏ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးနေရ၏။ မျက်လုံးများမှာလည်း မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပူရှိန်းရှိန်းကျိန်းစပ်စပ်ဖြစ်နေရာ ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကိုပင် ဖြောင့်ဖြောင့်မရေးနိုင်တော့ချေ။

အင်းအိုင်များတွင် တွေ့မြင်ရသော မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြား သည့် ရေကြက်တစ်မျိုးနှင့် အလွန်ရှည်လျားလှပသော ဦးချိုများရှိသည့် သိုးတစ်မျိုးမှလွဲ၍ အခြားစိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် တိရစ္ဆာန်များကို မတွေ့ရပေ။

ကျွန်ုပ် စီးသော မြင်း၏ မြင်းခွာများနှင့် နင်းကွင်းများကို ဤသိုးများ၏ ချိုများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည် ဆို၏။

လမ်းဆေးတစ်တက်တစ်ချက်တွင် ဤချိုများကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အစုလိုက် အပုံလိုက် ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အချို့သော ဦးချိုများမှာ ဖြူဖွေးသော ဦးခေါင်းခွံများတွင် နဂိုမူလအတိုင်း တန်းလန်းစိုက်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့လျှင် နဂိုကမှ အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့ကာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့် ရှုကွင်းရှုကွက်များကို ပို၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းအောင် ဖန်တီးပေးနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် အမြဲမပြတ် တွေ့မြင်နေရသော ဝိုးကုန်များကို တင်ဆောင်လာသည့် ကုလားအုပ်တန်းများသည်သာလျှင် ဝေးလံလှသော အရှေ့အရပ်တစ်နေရာ၌ နေချင့်စဖွယ်ကောင်းလှသည့် တရုတ်ပြည်တည်းဟူသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံရှိသေးသည်တကားဟု ကျွန်ုပ်အား သတိပေးသကဲ့သို့ရှိနေတော့၏။

ဤအရပ်ဒေသတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ မျိုးရိုးဇာတိအားဖြင့် အလွန်အဆင့်အတန်း နိမ့်ကျရုံမျှမက အနေအထိုင်မှာလည်း ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့လှချေ၏။ ဘောလက္ကနိုင်ငံသို့ ရောက်၍ ဤကဲ့သို့ပင် အဆင့်အတန်း နိမ့်လှသော လူမျိုးများနှင့် ဆက်လက်ပြီး စခန်းသွားနေရပေဦးမည်လားဟု တွေးတော စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ဓာတ်များ အကြီးအကျယ် ကျဆင်းလျက် ရတက်မအေးရင်အလေးကြီးလေး၍ နေမိတော့၏။

(ဂျော်စင်မြို့၊ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာပြီးသောအခါ)

ကျွန်ုပ် ကျော်ဖြတ်နေရသောနိုင်ငံ၏ အမည်မှာ 'ဘာဒါရှန်' ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤဘာဒါရှန် နိုင်ငံအတွင်းသို့ ခရီးဆက်နေသည်မှာ သုံးရက်ပင် ရှိချေပြီ။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားလှသည်နှင့်အမျှ မြေဩဇာထက်ထန်လှသော ဤနိုင်ငံမှာ ဘောလက္ကနိုင်ငံ၏ ဩဇာခံနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်နေပြီးလျှင် ဘောလက္ကနိုင်ငံသို့ အခွန်တရားဆက်သနေရသည်ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

'ဘာဒါရှန်' နိုင်ငံနှင့် ဘောလက္ကနိုင်ငံကြားတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကြားပင် မကြားဖူးသေးသော အခြားနိုင်ငံငယ် အမြောက်အမြား ရှိသေးသည်ဟု သိရ၏။

'ဂျော်စင်' မြို့သည် အလွန်ကျယ်ဝန်း၍ စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။ မြို့တွင်းရှိ အဆောက်အဦများကို ကျောက်များ အင်္ဂါတေများဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ ဆောက်လုပ်ထား၏။ မြို့ပေါ်ရှိ ယောက်ျားများသည် သားမွေးအင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်၍ မိန်းမများမှာမူ မျက်နှာကို ပဝါပါးပါးများဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ ပွယောင်းယောင်း ဘောင်းဘီများကို နှစ်ထပ်မှ သုံးထပ်အထိ ထပ်၍ ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘောင်းဘီများကို ထပ်၍ ဝတ်ထားခြင်းမှာ တင်ကားမှ လှသည်ဟု သော အယူအဆကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ တင်ကားခြင်း၊ ထွားခြင်းတို့မှာ မိန်းမလှတို့၏ အင်္ဂါတစ်ရပ် ဖြစ်သည် ဟု သူတို့ အယူရှိကြလေသည်။

အမျိုးသမီးများသည် တရုတ်အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ သူတို့၏ ခြေဖဝါးများကို စည်းနှောင်ထားလေ့မရှိချေ။

ဤသို့ စည်းနှောင်ထားလေ့မရှိသောကြောင့် သူတို့၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှု မည်မျှ ကိုးယိုးကားယား နိုင်၍မျက်စိရှက်စရာကောင်းသည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် သိရှာပုံမရပေ။ မြေဖဝါးများ စည်းနှောင်ထားခြင်း မရှိသည်ကိုပင် နှစ်သက်သဘောကျနေပုံရပေသည်။

လမ်းပေါ်မှ ကလေးများသည် ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားကို မျက်လုံးများ ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့သည် အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးအား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

‘ဖိုကူ’ မြို့တွင် ကျွန်ုပ်ကြားခဲ့ရသော အရည်အသွေးကောင်းလှသည့် ပတ္တမြားများကို ဤနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်တွင် တူးဖော်ရရှိသည်ဟု သိရ၏။

ဤနိုင်ငံ၏ မြင်းများမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှ မြင်းများထက် အဘက်ဘက်တွင် သာလွန်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့ရာတွင် တရုတ်ပြည်သို့ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်၍ ဤအကြောင်းများကို ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်အား မည်သူက ယုံကြည်ပါမည်နည်း။

ဤနယ်မှ အမဲလိုက်ဝါသနာပါသူများသည် အလွန်လျင်မြန်သော သိမ်းငှက်များကို လိမ္မာယဉ်ပါးလာအောင် လေ့ကျင့်ပေးပြီးနောက် အမဲလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤနိုင်ငံသည် လှပခုံညားသော တောင်များ၊ ချိုင့်ဝှမ်းများ၊ စိမ်းလန်းစိုပြေသည့်သစ်ပင်များ၊ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော စိမ့်စမ်းရေအိုင်များ၊ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော မြစ်ချောင်းများဖြင့် အလွန်သာယာဝပြောသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ချေ၏။

ဆန်ရေစပါး ပေါများကြွယ်ဝပြီးလျှင် သစ်ချသီး စသည့် သစ်စေ့များမှ ဆီများကို ကြိတ်ယူ အသုံးပြုကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ ပြောဆိုသုံးနှုန်းသော ဘာသာစကားသည် ဘောလကူ ဘာသာစကားနှင့် လုံးဝမတူသောကြောင့် သူတို့နှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။

နောင်တွင် အလျဉ်းသင့်ပါက ဤနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ ထပ်မံရေးသားဖော်ပြပေးမည်။

(တိုင်ကန်မြို့၊ နောက်တစ်ပတ်ကြာသောအခါ)
ယမန်နေ့က ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာ့နှုတ်ခမ်းကို ကျော်လွန်ခဲ့ပေပြီ။

(ဘောလကူမြို့၊ ပထမနေ့ ညဉ့်ဦးအချိန်)

ထူးဆန်းလှသော ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများကို ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အတိုင်း စီကာစဉ်ကာ စည်းကမ်းတကျ မည်သို့ ဖော်ပြရပါမည်နည်း။

အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ဟု ဆိုလောက်သည့် ယင်းအဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်ုပ်သည် စနစ်တကျ ရေးသားဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင်ပင် စိတ်များ နောက်ကျိရှုပ်ထွေး၍ နေမိချေသည်။

အလွန်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်သည် ကျော်ဖြတ်နေရသည်မှာ ရက်ပေါင်း အတော်လေးကြာပေပြီ။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် မြောက်မြားလှစွာသော ကျေးရွာများ၊ လယ်ကွင်းများ၊ ဥယျာဉ်မြေများကို အဆက်မပြတ် တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။

သေသပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကျောက်အိမ်များကိုလည်း ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ တောင်ပေါ်မှ ရေများကို သွယ်၍လယ်များကို ရေသွင်းပေးသည့် ရေမြောင်းများကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။

ဤနိုင်ငံမှာ ရှေးပဝေသထီကပင် ယဉ်ကျေးခဲ့သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်နေရန် မလိုပေ။

ရှေးဟောင်းပုံပြင်တစ်ခုအရဆိုသော် ဘောလကူဘုရင်မသည် ရောမနိုင်ငံကဲ့သို့ပင် အလွန်အင်အားကြီးမားသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သည့် ခေါမနိုင်ငံ၏ ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်သော အလကူဇွားဘုရင်နှင့် စမားကင်းဘုရင်၏ သမီးတော်တစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသည်ဟု အဆိုရှိလေသည်။

ခေါမနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်က မည်သို့မျှ မကြားသိခဲ့ရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။

အလွန်စကားများသော ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကမူ ဘောလကွဲမြို့ကို မြို့များ၏ မိခင် ဟူ၍ပင် တင်စား၍ ခေါ်နေသည်ကို ကြားခဲ့ရ၏။

တရုတ်ပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော လိုယန်မြို့မှ ရောက်လာသည့် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့သော အမျိုးကောင်းသား လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ရှေ့၌ ယခုလိုမျက်နှာပြောင်တိုက်၍ စော်ကား မော်ကား ပြောဆိုခဲ့သည်မှာ ကျွန်ုပ်အား မထိမဲ့မြင် ပြုရာကျလွန်းပေသည်။

လိုယန်မြို့မှ အမျိုးကောင်းသားများသာ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ စကားကို ကြားရပါက မည်သို့ရှိမည်နည်း။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်မှာ မမျှော်လင့်သော အတွေ့အကြုံများနှင့်သာ ထပ်တလဲလဲ ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်ကိုကား ဝန်ခံရပေမည်။

ဘောလကွဲမြို့သည် အံ့ဘနန်းကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

မြို့တွင်းရှိ နန်းတော်အဆောက်အဦကို ဖြူဖွေးသော ကျောက်တစ်မျိုးဖြင့် လှပခန့်ညားစွာ ဆောက်လုပ်ထားပြီးလျှင် တံတိုင်းများကိုမူ အပြာရောင်အုတ်တစ်မျိုးဖြင့် သေသပ်စွာ စီခြယ်မွမ်းမံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချောမွတ်နေသော အုတ်နံရံများမှာ နေရောင်အောက်တွင် မျက်စိကျိန်းလှမတတ် ပြာလဲ့လဲ့ အရောင်များဖြင့် ပြုံးပြီးပြက်ပြက် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေ၏။

ထူးခြားသော အချက်တစ်ချက်မှာ နန်းတော်အဆောက်အဦများနှင့် အခြားလူနေအိမ်များတွင် အမိုးဟူ၍ သီးခြားမရှိကြ။ အဆောက်အဦများအားလုံး တိုက်ကတုံးများ ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျောက်ခင်းထားသော လမ်းကျယ်ကြီးများ၊ ကျုံးများ၊ ကျယ်ဝန်းလှသော ကွက်လပ်ရင်ပြင်များ၊ စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည့် ဈေးကြီးကနားကြီးများမှာလည်း မြို့၏ကျက်သရေကို ဆောင်လျက်ရှိနေ၏။

တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားလှသည့် လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ဝန်တင်ထားသည့် ကုလားအုပ်ကြီးများနှင့် လှပခန့်ညားသော မြင်းများကို အမြဲမပြတ် တွေ့မြင်နေရ၏။

ဝိုးနှင့် ဝိုးထည်ပစ္စည်းများကိုမူ နေရာတကာ၌ပင် တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ဟိုတယ်ဝင်းအတွင်း၌ ဝိုးကုန်ပစ္စည်းများကို အထုပ်များ ပြုလုပ်စုပုံထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤမြို့၌ ပညာရပ်အမျိုးမျိုးကို သင်ကြားပို့ချသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းများလည်း အမြောက်အမြားပင် ရှိလေသည်။

ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ လူမျိုးပေါင်းစုံသွားလာနေထိုင်သော မြို့တစ်မြို့လည်း ဖြစ်၏။

ဤမြို့တွင် ကျွန်ုပ်၏ ရွှေချည် ငွေချည်ထိုးထားသည့် တရုတ်အမျိုးသား ဝတ်စုံများကို ဤမြို့တွင် မည်သူမျှ အထူးအဆန်းလုပ်ကာ ဂရုစိုက် ကြည့်မနေကြချေ။

အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား မည်သူမျှ ဂရုစိုက်ဟန် မတူချေ။

မြို့ကို ပတ်ပတ်လည်ပိုင်းရံထားသော အပြင်ဘက်မြို့ရိုးမှာ တစ်နေ့ခရီးတာမျှပင် ရှည်လျား၏။

ကျောက်စရစ်ခဲနှင့် မြေစေးကို ရောစပ်တည်ဆောက်၍ မျက်နှာပြင်ကို နှမ်းဖတ်ကျောက်များဖြင့် မွမ်းမံထားသော ပစ္စင်၊ ရင်တား၊ ပြအိုး၊ မျှော်စင် စသည်တို့ဖြင့် သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ခိုင်ခန့်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ယနေ့ညနေစောင်းအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဈေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားမိရာ၊ ဈေးမှာ မည်မျှကျယ်ဝန်းသနည်းဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်သည် တစ်နာရီကျော်ကျော်မျှ ခြေလျင်လျှောက်ခဲ့သော်လည်း ဆိုင်များအပေါ်တွင် ထိုးထားသော နေရောင်ကာ အဖီများမှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အဆက်မပြတ်ဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဈေးသည်များ၏ တကြော်ကြော် ဟစ်အော်ရောင်းချနေသော အသံများ ပန်းပဲဖိုများမှ တခိုးခိုး တခိုင်းခိုင်းနှင့် ကြေးဝါထည်များကို ထုလုပ်နေသည့် အသံများမှာလည်း ဈေးတစ်ခုလုံး ဆူညံ၍နေပေသည်။

ထောင်ပေါင်းများစွာသော မွေးရှည်ခင်းစောင်များနှင့် ကော်စောများကိုလည်း ဈေးအနှံ့ တွေ့မြင်နေရ၏။

မျက်စိယဉ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုခင်းစောင်များနှင့် ကော်စောများကို ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ကကဲ့သို့ အဆင်မပြေဘဲ မယူဆတော့ဘဲ နှစ်သက်သဘောကျသလို ရှိနေတော့၏။

မနက်ဖြန် နံနက်(နောက်တစ်နေ့) ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်အတွင်းသို့ အခစားဝင်ရောက်ရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤမြို့သို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း နန်းရင်းဝန်ကြီးထံ အစီရင်ခံစာတစ်စောင် တင်သွင်းခဲ့ရာ နန်းရင်းဝန်ကြီးထံမှ အလွန်ယဉ်ကျေးသော ပြန်ကြားစာတစ်စောင်ကို ချက်ချင်းရရှိခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သီးခြားအိမ်တစ်ဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်စေမည်ဟု သိရ၏။ ထို့ပြင်လည်း ထိုနေ့မွန်းမတည့်မီ ဘုရင်မထံသို့ အခစားဝင်ရောက်ရန် အမှုထမ်းများက ကျွန်ုပ်အား လာရောက်ခေါ်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း သိရပေပြီ။

(နောက်တစ်နေ့နံနက်)

ယနေ့ ကျွန်ုပ်သည် မြောက်ဘက်မြို့ရိုးအနီးရှိ အိမ်တစ်ဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရ၏။

အိမ်မှာ လမ်းပေါ်မှ မမြင်နိုင်အောင် တံတိုင်းကာထားပြီးလျှင် အဆောင်ဆောင်သော အခန်းတို့ဖြင့်ပြီး၍ အခန်းတိုင်းမှာလည်း အဖိုးတန်သော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများဖြင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိမ်အဖိုးဟုဆိုရမည်ဖြစ်သော ခပ်ပြားပြားဖြစ်သည့် အပေါ်ဆုံးထပ်၌ မျှော်စင်ကဲ့သို့ အဆောင်တစ်ခုရှိပြီးလျှင် ထိုအဆောင်အတွင်း၌ ဖုံများ၊ စားပွဲများ အစုံအလင် ထားရှိ၍ ကြမ်းပြင်တွင် ကော်စောများ ခင်းထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် အစေခံများ၊ တံခါးမှူးများ၊ စားဖိုမှူးများနှင့် ဥယျာဉ်မှူးများပါမကျန် လိုလေသေးမရှိ စုံစုံလင်လင် ပေးထားသေး၏။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ စည့်ခံပြုစုခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း မည်မျှ မြင့်မားသည်ကို ဖော်ပြလိုရုံမျှသာမက၊ ကျွန်ုပ်အား သူတို့ ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်နိုင်သည့်အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် တမင်ဖန်တီးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကိုမူ ကျွန်ုပ် မေ့ထား၍ မဖြစ်ပေ။

ကျွန်ုပ်အတွက် ပေးထားသော အစေခံများမှာ သူတို့၏ သူလျှိုဒလန်များသာလျှင် ဖြစ်ရပေမည်။

လွန်ခဲ့သော ဆောင်းဦးပေါက်က ဘုရင်မ စေလွှတ်ခဲ့သည့် သံတမန်အဖွဲ့များကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ညှဉ်းပန်းသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို

တွေ့မြင်ဖူးသော အဆောက်အဦများထက် ပို၍ ခံ့ညားလှပထည်ဝါသော အဆောက်အဦများနှင့် ဥယျာဉ်များကို ဝန်းရံထား၏။

ကိုယ်ရံတော်သည် ကျွန်ုပ်အား ဘုရင်မ၏ စံအိမ်တော်၊ ရာဇပလ္လင် ထားရှိရာ အဆောက်အဦနှင့် နန်းရင်းဝန်၏ နေအိမ်များကို တစ်ခုစီ ညွှန်ပြလျက် ကျောက်ဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အဆောက်အဦတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွား၏။

အပြင်ဘက် အခန်းတစ်ခုတွင် အတန်ကြာစောင့်ဆိုင်းနေရပြီးနောက် မိန်းမစိုးဖြစ်ဟန်တူသော အစေခံတစ်ယောက်က လာ၍ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွား ရာ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေ သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းသလောက် ထည်ဝါခမ်းနားလှပပါပေ ၏။

ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံးကို ဆေးသုတ်ထားသည့် သစ်သားတစ်မျိုးဖြင့် ပြောင်လက်ချောမွတ်နေအောင် မွမ်းမံထားပြီးလျှင် သစ်သားအတွင်း၌ အကွက် များဖော်၍ ရွှေသား၊ ငွေသားများကို လက်ရာပြောင်မြောက်စွာဖြင့် စီခြယ်မြှုပ်နှံ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မျက်နှာကြက်ကိုလည်း အလားတူပင် လှပသေသပ်စွာ ခြယ်သမွမ်းမံထားရာ ရုတ်တရက် ကြည့်ရသည်မှာ ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ရှိသည်။ မှန်သော်လည်း အနုပညာပြောင်မြောက်သည်ဆိုသော အချက်ကိုမူ ငြင်းဆို၍ မရစကောင်းပေ။

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ အတွင်းဝန်များနှင့် နန်းတွင်းသားမင်းခ ယောကျ်ားများသည် ကျွန်ုပ်အား ပြီးရွှင်သော မျက်နှာများဖြင့် ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆို ကြ၏။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ရွှေဖြင့် စီခြယ်ထားသော မဟူရာ စားပွဲတစ်လုံးရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ခန်းမဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားကြလေသည်။

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူမှာ ဘောလက္ကဘုရင်မ 'ရီဇာနာ' ဖြစ်သည်မှာ သံသယ ဖြစ်ရန် မလိုပေ။ ဘုရင်မ၏ နောက်နားတွင် မိန်းမနှစ်ဦးက ရပ်လျက် သူ၏လက်ယာဘက်တွင် အရပ်ပုဂံ၊ ဝဝဗိုဇ်ဗိုဇ်နှင့် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံ ရသော မျက်နှာထားရှိသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူတစ်ယောက် ခပ်ပြုံးပြုံး ထိုင်နေ သည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ ဆေးဆိုးထားဟန်တူ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းနှင့် ခါးကို ညွတ်လျက် ဘုရင်မအား တရိုတသေ အလေးပြုလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ပြန်လည် သတ်ရကာ ခူးမထောက်မိရန်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ကိုလက်ဖြင့် မထိမိရန်ကိုလည်း ကောင်း အထူးပင် သတိထားရတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ လွန်လွန်ကဲကဲ ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားလျက်ရှိ နေ၏။

ကျွန်ုပ် ရှေ့တွင် ထိုင်နေသူကား နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနား၍ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်း မြင့်မားလှ သော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်စိုးပိုင်သည့် ပြည့်ရှင်သနင်းစကရာဇ်ခမ်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ တရုတ်လူမျိုးများအနက် သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ ပထမ ဆုံးအကြိမ် အခစားဝင်ရောက်ခဲ့ရသော သံတမန်ငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် တို့၏ တွေ့ဆုံမှုသည် ရာဇဝင်တွင်နိုင်မည့် တွေ့ဆုံမှုတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ကို မည်သူ မျှ ငြင်းဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။

ဘုရင်မသည် သူ၏မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတန်ငယ် အံ့သြ၍သွားမိ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ကြက်ဥ ပုံလည်းမဟုတ်။ ဝိုင်းသည်ဟူ၍လည်း မဆိုသာ၊ ထိုပုံသဏ္ဍာန် နှစ်ခုကြားဝယ် အနေတော်ဖြစ်၍ အလွန်ကြည့်ပျော်ပျော်သော မျက်နှာမျိုး ဖြစ်လေသည်။

နဖူးကျယ်၍ အလွန်ရှည်လျားပေါ်လွင်သော နှာတံရှိပြီးလျှင် အညို ရောင်သန်းနေသော သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြီးမားပြီးလျှင် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပလျက် ရှိနေ၏။ မိန်းမများ၏မျက်နှာတွင် ဤကဲ့သို့သော မျက်လုံးမျိုးကို ကျွန်ုပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးချေ။ သူ၏မျက်လုံးများ သည် မာနကြီးခြင်း အမျက်ထွက်လွယ်ခြင်း စသည်တို့ကို ဖော်ပြနေသည့်နည်းတူ ဂနာမငြိမ်ခြင်း အစဉ်လှုပ်ရှားနေလိုစိတ်ရှိခြင်း စသည်တို့ကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေ၏။

သူ၏ပြည့်ပြီးသော နှုတ်ခမ်းများမှာ စိတ်ထင်ရာကို စွတ်တရွတ်လုပ် တတ်သော အလေ့ကို သက်သေခံလျက် ရှိနေ၏။ သူသည် မျက်ခုံးမွှေးများကို ဆွဲထားသည်မှအပ တရုတ်အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ရာ သုတ်လိမ်းခြယ်သထားခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု ဆိုလိုက ဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ဤအချက်သည်ပင် သူ့အား ပို၍ လှပစေသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ် တွင် ထင်မြင်စွဲမှတ်မိရာ ထိုအချက်ကိုပင် ကျွန်ုပ် ပို၍ နှစ်သက်သဘောကျနေမိ ၏။

သူသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်အားဖြင့် သေးသေးသွယ်သွယ်ပင် ရှိ သော်လည်း စိုကူမြို့တွင် ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်ခဲ့ရသော မိန်းမများကဲ့သို့ ကျစ်လျစ်

တောင့်တင်းလျက် မြင်းစီးခြင်း၊ က၊ခုန်ခြင်း စသည့်ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုများကို လေ့ကျင့်လိုက်စားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားလှပေ၏။

မိန်းမတို့အား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလွန်းသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် သူတို့အပေါ်တွင် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသည်ဆိုသော အချက်ကို အနောက်နိုင်ငံသားများ မစဉ်းစားမိလေရောသလားဟူ၍လည်း ကျွန်ုပ် ကြားဖြတ်၍ တွေးတောဝေဖန်မိသေး၏။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကို အများဆုံး ဆွဲဆောင်သော အရာမှာ သူ၏ ဆံပင်များပင် ဖြစ်၏။ သူ၏ဆံပင်များမှာ နက်ပြာရောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် အလွန်သန်စွမ်း၍ အရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလျက်ရှိနေ၏။

ဆံပင်ကိုလည်း မေးစေ့အရောက်တွင် ခေါင်းကို ပတ်ဝိုင်း၍ ညီညာစွာ ညှပ်ဖြတ်ထားသောကြောင့် ဆံပင်များမှာ တဆတ်ဆတ် ခါယမ်းလျက်ရှိရာ မြင်ရသူအဖို့ စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ပင် ဖြစ်တော့၏။

သူသည် ဦးခေါင်းကို ထူးဆန်းသော အကွက်များ ဖော်ထားသည့် ရွှေဦးရစ်တစ်မျိုးဖြင့် ရစ်ပတ်ထားရာ အရွယ်ချင်းတူညီ၍ လုံးရေ ငါးဆယ်မှ ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော ပုလဲလုံးများဖြင့် အရစ်ရစ်ဝိုင်းကာ ကွင်းချင်း ဆက်ထားသော ရွှေဘယက်တစ်မျိုးကိုလည်း ဆင်မြန်းထားလေသည်။

သူသည် ထိုင်ရာမှ မထသောကြောင့် သူ၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ် လေ့လာခွင့်မရခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် ဤဒေသ၌ တွေ့မြင်နေကျဖြစ် သော တောင်းဘီရှည် ပွယောင်းယောင်းကို ဝတ်ဆင်၍ ဦးချွန်၍ အတွင်း၌ ဖိမ့် ထားသော ဖိနပ်ကို စီးနှင်းထားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသမျှ ကြောင်များထဲတွင် အလှဆုံးနှင့် အကြီးဆုံးဖြစ်သော အဖြူနှင့် အနက်ရော၍ ကျားထားသည့် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်ကို ဂနာမငြိမ်သော သူ၏လက်များဖြင့် ပွတ်သပ်ကစားရင်း ကျွန်ုပ်က ဦးညွတ်အလေးပြုသည်ကို ခေါင်းညွတ်ရုံမျှသာ ညိတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ရဲရင့်သော မျက်လုံးများဖြင့် အကဲခတ်သကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာပြီးလျှင် ရှိုးတိုး ရှုန်တန်နှင့် ကျွန်ုပ် လာရောက်ရသည့်ကိစ္စကို အိုမသုံးဘဲ အတိုချုံး၍ လျှောက်ထားလိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပေးပို့ဆက်သလိုက်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို လက်ခံပါရန် အနူးအညွတ် ပန်ကြားလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သေလုမတတ် ကြောက်ရွံ့နေဟန်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ အစေခံ 'ယင်း' သည် လက်ဆောင်များပါသည့် အထုပ်ကို ဘုရင်မရှေ့တော်မှောက်သို့ သယ်ယူလာ၏။

ဤတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆက်သလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ သည် ဘုရင်မ ရိုဇာနာအား ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတန်ငယ် တုန်လှုပ်သွားပြီးလျှင် စိုးရိမ်စိတ်များပင် ဝင်လာမိတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ဘောလကွက်ဘုရင်မ၏ နန်းတော် မည်မျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်ကို သိချင်မှ သိပေမည်။

အကယ်၍ သိပါကလည်း ဘောလကွက်နိုင်ငံကို တရုတ်ပြည်၏ ဩဇာခံနိုင်ငံတစ်ခု အဖြစ်နှင့်သာ ဆက်ဆံမည်ဖြစ်၍ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေမည့် အဖိုးတန်လက်ဆောင်များကို ပို့သလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့်အတိုင်းပင် အစေခံ 'ယင်း' က ဖွင့်လိုက်သော အထုပ်ထဲမှ ကျောက်မျက်ရတနာ အနည်းငယ်နှင့် တရုတ်အရာရှိများ ဝတ်လေ့ရှိသော ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်သာ ထွက်၍လာရာ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားနေဟန် တူသော ဘုရင်မ၏ မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက် အရိပ်အယောင်များ ရုတ်ချည်း ကွယ်ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အားတို့အားနာ ဖြစ်၍ နေမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ အခြေအနေကို လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားစေသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနှင့်ကျွန်ုပ်လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံကြိုက်လိုက်ရ၏။ ဘုရင်မသည် သူ၏ကြောင်ကို လက်ဖြင့် သပ်နေရာမှ တစ်စုံတစ်ခုသော အမိန့်ကို ရုတ်တရက် ပေးလိုက်ရာ၊ ကြောင်ကြီးသည် တစ်ဘက်လှိမ့်သွားပြီးနောက် ဘုရင်မက နောက်ထပ် အမိန့်တစ်ခု ထပ်မံပေးလိုက်သောအခါ ခွေးကဲ့သို့ ပတတ်ရပ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရသည်။

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် အသံခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်မောလိုက်ရာမှ ကျွန်ုပ်အား ဝံ့ဝံ့စားစား ကြည့်လိုက်ရင်း -

“သူ့နာမည် ဒေးရီးယပ်စ် လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် သင်ပေးထားတာ” ဟု သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသောအသံဖြင့် မိန့်ဆိုလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ လက်ဆောင်များမှာ မည်မျှပင် မလောက်လေးမလောက်စား နိုင်စေကာမူ ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အစွမ်းကုန် လိုက်လိုက်လျောလျော ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရန် စိတ်ဝိုင်းထားပြီး ဖြစ်သည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက် ရှိနေ၏။

ထိုအခိုက် နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာပြီးနောက် ဘောလကွက်နိုင်ငံသို့ ကျွန်ုပ်လာရောက်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူမိကြောင်း ကျွန်ုပ်အတွက် စီစဉ်ပေးထားသော အိမ်တွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်

ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း၊ သူတို့၏ ဆင်းရဲလှသော နိုင်ငံအပေါ် အကျွန်ုပ်၏ ထင်မြင်ချက်များသည် ကောင်းသော ထင်မြင်ချက်များသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြောင်းစသည်ဖြင့် ပြောရိုးပြောစဉ်အတိုင်း ချိုသာချေငံစွာ ပြောဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်ကြီးအား မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ရွံရှာစက်ဆုပ်မိတော့၏။ သူ၏ဦးခေါင်းမှာ ဘောလုံးကဲ့သို့ လုံး၍နေပြီးလျှင် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းသော နဖူးတွင် အလွန်ကောက်သော နှာတံက ငှက်နှုတ်သီးကဲ့သို့ အပြင်သို့ ငေါထွက်လျက်ရှိ၏။ ဒန်းဆေးဆိုးထားသဖြင့် ကြည့်ရ အလွန်အရုပ်ဆိုးသော သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများအကြားမှ ထူထဲသော သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။

သူ၏အမည်မှာ 'အဗ္ဗနဂျူဗာဒင်' ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။
သူ၏ဖခင်မှာ အနောက်နိုင်ငံတစ်ခုမှ ငွေဝယ်ကျွန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ရံတော်မှူးသည် နန်းရင်းဝန်နောက်ကွယ်တွင် နန်းရင်းဝန်အား မထီမဲ့မြင်ပြီး၍ ကြည့်လေ့ရှိသော်လည်း သူ၏ တန်ခိုးအာဏာနှင့် လိမ္မာပါးနပ်မှုကိုမူကား လေးစားကြောက်ရွံ့ ပုံရလေသည်။

ဘုရင်မ၏ ဦးခေါင်းတွင် ဆင်မြန်းထားသော ရွှေဦးရစ်နှင့် လည်တွင် ဆွဲထားသော အဖိုး အနုလှထိုက်တန်သည့် ဘယက်မှာ ဘောလက်ွန်နိုင်ငံတွင် ပြုလုပ်သော ပစ္စည်းများမဟုတ်ဘဲ အီဂျစ်ဟုခေါ်သော နိုင်ငံမှ ရရှိခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

အီဂျစ်ပြည်ကိုလည်း များမကြာမီက ဘုရင်မတစ်ပါး အုပ်စိုးခဲ့သည်ဟု ကိုယ်ရံတော်မှူးက ပြောပြသဖြင့် သိရ၏။

အီဂျစ်နိုင်ငံသည် ရောမနိုင်ငံ၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်ပြီးလျှင် ယခုအခါ ဘောလက်ွန်မြို့တော်သို့ ရောက်ရှိနေသော ရောမသံတမန်အဖွဲ့က ယင်းရွှေဦးရစ်နှင့် ဘယက်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာ၍ ဘုရင်မရှိစာနာအား ဆက်သခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုလည်း သိရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရောမနိုင်ငံမှ လာရောက်သည်ဆိုသော သံတမန်အဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိအပ်သည်များကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်ရန် နည်းလမ်းများ ရှာဖွေရပေဦးမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ...
အိမ်အောက်ဝင်းခြံထဲမှ အသံများ ကြားရ၏။

ညဉ့်ဦးရိုင်း

“သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် မှန်ကန်သော လမ်းကြောင်းမှ မည်သည့်အခါမျှ သွေဖည်ခဲ့ခွာ၍ သွားလေ့မရှိ၊ လွယ်ကူသော ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ တော်မြောင့်မှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည့် နည်းတူ အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်လာရသော အခါများ၌လည်း တုန်လှုပ်ထိမ်းပိုင်၍ သွားလေ့မရှိ” ဟု ကွန်ဖြူးယုပ်က မိန့်ဆိုခဲ့ဖူး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤဥပဒေသအတိုင်း တစ်သေမေတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏လက်ရှိ အခြေအနေမှာ တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ဆိုဘိသကဲ့သို့ တိမ်မယောင်နှင့် နက်၍ လွယ်မယောင်နှင့်ခက်နေစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ သတိသမ္မဇင်နှင့် ယှဉ်ထားသော သင့်တော်မှန်ကန်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိပေသည်။

ကျွန်ုပ် ကြားခဲ့ရသော အသံများမှာ နန်းရင်းဝန်က ပေးပို့လိုက်သော လက်ဆောင်များကို သယ်ယူထမ်းပိုး လာကြသည့် မင်းမှုထမ်းများ၏ အသံများ ဖြစ်လေသည်။ လက်ဆောင်များကို လင်ပန်းများတွင် ထည့်၍ ယူဆောင်လာကြရာ၊ လက်ဆောင်များတွင် ပိုင်အရက်ပုလင်းများ၊ အခြောက်လုပ်ထားသော ဖရဲယိုတစ်မျိုး၊ ချိုချဉ်များနှင့် အစိမ်းရောင် ပိတုန်းကောင်တစ်မျိုးကို အခြောက်ပြုလုပ်၍ လှပသေသပ်စွာ မြှုပ်နှံထားသော ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်းပါရှိလေသည်။

ထို့ပြင် နံနက်ပိုင်းက ဘုရင်မထံ အစစားဝင်ရန် သွားရောက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်
စီးသွားခဲ့သော မြင်းကိုလည်း နန်းရင်းဝန်၏ အထူးလက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် လက်ခံ
ရန်နှင့် အဆိုပါ မြင်းကို ကျွန်ုပ်အလိုရှိသောအချိန်တွင် စိတ်တိုင်းကျ အသုံးပြုနိုင်
ရန် မြင်းစောင်းတွင် ထားရှိကြောင်းဖြင့် လက်ဆောင်များလာသို့သူများထံမှ ခေါင်း
ဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ပြောပြ၍သိရ၏။

ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်ကပင် အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးလိုက်ရာ
မိန်းမစိုးနှစ်ဦးသည် မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည် ပွယောင်း
ယောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျွန်မလေးတစ်ယောက်ကို မြီရဲစောင့်ရှောက်ကာ
အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မကလေးမှာ နန်းရင်းဝန်၏ အထူးလက်ဆောင်ပင် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်
ပျင်းမိပြီးငွေလာသောအခါ ကျွန်ုပ်အား ဖြေဖျော်ရန် ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။
ကျွန်မကလေးနှင့်အတူ အစေခံမတစ်ယောက်လည်း ပါလာသေး၏။

လက်ဆောင်များအားလုံး ပေးပို့လှူအပ်ပြီးနောက် အမှုထမ်းများနှင့်
မိန်းမစိုးတို့သည် ကျွန်ုပ်၏အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြရာ၊ ကျွန်မကလေးမှာမူ
ခေါင်းကို အတန်ငယ် ငုံ့လျက် မည်းနက်စွာ ဆွဲထားသော မျက်ခုံးမွှေးများ
အောက်မှ ကြည့်လင်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် သူ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဝေးစိုက်
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် အဆိုပါ ကျွန်မကလေးကို ချက်ချင်း ပြန်ပို့
လိုက်ရန် စဉ်းစားမိ၏။ အစေခံ 'ယင်း' အား လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိသည်တွင်
လည်း 'ယင်း' သည် မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် ငြိတီတီ ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား မာန်မဲတော့မည်ဟန်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန်
လှမ်း ကြည့်လိုက်ရသေး၏။

'ယင်း' သည် မိန်းမများနှင့် စိတ်ချရသူ မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် ခေါင်းအေးအေးထား၍ အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်
သောအခါ၌မူ နန်းရင်းဝန်က တကူးတက ပေးပို့လိုက်သော လက်ဆောင်ကို
လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်လိုက်ပါက သူ့အား ဇော်ကားရာ ရောက်သည့်ပြင် ထူးဆန်း
သော ဤလူမျိုးတို့နှင့် ဆက်ဆံရာ၌လည်း ပါးရေနှစ်ရေရှိရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက
အတန်တန် မှာကြားလိုက်သော စကားများကို တွေးတောမိသောအခါ သူတို့
တိုင်းပြည်တွင် နေထိုင်သည့် ကာလအတွင်း သူတို့၏မလေ့ထုံးစံအတိုင်း လိုက်
နာကျင့်သုံးနေထိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်မကလေးဘက်သို့ လှည့်၍ ကြီးမားသော ဣန္ဒြေဖြင့်
"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ကလေးမ"

"ဒီမှာတော့ ကျွန်မကို 'မိဆုလာ' လို့ ခေါ်ပါတယ် အရှင်"

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ဆက်၍ မည်ကဲ့သို့ပြောရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရ
ဘဲ ရှိနေ၏။

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ဝယ် မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်အား
အကဲခတ်သကဲ့သို့ စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏အစေခံ 'ယင်း'၏မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်ခဲ့သော မချို
မချင် အမူအယာကို ရုတ်တရက် သတိရလာသဖြင့် ဤအမျိုးသမီးများအား
၎င်းမှာ လွှတ်ထားပါက ငါးပါးမှောက်နိုင်သည့် အရေးကို တွေးမိပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်
သည် ၎င်းအား နေ့လယ်စာအတွက် ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက်
အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် မောင်းထုတ်လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် မိန်းမနှစ်ဦးအားခေါ်၍ မိန်းမဆောင် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်
၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမများနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့ဆောင်ရွက်ရမည်ကို
စဉ်းစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ဘဝသည် ကျွန်ုပ် ပြုသမျှ နုရမည့်ဘဝမျိုး ဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကို သူသည် ကောင်းစွာ သိရှိမျှမက မည်သို့မျှ မထူးဆန်း
သည့် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်အနေဖြင့် လက်ခံထားပုံရလေသည်။

မိဆုလာသည် တံခါးပေါက်မှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက်
နောက်ထပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်ဆိုင်းနေဟန်ဖြင့် ရပ်၍နေပြန်ရာ ကျွန်ုပ်
ဘာလုပ်၍ ဘာပြောရမုန်းမဘိဘဲ စေဝေဝါ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေရာမှ အကယ်၍
ဤမိန်းကလေးသည် နန်းရင်းဝန်၏ သူလျှိုဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူသည် ကျွန်ုပ်အတွက်
လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် သူလျှိုအဖြစ်ဖြင့် အသုံးဝင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ရုတ်တရက်
အကြံရလာ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က -

"မင်း ထမင်းစားပြီးပြီလား"

"မစားရသေးပါဘူး အရှင်"

"ဒါဖြင့်ရင် အဝတ်အစားလဲပြီး ပြန်လာပေါ့။ တို့ထမင်း အတူတူ စားရ
အောင်"

"အမိန့်အတိုင်းပါ အရှင်"

မိဆုလာ ပြန်၍ထွက်လာသောအခါ စားပွဲပေါ်၌ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်
များမှာ အသင့်ရှိနေလေပြီ။

သူသည် မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်မထားတော့ဘဲ လမ်းထွက်သောအခါတွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် ဖောင်းပွပွ ဖားလျားလျား အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

သူသည် ဘုရင်မ ရီစာနာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိ၏။

သို့သော် သူသည် ဘုရင်မထက်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် သေးပြီးလျှင် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်အားဖြင့် ဘုရင်မထက်ပို၍ အမျိုးအစားကျနပြေပြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ၏ သွားလာလှုပ်ရှားပုံမှာ အလွန်ညင်သာ နွဲ့နောင်းလျက် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်နှင့်အမျှ သူ၏ဆံပင်ကို ဘုရင်မကဲ့သို့ တိုတိုဖြတ်မထားဘဲ၊ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ခွေ၍ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

အသားအရေမှာ အတန်ငယ်ညိုပြီးလျှင် ကတ္တီပါသားကဲ့သို့ ချောမွတ်၍ နေ၏။

ပထမတွင် သူသည် အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက် မဝင်သေးဘဲ ကျွန်ုပ်အား တံခါးဝမှ ရပ်ကာ ဝိုင်းစက်၍ အညှိုးရောင် သန်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မဝံ့မရဲ လှမ်း၍ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ကြောက်စိတ်ပြေစိမ့်သောမှာ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင် ဖိတ်ခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူသည် အသာအယာ ဝင်လာပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် လက်များကို ပေါင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်လေသည်။

သူသည် မိုဆယ် အမည်ရှိ ဝေးလံသည့်မြို့တစ်မြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်ဆို၏။ သူငယ်စဉ်ကပင် သူ၏ အမေနှင့် အစ်မများနှင့်အတူ ပါးရှားလူမျိုးများ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရပြီးလျှင် ဘောလကွန်နန်းရင်းဝန်ထံ ကျန်အဖြစ် ရောင်းစားခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က သူ့အား နန်းရင်းဝန်၏ မိန်းမဆောင်အတွက် ရွေးချယ်၍ နန်းရင်းဝန်၏ ကိုယ်လုပ်တော်အဖြစ်နှင့် အသုံးတော်ခံခိုင်ရန် သင်တန်းအမျိုးမျိုးကို တက်စေပြီးလျှင် လေ့ကျင့်ခန်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။

သူသည် ရောမလူမျိုးများ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိသည့်အပြင် ရောမလူမျိုးများ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော စစ်တပ်ကြီးများနှင့် အလွန်အင်အားကောင်းသည့် စစ်လက်နက်များကိုလည်း ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

မိုဆုလာ သည် အလွန်ချောမောလှသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မည်မျှချောသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ပထမတွင် သတိမထားမိသော်လည်း သူသည် ဝိုင်အရက်တစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် ကြောက်စိတ်များ တဖြည်းဖြည်း ပြေပျောက်၍သွားကာ လက်ကလေး တလှုပ်လှုပ် ခေါင်းကလေး တရမ်းရမ်းနှင့် အာဝဇွန်းရွှင်၍လာသောအခါတွင်မူ သူ၏ နဂိုအလှမှာ ဖုံးကွယ်၍မရနိုင်လောက်အောင်ပင် သိသိသာသာ ပေါ်လွင်ထင်ရှား၍ လာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အပေါ်၌ အလွန်ကြင်နာသော အမူအယာများကို ပြုပြီးလျှင် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့သောကြောင့်လည်း သူသည် ပို၍ ရဲတင်းလာဟန်တူလေသည်။

တစ်စတစ်စနှင့် မည်မျှ ရဲတင်းလာသနည်း ဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်က ဘောလကွ ဘာသာစကားများကို မပီကလာပီကလာဖြင့် ဟာသနော၍ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း ပြောသောအခါများတွင် သူသည် တခစ်ခစ်နှင့် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်ခုံမောခုံလာသည်အထိပင် ဖြစ်လေသည်။

နာရီပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို ပြောရဲဆိုရဲဖြစ်လာ၍ ဘောလကွမြို့သို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိလာသည့်အတွက် နန်းတော်အတွင်း၌ အထူးပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်၍ သွားကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် လာရောက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ပေးနေကြကြောင်း စသည်တို့ကိုပါ ပြောပြစပြုလာလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများထဲမှ သူ၏စကားများကို လမ်းကြောင်းလွဲပြောင်းပေးလို၍တစ်ကြောင်း သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိ၍တစ်ကြောင်း၊ နန်းရင်းဝန်၏ မိန်းမဆောင်အတွက် သူ့အား ရွေးချယ်ခဲ့စဉ်က သူ လေ့ကျင့်ခဲ့သော လေ့ကျင့်ခန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောပြရန် ကျွန်ုပ်က စကားကမ်းလိုက်ရာ နန်းရင်းဝန်သည် က၊ပြခြင်းကို အထူးခုံမင်နှစ်သက်သဖြင့် သူ အက၊ လေ့ကျင့်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် မင်းဟာ ကချေသည်မလေး တစ်ယောက်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ် အရှင်”

“ဒီနိုင်ငံ က၊ ကနည်း၊ ကဟန်တွေကို ကြည့်ချင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရှင် မိုဆုလာ က၊ တာကို ကြည့်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

မိုဆုလာသည် ဝမ်းသာရွှင်မြူးသွားဟန်နှင့် ထိုင်ရာမှ မြန်းခနဲ ထလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ယဉ်ကျေးစွာ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် က၊ပြုလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်၏လက်ရှိ အခြေအနေအရ သူတို့နိုင်ငံ၏ လေ့ထုံးစံများကို လေ့လာအကဲခတ်ရန်မှာ ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်တစ်ခု ဖြစ်သကဲ့သို့ သူတို့၏ အက၊အခုန်ကို ကြည့်၍ လေ့လာခြင်းအားဖြင့် ဗဟုသုတ တိုးပွားနိုင်ရန်ရှိ၏။ ထို့ပြင် ဤသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မည်သည့် အန္တရာယ်မျိုးမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အတန်ကြာလျှင် ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်လာသော ဆည်းလည်းသံလိုလို အသံများကို ကြားရပြီး အစေခံမိန်းမလေးသည် လက်တစ်ဖက်က စည်းကိုကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် မိမိ၏သခင်မမှာ က၊ပြုရန် အဆင်သင့် ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမဆောင်သို့ ကူးသွားပြီး နောက် ပုံပေါ်တွင် ကျကျနုနု ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အစေခံမိန်းမလေးသည် နံရံနှင့် ကပ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တင်ပလွှင်ခွေ ထိုင်ချလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်ထဲမှ စည်းကို အချက်ကျကျ တချွင်ချင် တီးခတ်စပြုနေ၏။

ညနေစောင်း၏ နုပျော့သော လင်းရောင်ခြည်သည် အခန်းတွင်းသို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ယှက်ဖြာကျဆင်းလျက်ရှိနေ၏။

မိဆူလာသည် ကြမ်းပြင်ကို လျှော့တိုက်ကာ ညင်သာပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်စိများကို မှိတ်ထားလိုက်ရ၏။

သို့ရာတွင် မကြည့်ချင် မြင်ချင်ရက်သား ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေတွင် ကြည့်ခွင့်လည်း ရှိ၍ ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မည်သို့မျှ မထိခိုက်နိုင်ဟု စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်လုံးများကို ပြန်၍ ဖွင့်ထားလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အရိုင်းသက်သက်ဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်မျှ မကြုံဖူးသေး၍သာ မျက်စိရှက်ကာ မကြည့်ရဲ မရှုရဲဖြစ်နေသည်ဟု ဤလည်း စဉ်းစားမိ၏။

မိဆူလာအဖို့မှာမူ သူ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော အဝတ်အစားများသည် သူ့အဖို့ ဆန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ ယင်းအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်၍ သူ့စိမ်းယောကျ်ားတစ်ဦးရှေ့တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ က၊ပြု အသုံးတော်ခံခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသေးသည်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့် ခဏ၌ တစ်မျက်နှာလုံး ရှက်သွေးဖြာ၍သွားသည်ကို ထောက်ချင်ကြည့်ရှုချင်အားဖြင့် လွယ်ကူစွာ အကဲခတ်နိုင်၏။

မိဆူလာသည် ငွေခေါင်းဆောင်းတစ်မျိုးကို ဆောင်းထားပြီးလျှင် သူ၏ ရင်သားများကိုလည်း အလားတူပင် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရင်ဖုံးများဖြင့် ဖုံးအုပ်ထား၏။

သူ၏ခါးတွင် ပတ်ထားသည့် ခါးပတ်မှ အလွန်ပါးလွှာသော ဝါးဂါဝန်တစ်မျိုးသည် အောက်သို့ ဖားဖားလျားလျား စွင့်စွင့်ကားကား သွယ်ကျလျက် ရှိ၏။ ခြေကျင်းဝတ်တွင် ငွေခြေကျင်းများကို ဝတ်ဆင်ထားလျက် ခြေများလှုပ်တိုင်း တချွင်ချင် မြည်၍နေလေသည်။ သူသည် ဖိနပ်စီးထားခြင်း မရှိချေ။

သို့ရာတွင် တရုတ်အမျိုးသမီးများ၏ ခြေဖဝါးသေးသေးများကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ နုပျော့သောအတိုင်း ရှိနေသည့် သူ၏ ခြေဖဝါးများသည် ယခုအခါ ကျွန်ုပ်အဖို့ မျက်စိနောက်စရာ ကောင်းသည်ဟု မယူဆနိုင်တော့ဘဲ ကြည့်ကောင်းသလိုပင် ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မျက်လုံးများကို ပြန်၍ မှိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ခဏကြာမျှ သူတော်ကောင်းများ လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်သော ကျင့်ဝတ်စဉ်များကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေမိရာမှ -

“တော်ပြီ မိဆူလာ၊ မကနဲ့တော့ ... ဒီနေ့ က၊တာ မကြည့်ချင်သေးဘူး” ဟု တိကျပြတ်သားသော အသံနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မိဆူလာမမျာမှာ ဝိုတော့မည်ကဲ့သို့ မျက်နှာထားညှိုး၍ သွားရှာ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သူ့အား သနားသလိုလိုပင် ဖြစ်လာသဖြင့် -

“ကံ ... လာ၊ လာ ... မင်းသော့ကံဖို့ ငါလက်ဖက်ရည်ကြမ်း တည်ပေးမယ်”

“လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဆိုတာ အရှင်တို့ နိုင်ငံက ဝိုင်အရက်တစ်မျိုးလား”

“ဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမ မင်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သွားလဲချည်ဦး”

“မိဆူလာကို ဒီအဝတ်အစားနဲ့ မကြည့်ချင်ဘူးလား အရှင်”

“အို ... ကြည့်ချင်တာပေါ့ကွယ်။ ကြည့်ချင်သမှ သိပ်ပြီး ကြည့်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ နေဝင်ခါနီးနေပြီပဲ။ မင်းအအေးမိနေဦးမယ်။ မင်း နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ပြီး အလှတွေ ပျက်ကုန်ရင် ငါ့မှာ တာဝန်ရှိနေမှာပေါ့။ ကဲဟေ့ ... မြန်မြန်လုပ်၊ မင်း အဝတ်အစားလဲနေတုန်း ငါ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တည်ထားလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါမယ်ကွယ်”

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်ပြောသော စကားများကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်

ဝက်နှင့် လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းထဲမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်သွားရှာ တော့၏။

အစေခံ မိန်းကလေးမှာ ခပ်စောစောကပင် ထွက်သွားပြီဖြစ်၍ အခန်းထဲ တွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်သော အခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ စဉ်းစားရန် အချိန်ရလာသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရလာတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေရန် အတော်ပင် ကြိုးစား၍ ထိန်းချုပ်နေရ၏။

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်အား နှလုံးသား အလွန်မာကြောသော လူထူး လူဆန်းတစ်ယောက်ဟု အထင်ရောက်သွားလေသလော မပြောတတ်ပေ။

သူ၏တာဝန်မှာ ကျွန်ုပ်အား ဖျော်ဖြေရန်ဖြစ်ရာ ယင်းတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ မထမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ ရှိမည်ကို သူသည် တွေးတောပူပန်နေမိဟန် တူလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ညအဖို့ ညစာကို သူနှင့်အတူ မစား တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သတိဆိုသည်မှာ ပိုသည်ဟူ၍ မရှိချေ။

(နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းလူနိုးပါးအချိန်)

ကျွန်ုပ်၏ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဥယျာဉ်ကို အပေါ်မှ စီး၍မြင်နေရ၏။ ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ လူတို့လက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ရေတံခွန်ကလေးများမှ ရေများ တသွင်သွင် စီးကျသံနေသံကို ကောင်းစွာပင် ကြားနေရသည်။

နှင်းဆီပန်း ရနံ့များသည် လေအဟုန်ကို စီး၍ လာကာ သင်းပျံ့ မွှေး ကြိုင်လျက် ရှိ၏။

မှုန်မွှားဖျော့တော့သော ညဉ့်၏ အလင်းရောင်ကြားမှ ထင်းရှူးပင်များ ကို မထင်မရှား ဝိုးတဝါး မြင်နေရ၏။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်မစွဲမပို့တွင် အနီရောင်ပျိုးစပြု နေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်ရန် မဆိုထားဘိ အိပ်ဖို့ကိုပင် ထည့်သွင်းစဉ်းစား ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။

အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်မည်ဆိုပါက ကျွန်ုပ်၏ ပျော့ညံ့မှုပင် ဖြစ် သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ၏။

ညစာကိုလည်း ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း တစ်ယောက်တည်း ပင် စားခဲ့၏။ သို့သော် ညစာကိုစားရင်း မိဆုလာ၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိ ၏။

သူ၏ အရောင်တစ်ဖက်ဖက် ထွက်နေသော မျက်လုံးညိုကြီးများ၊ ပြည့်
ဖြိုးသော နှုတ်ခမ်းများ၊ ကော့ထောင်နေသော မျက်တောင်များနှင့် ပါးပြင်ပေါ်သို့
ကျနေသော ယင်းမျက်တောင်များ၏ အရိပ်များ ...

ကျွန်ုပ်သည် အစေခံ 'ယင်း' အား ခေါ်၍ မိခင်အား ညစာကို
ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့၏။

သို့သော် 'ယင်း' သည် ချက်ချင်းပင် ပြန်လာ၍ မိခင်အား ညစာ
စားရန် ငြင်းဆိုလျက်ရှိကြောင်း သတင်းပို့လာ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်များ ရှုပ်ထွေးသွားပြီးလျှင် မည်သို့လုပ်ရ ကိုင်ရမည်ကို
ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍ မရဘဲရှိနေရာမှ မိန်းမဆောင်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

တံခါးကိုခေါက်သော်လည်း အတွင်းမှ ပြန်ထူးသံကို မကြားရသဖြင့်
တံခါးကို အသာအယာ တွန်း၍ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

အခန်းထဲတွင် မီးအိမ် ထွန်းညှိထားခြင်း မရှိသဖြင့် မှောင်၍နေ၏။
အတန်ကြာမှသာ မိခင်အား တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်အောက်ခံပေါ်တွင် မေးတင်လျက် အပြင်ဘက်
ရှိ မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေသည့် ဥယျာဉ်ကို ခပ်တွေ့တွေ့ ငေးစိုက်ကြည့်ရှုလျက်ရှိ
၏။

ကျွန်ုပ်က နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သောအခါ သူသည် ထိုင်ရာမှ ကပျာ
ကယာ ထပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီး
လင်းဖိုမှ မီးခဲတစ်ခဲကို ယူပြီးလျှင် မီးအိမ်တစ်လုံးကို ထွန်းလိုက်ပြီးနောက် နံရံကပ်
ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မိခင်အား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထိုင်ရန် ခေါ်ရင်း
သူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိခင်အား မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ရွှဲရွဲစိုလျက်ရှိနေ၏။

ထို့နောက် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖြစ်ရပ်များကို ကျွန်ုပ်သည်
ဖြစ်စဉ်အတိုင်း စိကစဉ်က ရေးသာဖော်ပြရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။
သို့ရာတွင် ဖြစ်ရပ်အမှန်များကိုမူကား ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အတိုင်း
ကြိုးစား၍ ရေးပြရပေမည်။

သို့မှသာ ကျွန်ုပ်အား တော်တည့် မှန်ကန်သူတစ်ဦးအနေဖြင့် လုတ်ပြု
လက်ခံနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပြီးလျှင် သားစဉ်မြေးဆက် ရှိသေးလေးစားကြမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ လက်ဖဝါးများကို ကျွန်ုပ်၏ လက်ဖဝါးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်
ထားမိသည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သတိရ၍ နေသေးသည်။

သူ၏ လက်ဖဝါးမှာ အလွန်သေးကွေး၍ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် နူးညံ့
ပျော့ပြောင်းလှ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးပွေ
ဖက်ထားချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်၍လာပြန်၏။

သူသည် သာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦးသာဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူ့အား ယင်းသို့
ပွေဖက်ရန် ကျွန်ုပ် ဝန်လေးနေမိမည် မဟုတ်ပေ။

သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်ချေ။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တွင် မကြုံဖူးသေးသည့် ဆွဲဆောင်မှု
တစ်မျိုးဖြင့် ဆွဲဆောင်လျက်ရှိနေ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်မကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကား မှန်၏။
ကျွန်ုပ်အား ဖြေဖျော်ရန်သက်သက် ယာယီရောက်ရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်

သည်မှာလည်း မှန်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း စိုကူမြို့သို့ ကျွန်ုပ်
ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့အား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခေါ်သွားရန် မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ
မဖြစ်နိုင်ဆိုသော အချက်မှာလည်း မှန်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်သော်လည်း စိုကူမြို့သို့ ကျွန်ုပ်
ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့အား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခေါ်သွားရန် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
မဖြစ်နိုင်ဆိုသော အချက်မှာလည်း မှန်၏။

သို့ရာတွင် ထိုသို့သော မှန်ကန်သည့် အချက်များသည် ကျွန်ုပ်အတွင်း
အဓမ္မတ္တသဏ္ဍာန်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အလွန်ကြီးမားသော လှုပ်ရှားမှုကို တည်
ငြိမ်၍ သွားအောင် မည်သို့မျှ မစွမ်းဆောင်နိုင်ဟူသော အချက်မှာလည်း အလား
တူပင် ထူးထူးခြားခြား မှန်ကန်၍ နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား မည်သည့်အချိန်မှစ၍ ပွေဖက်ထားမိသည်ကို
ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပေ။

သတိရလာ၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်တွင်း၌
ဦးခေါင်းကို မြှုပ်ပြီးလျှင် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့တော့၏။

သူ၏ကိုယ်ကလေးမှာ သိမ်သိမ်ခါ၍ နေရာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ဆံပင်ကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ရင်း ဘာလုပ်၍
ဘာပြောရမည်မသိဘဲ ရုတ်တရက် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိနေရာမှ သူ မည်
သည့်အတွက် ငိုနေသည်ကို အလွန်ညင်သာသော အသံနှင့် ကျွန်ုပ်က တယု
တယ မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား မနှစ်သက်မှန်း သိရသဖြင့် ဝမ်းနည်းပြီးလျှင်
ငိုကြွေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှိုက်ကာငင်ကာ ပြန်ပြောရာ၏။

ပြဿနာသည် ထင်သလောက် မကြီးကျယ်သည်ကို သိရသောအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သက်သာရာရသွားတော့၏။

သူသည် အလွန်နှစ်သက်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အလွန်ပင် နှစ်သက်မိကြောင်း ပြောပြလိုက်ရာ စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြီးလျှင် မယုံကြည်သေးဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ၏ မျက်နှာကို အတန်ကြာမျှ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် -

“ဒါဖြင့် မိဆုလာကို အရှင် တကယ်ပဲ က၊စေချင်တာလား” ဟု မပွင့်တပွင့် မေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မယ်မယ်ရရ စဉ်းစား၍ မရနိုင်မီ က၊ စေချင်သေးကြောင်းဖြင့် အလိုအလျောက် ပြောမိရက်သား ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုအခါ မိဆုလာသည် ဖြန့်ခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြီးလျှင် အခန်းမှ အပြေး ကလေး ထွက်သွားလေသည်။

စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် ဤအခြေသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လာခြင်းကို လုံးဝ မလိုလားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ၏စိတ်ကို အစိုးမရဘဲ ရှိနေ၏။

မိဆုလာအား က၊ခွင့်မပေးခြင်းဖြင့် သူ၏စိတ်ကို နောင်တစ်ကြိမ် ထိခိုက်သွားအောင် ကျွန်ုပ် မပြုလုပ်ရက်ဘဲ ရှိနေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချီတုံချတုံနှင့်ပင် အစေခံမကလေးအား ခေါ်မလာ ရန် လှမ်း၍ ပြောလိုက်မိ၏။

ထိုအခါမှ မိဆုလာသည် အခြေအနေကို လုံးဝ နားလည် သဘော ပေါက်သွားသည်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ ပြုံးပြပြီးနောက် အခန်းတံခါး မှ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ခုံရှည်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ အခန်းကျယ် ကြီးအတွင်းရှိ မီးလင်းဖိုမှ မီးတောက်များကြောင့် ဘယ်ညာယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေ သည့် အရိပ်များကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရာ သူ မလာမီ ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်သင့်မပြန်သင့် စဉ်းစားနေမိ၏။

သို့ရှိစဉ် မိဆုလာသည် ခပ်စောစောကအတိုင်း မလုံတလုံ အဝတ် အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျွန်ုပ် အခန်းသို့ ပြန်ရန်ကား အခွင့်မသာတော့ပေ။

အမှန်ကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ မိမိ၏ အခန်းသို့ ပြန်သွားလိုစိတ်လည်း လုံးဝမရှိတော့ချေ။

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်အား လှပယဉ်ကျေးစွာ က၊ပြအသုံးတော် ခံခဲ့ လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ က၊ကြိုး က၊ကွက်များကို ကောင်းစွာ လေ့လာခွင့် ရခဲ့၏။

ဝိုးသားကဲ့သို့ ချောမွတ်သော သူ၏ အသားအရေ အောက်တွင် သံမဏိ ကဲ့သို့ မာကြောသော ကြွက်သားများရှိသည်ကိုလည်း တအံ့တဩ တွေ့မြင်ခဲ့ရပေ သည်။

သူသည် ခြေဖျားတစ်ဘက်တည်းဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို မ၊တည် ထောက်ထားကာ ရပ်နေရုံမျှသာမက မှူးဝေခြင်းမရှိဘဲ၊ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သူ ၏ ကိုယ်ကို ချာလပတ်လည်အောင် လှည့်၍ က၊နိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

သူ၏အကသည် ရိုးရိုးအကနှင့်မတူ၊ အလွန်လှပစွာ သီကုံးထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့်ပင် တူ၍နေပေ၏။

မိဆုလာကိုယ်တိုင်မှာလည်း သာမန်ကချေသည် တစ်ယောက် မဟုတ် ဘဲ သဘင်ပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သော အနုပညာရှင်တစ် ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိ၏။

သူသည် ထိုပညာကို အထူးပင် ခုံမင်၍ လေးစားမြတ်နိုးပုံရ၏။ သူ သည် လွှားခနဲ လွှားခနဲ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ကလျက်ရှိရာမှ က၊ကြိုးသစ်၊ က၊ကွက်သစ်များကို သူ့ဖာသာသူစမ်းသပ်ရှာဖွေ ဖန်တီးရင်း ရယ်ကာမောကာဖြင့် သူ၏ ဆန်းသစ်သော အကတွင် သူကိုယ်တိုင် ယစ်မူး၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အညှို့၊ခံနေရသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူ၏အကတွင် မိန်းမော နှစ်မြှုပ်၍နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိဟန်တူသော မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ပြီးလျှင် မမို့တရို့ရယ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဣန္ဒြေဆည်ရင်း မိမိစိတ်ကို အနိုင် နိုင် ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှပင် မနေသာတော့ဘဲ အရှက်ပြေသူနှင့်ရော၍ ရယ် လိုက်မိတော့၏။

ထို့နောက် သူသည် မောပန်းစွာ သူ၏ကိုယ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်းတွင် လှဲချလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ မေးခွန်းထုတ်လိုသကဲ့သို့ သူ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် မဝံ့မရဲ ကျွန်ုပ်အား ခပ်ပြုံးပြုံး မော်၍ကြည့် လိုက်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ တွေးတောချင်ချိန်၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ကိုယ်ကလေးကို တအားသိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီးလျှင် သူနှင့်အတူ အားရရွှင်မြူးစွာ အချုပ်အချယ်မရှိ လွတ်လပ်စွာ ရယ်မော၍ နေမိလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အတော်ညှိနက်သွားသောအခါ မိခင်လှသည် စားသောက်ဖွယ်များကိုမှာယူကာ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ထက်ခြမ်းခွဲပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား တစ်ဝက်ကို စားစေ၍ ကျန်တစ်ဝက်ကို သူက စားလေသည်။

သူသည် ယင်းကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့အားဖြင့် လေးလေးစားစား လုပ်ကိုင်နေပုံကို ထောက်လျှင် ထိုအပြုအမူကို မင်္ဂလာဆောင်သည့် အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုကဲ့သို့ ယူဆထားဟန်တူလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူ မည်သို့မျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

စင်စစ်သော်ကား ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှား၍ နေရုံမျှသာမက သူ့အပေါ်၌ ထားရှိသော ကြင်နာစိတ်များမှာလည်း ဆီးမရတားမနိုင်လောက်အောင် တစ်မိမိမိယုံဖိတ်လျက်ရှိရာ သူ့အပေါ်တွင် ညှာတာမှုကင်းမဲ့ရာ ရောက်စေမည့် အပြုအမူအပြောအဆိုများကို မပြုရက် မပြောရက်ဘဲ ရှိနေချေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဝမ်းဖူးမရှိသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာ၍နေမိ၏။

ယခုကိစ္စမှာ ဝမ်းဖူးအား အသိပေးသင့်သော ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ချေ။

(ရက်သတ္တပေါင်းအတော်ကြာမှ ရေးထားသော မှတ်တမ်းမှ ကောက်နုတ်ချက်)

မိခင်လှနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ မလွဲမရှောင်သာသည့် ကိစ္စများကြောင့် အပြင်သို့ ကျွန်ုပ်သွားရသည့်အခါများတွင် မိခင်လှသည် ကျွန်ုပ် ပြန်မလာမည်ကို စိုးရိမ်နေသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား မခွဲနိုင်မခွာရက် တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်၍ ထားလေ့ရှိပြီးလျှင် ပြန်လာသည့်အချိန်များ၌လည်း ကျွန်ုပ်အလာကို ရွှေ့လည်တိုင် ဖော့ရိုးကျိုးလုခမန်း စောင့်မျှော်ရင်း ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုပွေဖက်ရသည်မှာ အမောတကောပင် ဖြစ်တော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ငိုနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ သို့သော် မည်သည့်အတွက် ငိုနေသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ် ယနေ့(ယခုနေ့) အထိ သိခွင့်မရခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း 'အရိုင်းမှာ အူမယဉ်လို့ ချစ်ရေစင် တစ်ဖန်ခွက်ကယ် မူးချက်ကပြင်း' ဆိုဘိသကဲ့သို့ မိခင်လှအား အရူးအမူး စွဲလမ်းနေမိပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လွန်ဆန်ရုန်းကန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ရေစီးကြောင်းတစ်ခုတွင် ရေစုန်သို့ မျောနေသူတစ်ဦးနှင့်ပင်တူ၍ နေတော့၏။

မိခင်လှအား ကျွန်ုပ်၏ အနီးတွင် အမြဲနေစေလို၏။

ယုတ်စွအဆုံး ကျွန်ုပ်စာရေးနေသည့် အချိန်များ၌ပင် ကျွန်ုပ်အနားမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီလက်ကို ကိုင်ကာပွတ်သပ်ကစားနေမှ ကျေ နှပ်နှစ်သိမ့်မိပေ၏။

မိဆူလာ မရှိလျှင် ကျွန်ုပ် မနေတတ်တော့ပေ။

သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာတစ်ခုကိုမျှ ကြည့်လင်ပြတ် သားစွာ မစဉ်းစားတတ်သော အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေချေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်၏ အမိုးပေါ်သို့ တက်ကာ လရောင် ပက်ဖျန်းထားသည့် ဘောလကွဲမြို့ကို နှစ်ကိုယုံတစ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်စွာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိကြတော့၏။

အချို့သော ညနေခင်းများတွင် မိဆူလာသည် သူ၏မျက်နှာကို ဖုံးအုပ် ၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိ၏။

စိတ်အခန့်မသင့်သောအခါများတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရန်များပင် ဖြစ်လိုက် ကြသေး၏။

သို့သော် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အချိန်တာရှည်စွာ စိတ် ကောက်၍ မနေနိုင်ကြချေ။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အမျက်ပြေ၍သွားကြပြီးလျှင် အရူးအမူးအချစ် နယ်ကျွေးမိကြပြန်လေသည်။

ထို့နောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဓာတ်ချင်းကြည့်နူး ရင်းနှီးလာသည် ဟု ထင်ရပြီးလျှင် တောင်စဉ်ရေမရ စကားများကို နှီးနှောပြောဆိုရင်း အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြလေသည်။

မိဆူလာသည် ရှိစာနာဘုရင်မနှင့် ပတ်သက်၍ နန်းတွင်းအဖြစ်အပျက် များကို ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။

သူသည် ယခုနှစ်အစလောက်က ဘုရင်မ၏ အပျိုတော်အဖြစ်နှင့် အမှု တော်ထမ်းခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ခဲ့၏။

သူပြောပြချက်အရ ရှိစာနာ ဘုရင်မသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ရှိစာနာဘုရင်မသည် တစ်ချိန်က ခြင်္သေ့ပေါက်စကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးစားခဲ့သည်ဆို၏။

ခြင်္သေ့ကလေးသည် အတော်ကြီးပြင်းလာသောအခါ ဘုရင်မကို ရန် ပြုမည့်စိုးရိမ်ရာသဖြင့် နန်းရင်းဝန်က ထိုခြင်္သေ့ကလေးကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် အမျိုးမျိုး အကြံပေး လျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း ဘုရင်မသည် လုံးဝ နားမဝင်ပဲရှိခဲ့သည် ဆို၏။

တစ်နေ့တွင် အတော်ကြီးလာပြီဖြစ်သော ထိုခြင်္သေ့သည် ဘုရင်မ၏ ကျွန်မတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ကိုက်စားခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဘုရင်မသည် ခါ တိုင်းလိုပင် ခြင်္သေ့ကို သူ၏လက်ဖြင့် အစာကျွေးမြှ မြှ ကျွေး၍နေရာ၊ နန်းရင်းဝန်မှာ မနေသာတော့၍ စစ်သားများစေလွှတ်၍ ခြင်္သေ့ကို သတ်ပစ်စေခဲ့ရသည်ဟု ဆို သည်။

ထိုအပြုအမူကြောင်း ဘုရင်မနှင့် နန်းရင်းဝန်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မိဆူလာက ပြောပြ လေသည်။

ရှိစာနာဘုရင်မသည် အသက်ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ အား ချုပ်ချယ်သည်ကို စိုးစဉ်းမျှ မနှစ်မြို့ပေ။

အသက်ဘေးနှင့် နီးစပ်သော စွန့်စားမှုများကို ပြုလုပ်လိုသူတစ်ဦး လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သည်နှင့်အမျှ ဥယျာဉ်တော်အတွင်းတွင် မကြာခဏ တောကစားထွက်လေ့ရှိ၏။

သို့သော် မိန်းမစိုးများမှာ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သူများ မဟုတ်သော ကြောင့် ဘုရင်မတောကစားထွက်သည့်အခါများတွင် သူ့အား စောင့်ရှောက်နိုင် ရန်အတွက် စိတ်ချရသည့် ကိုယ်ရံတော်များကို ရှာဖွေရွေးချယ်ရသည်မှာ လွယ် ကူသောကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်ချေ။

တစ်ကြိမ်တွင် ဘုရင်မသည် သူ၏ကိုယ်ရံတော်မူးတစ်ဦးအား တိတ် တဆိတ် ချစ်ရေးဆိုခဲ့ပြီးလျှင် သူ၏အဆောင်တော်သို့ ကူးလာရန် အသေးစိတ် အစီအစဉ်များကိုပင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဆို၏။

ကိုယ်ရံတော်မူးမှာ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ်၍ ဘုရင်မ၏ အလိုသို့ မလိုက်လျောဘဲ အကြောင်းစုံကို နန်းရင်းဝန်ကြီးထံ အစီရင်ခံပြီးနောက် သူ့အား အခြားနယ်ပင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘုရင်မ၏ အကြံအစည်မှာ ပျက်ပြာ၍ သွားခဲ့ရသည်ဆို၏။

သို့သော် ကိုယ်ရံတော်မူးခမျာမှာ သူ့လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အခြားဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မခံရဘဲ၊ နန်းရင်းဝန်၏ အမိန့်အရ ပါးကွက် အာဏာသားတို့၏ ကွပ်မျက်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

နန်းရင်းဝန်၏ ဆောင်ရွက်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရင်မအား မည်သူ ကမျှ လျှောက်ထားအသိပေးခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဘုရင်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ယင်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ထပ်စုံစမ်း မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘု ဆို၏။

ဘုရင်မသည် အက၊ ဝါသနာပါသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် မိဆုလာထံ၌ ရက်သတ္တပေါင်းများစွာ က၊နည်း က၊ဟန်များကို သင်ကြားလေ့ လာခဲ့သည်ဟု သိရလေသည်။

မိဆုလာ၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ဘုရင်မသည် အက၊ပညာ၌ ပါရမီထူးသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်ဆို၏။

အထူးသဖြင့် သူတို့နိုင်ငံတွင် အလွန်ခေတ်စား၍ လူကြိုက်များသော 'ခုနစ်လွှာအက' များကို ဘုရင်မသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တတ် ကျွမ်းသည်ဟု ဆိုလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မိဆုလာသည် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အကြောင်းကို စိတ်ဝင် စားဖွယ်ရာ ပြောလေ့ရှိ၏။

မိဆုလာ ပြောသမျှကို ယုံကြည်ရမည်ဆိုလျှင် နန်းရင်းဝန်ကြီးမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်တော့၏။

စကားပြောရာတွင် လိမ္မာ၍ အပြောအဆို ညက်ညောသလောက် ကလိန်စေ့ ငြမ်းဆင်ကာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ကာ သူ၏ အာဏာတည်မြဲရေး အတွက် အပတ်တကုတ် ကြိုးစား အားထုတ်နေသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် မည်သူ့ကိုမျှ မယုံချေ။

သူ၏ လက်အောက်ငယ်သားများကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်တိုက်ပေး ခြင်း၊ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး မနာလို ဝန်တိုစိတ်များ ပေါ်လာအောင် နှိုးဆွပေးခြင်း၊ သူတို့အား မက်လုံးများပေးကာ လောဘစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖြား ယောင်းသွေးဆောင်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် သူ၏ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝရေးတစ်ခုတည်း ကိုသာ ရှေ့ရှုလျက် ဆောင်ရွက်တတ်သူ ဖြစ်သည်ဆို၏။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ကြံစည်တတ်ခြင်း၊ စေတနာထက် လျင်မြန်ခြင်းတို့ ကြောင့် တချို့က သူ့အား ရဟုဒီ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သည်ဟု သမုတ်ကာ တိုးတိုး တိတ်တိတ် စွပ်စွဲကြလေသည်။

ရဟုဒီ အမျိုးအနွယ်များမှာ စေတနာထက် လျင်မြန်သော လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်၍ ထိုအရပ်ဒေသရှိ လူမျိုးများ၏ မုန်းတီးရွံရှာခြင်းကို ခံရသော လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

သူ၏ ပြင်ပ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သလောက် သူ၏ အတွင်းစိတ်မှာလည်း ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းပြီးလျှင် ကာမဂုဏ်လိုက်စားရာ တွင် လွန်ကဲလှသည်ဟု ဆို၏။

သူ၏ မိန်းမဆောင်တွင် သူ့အား ဖြေဖျော်ရန် မောင်းမမိသံပေါင်း ခြောက်ရာကျော်ပင် ရှိလင့်ကစား သူသည် တင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်း မရှိဘဲ မိန်းမစိုး

များက တိုင်းပြည်နှင့်အဝှမ်း အနံ့အပြားသွားရောက်ကာ အပျိုစင်များကို ရှာဖွေ ရွေးချယ်၍ သူ့အား ဆက်သနေရသည်ဟု သိရ၏။

သူသည် ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်ရာတွင် စတဒဂ် ရလောက်သူဖြစ်သည် ဆို၏။

မိန်းမဆောင်တွင်းရှိ သူ၏ ကိုယ်လုပ်တော်များသည် သူ့အား အမြဲ တစေ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေကြရ၏။

မပြောပလောက်သော အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာကို ကျူးလွန်မိရုံမျှနှင့် သူ၏ မောင်းမမိသံများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလေ့ရှိ၏။

ထိုမျှသာမက တစ်ခါတစ်ရံလည်း မည်သည့်ပြစ်မှုကိုမျှ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိပါဘဲလျက် အပျော်သက်သက် ညှဉ်းပန်းကာ အပျင်းပြေ ရှုစားလေ့ရှိသည် ဟု ဆိုလေသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဤကဲ့သို့သော သူများသာလျှင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေ့ရှိသည်မှာ ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

မိဆုလာကမူ နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် အကြံအစည် အလွန်ကြီးပြီး ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးရန် ကြံစည်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပေသည်။

ဤသို့ကြံစည်ရာ၌ သူသည် ရိဇာနာ ဘုရင်မအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အကွက်ဆင်၍ အသုံးချသွားမည်မှာ သံသယဖြစ်ရန် မလိုပေ။

ဘောလက္ကလူမျိုးများသည် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများကဲ့သို့ပင် သဘင်ပညာကို အထူးလိုက်စားအားပေးကြသူများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် နိုင်ငံခြားမှ ရောက်ရှိလာသော သံတမန်အဖွဲ့များ အား ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော က၊ပွဲများဖြင့် ဧည့်ခံပျော်ဖြေလေ့ရှိ၏။

သူသည် ယင်းကိစ္စမျိုး မည်မျှဝါသနာ ထုံသနည်းဆိုပါမူ အချို့သော ဟီရိုသြတ္တပကင်းမဲ့လှသည့် က၊ဟန်များကို သူကိုယ်တိုင် အရှက်အကြောက်ကင်း မဲ့စွာ သင်ကြားပြသလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။

မိဆုလာသည် ရောမမြို့၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံကိုလည်း မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။

ရောမအင်ပါယာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးသော အင်ပိုင်ယာ ဖြစ်ပုံ၊ ရောမမြို့မှာလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးသော မြို့ဖြစ်၍ လူဦးရေ များပြားရုံသာမက လူအားလုံးလိုလို ပညာတတ်ပြီးလျှင် တည်ကြည်မြောင့်မတ် ကြပုံ၊ အင်ပိုင်ယာကြီးအတွင်း၌ အလွန်ကောင်းမွန်သော လမ်းများကို ဖောက်လုပ် ထားလျက် ခရီးသွားရာတွင် လွယ်ကူ၍ လျင်မြန်စေရန် စီစဉ်ထားပုံ၊ ရွှေနှင့်

ကျောက်မျက်ရတနာပေါများပုံ၊ အိမ်များကို ကျောက်ဖြင့် ခိုင်ခန့်စွာ ဆောက်လုပ် ထားပြီးလျှင် နန်းတော်များမှာမူ ဖော်ပြခြင်းမှာ မစွမ်းနိုင်လောက်အောင်ပင် ထည့် ဝါခံညားပုံ၊ အလွန်အင်အားကြီးသည် စစ်တပ်များ ရှိပုံကို စစ်တပ်များမှာ ကမ္ဘာ ကြီးတစ်ခုလုံးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ရုံသာမက တစ်နေ့တွင် အမှန်သိမ်းပိုက် လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပုံ စသည်တို့ကို ကလေးသဖွယ် ခရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေသည်မှာ နားထောင်၍ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့မျှ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ သူပြောသမျှကို ယုံကြည်ဟန်ဖြင့် နားထောင်နေမိ၏။

မိဆူလာသည် ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်း တရုတ်ပြည်အကြောင်းကို သိရာသူ မဟုတ်ချေ။

ရာမနီင်ငံမှ ရောက်ရှိနေသည့် သံတမန် အဖွဲ့များနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း မိဆူလာသည် တစ်စုံတစ်ရာ မသိချေ။

ထိုသံအရာရှိများကို ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်အနီးတွင်လည်းကောင်း၊ ထမ်းစင်များဖြင့် သွားလာနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း မကြာခဏ တွေ့မြင်ခဲ့ရ ၏။

သူတို့၏ စစ်သားများကိုလည်း ဈေးအတွင်း၌ မကြာခဏပင် တွေ့ခဲ့ရ ၏။

စစ်သားများမှာ အရပ်အမောင်း ထွားကြိုင်းပြီးလျှင် အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သည် ရှည်လျား၍ သေသပ်စွာ ပြုလုပ်ထားသော လှံများနှင့် လှပခိုင်ခန့်သော ဒိုင်းများကို ကိုင်ဆောင်ကာ နှစ်ဖက်သွားစားတိုများကို ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထားကြ၏။

သူတို့၏ စစ်ဝတ်စစ်စားများမှာ ဆန်းကြယ်သော်လည်း မြင်တွေ့နေရ သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရိုး၍ပင် နေလေပြီ။

ခေါင်းမာ၍ သူ စိတ်ထင်ရာ ပြုလုပ်တတ်သော ရိုဇာနာဘုရင်မနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ တဇောက်ကန်းသမား အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာကို ကျွန်ုပ်သည် ရံဖန်ရံခါ စိတ်ထဲတွင် နှိုင်းယှဉ်၍ကြည့်မိ၏။

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ နန်းညွန့်လျာ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအကြောင်း ကို မေးလေ့ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်က အိမ်ရှေ့မင်းသား မြင်းစီးဝါသနာပါပုံ၊ အလွန် ခန့်ညားပြီး ယောက်ျားဝီသသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိပုံ၊ လေးပစ်ခြင်း၊ နပမ်း လုံးခြင်းနှင့် အခြား စွန့်စွန့်စားစား ပြုလုပ်ရသော အလုပ်များကို ခုံမင်နှစ်သက်လေ့ ရှိပုံ စသည်တို့ကို တစ်ဆင့် မောက်သည်ချရ၏။

တရုတ်အမျိုးသမီးများ အေးတိအေးစက် နိုင်သည်ဆိုခြင်း မှန်မမှန်ကို လည်း မိဆူလာက ကပ်သီးကပ်သတ် မေးမြန်းစပ်စုလိုက်သေး၏။

တရုတ်အမျိုးသမီးများ ငယ်စဉ်ကပင် သူတို့၏ ခြေဖဝါးများ စည်း နှောင်ထားရသည့် ဓလေ့ကို မိဆူလာသည် လုံးဝ နှစ်သက်ပုံမရပေ။

ထိုမျှသာမက မိန်းမများ၏ နေရာသည် ဓားဖိုချောင်ဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း သူသည် လက်ခံလိုစိတ် မရှိပေ။

သူသည် ကွန်ဖြူးယုပီ၏ အချို့သော သွန်သင်ဆုံးမချက်များကို အတိအလင်းပင် ဝေဖန်ကန့်ကွက်လျက် ရှိချေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်၍ နေမိရုံမှတစ်ပါး သူ့အား မည်သို့မျှ ပြန် လည်ချေပခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ချေ။

ရိုဇာနာဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့မင်းသားထံ သံတမန်အဖွဲ့ များ စေလွှတ်ရသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အချိန်ကျလျှင် မိဆူလာအား စုံစမ်း မေးမြန်းရပေဦးမည်။

အကယ်၍ မိဆူလာသည် နန်းရင်းဝန်၏ သူလျှိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပါမူ သူသည် နန်းရင်းဝန်အတွက် အသုံးဝင်ခြင်းထက် ကျွန်ုပ်အတွက် ပို၍ အသုံးဝင် လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆမိ၏။

အချိန်တန်လျှင် နွားဝိန်ကန်ရမည်သာတည်း။

သို့တစေလည်း ကျွန်ုပ်၏ဘဝ တစ်သက်တာတွင် မိဆူလာကဲ့သို့ ချော မောလှပသည့် မိန်းမကို တစ်ခါတစ်ရံမျှ မကြုံတွေ့ဘူးသေးပါ။ သူသည် အချက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ရိုးသားမှန်ကန်စွာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့ပေပြီ။

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရစဉ်က သူသည် ဝမ်းသာအားရထ၍ ကပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အယုအယကို ခံနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မြုပ်နှံထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းများကိုလည်း သူ၏အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင် သည့်နည်းတူ ကျွန်ုပ်ကလည်း အစေခံ 'ယင်း' နှင့်တကွ အခြားအစေခံများပါ ထွက်ခွင့်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ အခန်းသို့ သူ့အား ခေါ်ထားလိုစိတ် မရှိပေ။

အချို့သော ညများတွင် မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်အား စွန့်ခွာထွက်ပြေး သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည့်အလား ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးနှင့် မျက်နှာကို စမ်းသပ်ကိုင် တွယ်ကြည့်ရှုနေတတ်၏။

သူ့အပါးတွင် ကျွန်ုပ်ရှိကြောင်း သိရသောအခါမှပင် သူသည် စိတ်ချ လက်ချ အိပ်ပျော်၍သွားတတ်လေသည်။

ယနေ့နံနက် အရှက်တက်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး နောက် ကျန်းမာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မိခင်အား ကြည့်ရှုနေမိ၏။

သို့ရှိစဉ် သူသည် အိပ်ပျော်ရာမှ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ပွေဖက်ထားလိုက်ရှာ ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူနှင့်တစ်နေ့ ခွဲခွာရမည့် အရေးကိုတွေးမိသော ကျွန်ုပ်မှာ လွမ်းအားတွေ့ကာ ရင်ထဲတွင် ဟာသလိုလို ဖြစ်၍နေမိ၏။

လွန်ခဲ့သည့်ညက ဖြစ်၏။

ဘောလကွဲမြို့ကြီးသည် အသံဗလံများ ဆိတ်သုဉ်းလျက် အိပ်မော ကျစပြု၍ နေလေပြီ။

မိခင်အားသည့် ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာများကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ယာဉ်၍ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရာ သူ၏ထုံးစံအတိုင်း တွတ်တီး တွတ်တာ မရေရာသော စကားများကို ပြောဆိုမေးမြန်းလျက် ရှိ၏။

“အရှင် ... အရှင်ဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝချမ်းသာသလား အရှင်”

“မချမ်းသာပါဘူးကွယ်။ ကျုပ်က စာပေလေ့လာလိုက်စားတဲ့ ကဗျာ ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရှိ ရာထူးအဆင့်အတန်းဟာလည်း သိပ်ပြီး မမြင့်မားလှသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ ကံကောင်းထောက်မရင်တော့ ရာထူး ဌာနနှုတ် တိုးတက်ပြီး ကျော်ကြားလာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်” ကျွန်ုပ်သည် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဥစ္စာပစ္စည်းကြွယ်ဝ ကုံလုံသူတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း သိရ သော်လည်း သူသည် မည်သို့မျှ စိတ်နေစိတ်ထားပြောင်းလဲသွားပုံမပေါ်သည့်ပြင် ကျွန်ုပ်အား တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်ထားသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်ထိခိုက်၍ သွားမိ၏။

သူသည် ချစ်စဖွယ်ရယ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဒါဖြင့်ရင် မိခင်အတွက် အရှင် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးစပ်ပေးမယ် လား”

“ကျုပ်က ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးစပ်လို့တောင် ပြီးနေပြီ။ ဒီအခြေအနေမျိုး ရောက်ပြီးမှ ကဗျာမရေးဘဲ နေမိပါ့မလား”

“ဟင် ... မိခင်အတွက် ကဗျာရေးဖွဲ့ထားတယ် ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ဆိုပြစမ်းပါ အရှင်၊ နားထောင်ရအောင်”

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးစပ်ထားသော ကဗျာကို သူ့အား ဘာသာပြန်၍ ရွတ်ဆိုပြလိုက်၏။

မိခင်အားလည်း အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးနောက် -

“အရှင်ကဗျာရဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မိခင်အား ကောင်းကောင်း နား မလည်ဘူး အရှင်”

ဟု အသံကို နှိမ့်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ် သီကုံးထားသော ကဗျာမှာ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ဆူရှန် အား လွမ်းဆွတ်သတိရကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသော ကဗျာဖြစ်သဖြင့် မိခင်အား အတန်ငယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရ၏။

သူသည် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အခြားအခြားသော ကိစ္စ များတွင် လိမ္မာရေးခြားရှိသော်လည်း ကဗျာကောင်းတစ်ပုဒ်၏ အရသာကိုမူ မခံစားတတ်သေးဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။

သူ ကြီးပြင်းလာရသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံများ မှာလည်း လုံးဝမတူဘဲ တစ်မူခြားနေသည်ကို ကျွန်ုပ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပေမည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် သူငယ်ချင်းများ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အမွန်မြတ်ဆုံး ထားကြောင်း မိခင်အား မသိရှာချေ။

အတန်ကြာသောအခါ မိခင်အားလည်း “အိပ်ကြစို့လား အရှင်” ဟု အသံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ နမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကို ကျော ပေး၍ တစ်ဖက်ကို စောင်းလှည့်အိပ်လိုက်၏။

ထူးဆန်းသော သူ၏အပြုအမူများကို ကျွန်ုပ်မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေတော့၏။

မိခင်အားလည်း ကျွန်ုပ်အား ကျောပေး၍ တစ်ခါမျှ မအိပ်ပူးချေ။

အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိ အတော်ညဉ့်နက်၍ အိပ်ရာမှ ရုတ် တရက် နိုးလာသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် မရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်မှာ ပြာလောင်ခတ်၍သွားတော့၏။ သူ၏နေရာသည် နွေးနွေး ထွေးထွေးပင် မရှိသည်ကို ထောက်သဖြင့် သူ့အိပ်ရာမှ ထသွားသည်မှာ အချိန် အတော်ကြာသွားပြီဟု ခန့်မှန်းရ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်၍ လာမိတော့၏။

ထိုအချိန်က ခံစားခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးမိသောအခါ မိခင်အပေါ်၌ ထားရှိခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးမည်မျှကြီးထွားသည်ကို ယခုမှပင် ကောင်းစွာ ရိပ်စားနားလည်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ယခု အတွေ့အကြုံများသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲပစ်နေပြီဖြစ်၏။

သူ့အပေါ်၌ ထားရှိသော ကျွန်ုပ်၏ မေတ္တာစိတ်မှာ သာမန်မေတ္တာစိတ်မျိုး မဟုတ်တော့ပေ။

ထုထည် အလွန်ကြီးမားနေပြီဖြစ်၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော တစ်ဘက်မှ အခန်းဆီသို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မီးရောင်မြင်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်ပြီးလျှင် ထိုအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားမိလေသည်။

မိခင်အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ရွှေချည်ထိုး အပေါ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဝတ်ကာ ခုံရုံညီပေါ်တွင် တင်ပလ္လင်ချိတ်၍ ထိုင်နေသည်ကို ဆုံညွှတ် တွေ့ရ၏။

သူ့အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် စာရေးကိရိယာများ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိနေ၏။

ဤနေရာတွင် စကားစပ်မိသဖြင့် သူတို့စာရေးပုံစာရေးနည်းကို ဖော်ပြလိုပေသည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံမှာကဲ့သို့ စုတ်တံဖြင့် စာမရေးကြချေ။

ငန်းတောင်ကို အဖျားချွန်၍ ထိပ်ကိုစားဖြင့် အနည်းငယ်ခွဲစိတ်ပြီးလျှင် ထိုငန်းတောင်ကို စုတ်တံအစား အသုံးပြုကြလေသည်။

ငင်းမှာ စုတ်တံလောက် ကောင်းသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ငင်းနှင့် ရေးသော စာလုံးများမှာ သေသပ်လှ၍ ညီညာစွာရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိခင်အပေါ်၌ မြင်လိုက်ရမှပင် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်သက်သာရာရသွားသဖြင့် “ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မိခင်၊ ဒီကဖြင့် အသည်းတွေ ရင်တွေတုန်လို့၊ ပူလိုက်ရတာ” ဟု လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကွဲအက်သော ရင်ထဲမှ အသံဖြင့် ခပ်ထန်ထန် အော်၍ ပြောလိုက်မိ၏။

သူသည် ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှ သဲ့သဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ရာမှ သူရေးနေသော သိုးသားရေပြားကို မယူလိုက်ပြီးလျှင် -

“မိခင်က ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးနေတယ် အရှင်၊ မိခင်ကတို့လူမျိုးတွေ ရေးစပ်ပုံရေးစပ်နည်းအတိုင်း ရေးစပ်သွားတယ်။ ရော့ ... ဖတ်ကြည့်ပါဦး” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်အား အကဲခတ်သကဲ့သို့ သူ၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သိုးရေပြားကို လှမ်းယူလိုက်၏။

အိပ်မုန်စုံမွှားဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သားရေပြားပေါ်တွင် ရေးထားသည့် စာလုံးများကို ရုတ်တရက် ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရချေ။

ထို့နောက် စာလုံးများကို ကွဲပြားစွာ မြင်ရ၍ အသေအချာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိခင်အပေါ်၌ သူ၏ချစ်သူဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်အား အလွန်အကျွံ ချီးကျူးမြှောက်ပင့်ထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သီကုံးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချီးကျူးမြှောက်ပင့်ထားသည်ဟု ဆိုရစေကာမူ ထိုကဗျာသည် မိခင်အပေါ်၌ အသည်းနှလုံးကြားမှ ယိုစီးစိမ့်ထွက်လာသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားသံသယဖြစ်နေရန် မလိုပေ။

ကဗျာ၏ အဆုံးသတ်တွင် သူ၏ချစ်သူသည် သူ့အား ကျောခိုင်း လျက် သူငယ်ချင်းများကိုသာ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေမိသည်ဟု ဖော်ပြထားပေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း မျက်ရည်များ အလိုလို ဝိုင်း၍လာမိပေသည်။

ရင်ထဲတွင် ဆို့နှင့်နှင့်ကြီး ဖြစ်လာသောကြောင့် ဘာပြောရမည်ကိုပင် စဉ်းစား၍ မရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အပေါ်၌ ခုံဘေးတွင် ခုထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်၏။ မိခင်အပေါ်၌ သူ၏ခေါင်းကိုဖော်၍ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မျက်နှာချင်းကပ်လိုက်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ပါးပြင်ပေါ်မှ လိမ့်ကျလာသော မျက်ရည်များသည် သူ၏ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်များနှင့် ရောထွေး၍ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အိပ်ခန်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်မသွားတော့ပေ။

အရက်ကျင်း၍ နေမင်းသည် ထင်ရှားပင်များ နောက်ကွယ်မှ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည့်အထိ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း မြင့်တက်လာသော နေမင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အပေါ်၌ ကဗျာကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရာသက်ပန် သိမ်းဆည်းထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိခင်အပေါ်၌ ခွဲခွာသွားရပြီးနောက် မိခင်အပေါ်၌ ကိုယ်စား သူ၏ကဗျာကို ဖတ်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ဖြေသိမိရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်အပေါ်၌ သူ့လျှို့ဝှက်စာတမ်းကို ဝှံ့မှတ်မိသည်ကိုပင် အကြီးအကျယ် နောင်တရကာ အရှက်ကြီး ရှက်နေမိလေသည်။

ယနေ့ည သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ယှဉ်၍ အိပ်ရာပေါ်၌ ကလေးဆိုးပမာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်နေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ နဖူးကို အသာအယာ နှမ်းပြီး သူ့အပေါ်၌ သံသယဖြစ်မိသည်ကို အခွင့်လွတ်ပါရန် သူကိုးကွယ်သော နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များထံ ဆုတောင်းအသနားခံရပေမည်။

သူသည် အိပ်ပျော်နေရင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို မပီကလာပီကလာနှင့် ခပ်ပြီးပြီးပြောဆိုရေ့တော်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို ဖက်ထားမည်မှာ သေချာပေ သည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင်း၌ အမည်မဖော်ပြနိုင်သော နာကျင်မှုတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ခံစားရဦးမည်မှာလည်း အလားတူပင် သေချာ၍ နေပေသည်။

ယနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားရာမှ ခပ်စောစော ပြန်လာခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးနောက် မိုဆူလာသည် သူကိုယ်တိုင် တီထွင်ထားသော ကကြိုးသစ် တစ်ကွက်ကို ကပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဖြေဖျော် အသုံးတော်ခံခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူသည် မော့ပန်းစွာဖြင့် ခုံရည်ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်ယှဉ်လျက် ထိုင်ချလိုက်၏။

အတန်ကြာ၍ သူအမောပြေသွားသောအခါ မိုဆူလာက -

“ဝိုးချည်မျှင်ကို ပီတုန်းကောင်တစ်မျိုးက ရတယ်ဆိုတာမှန်ပါသလား အရှင်” ဟု ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်၍ သွားရာမှ တစ်ချက်မျှ ပင့်သက်ရှိလိုက်မိ ၏။

မိုဆူလာသည် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း ကလေးသဖွယ် တောင်စဉ်ရေမရ စကားကို ပြောဆိုမေးမြန်းနေခြင်းပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် သူ၏ မေးခွန်းနောက် ကွယ်တွင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခု ရှိနေပေသလော။ ကျွန်ုပ်သည် ဝေခွဲမရဘဲ ရှိနေ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသေးဘဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော် မိန့်မှာခဲ့သော စကားများကို ပြေး၍ သတိရနေမိ၏။

“... ဒါကြောင့်လည်း ဝိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နယ်စပ် ဒေသမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့မှာ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းမပြုရ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်

တာကို တွေ့ရရင်သေဒဏ် အပေးခံရမယ်လို့ ကျုပ်အမိန့်ထုတ်ထားရတယ်” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “အနောက်နိုင်ငံက လူတွေ ဝိုးလုပ်ငန်းကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ စပြီးလုပ် ကိုင်နိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးကို တခြား ဘာလုပ်ငန်းနဲ့မှ အစားထိုးလို့ မရနိုင်အောင် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားနိုင် တယ်” ဟူသော စကားများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကြားယောင်နေမိ၏။ မိုဆူလာကပင် ဆက်၍ -

“ဝိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုသာ သိနိုင်မယ်ဆိုရင် ရွှေတွေ ပုံပြီးပေးမယ့် လူတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေတယ် အရှင်။ အရှင်သာ ဒီလျှို့ဝှက် ချက်ကို ပြောပြနိုင်ရင် နေ့ချင်းညချင်း သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာ နိုင်တယ်။ ရွှေတွေ ငွေတွေ အရှင်တစ်သက်လုံး သုံးမကုန်နိုင်အောင် ရနိုင်တယ်။ ဒီလို ရွှေတွေငွေတွေ ရလာရင် အရှင်နဲ့ မိုဆူလာ ဟို အင်မတန် ဝေးလံတဲ့ အရပ် ဒေသတစ်ခုခုကို သွားပြီး တစ်သက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေသွားနိုင်မယ်ပေါ့။ တစ်သက်လုံး ဘာတစ်ခုကိုမှ ပူပင်ကြောင့်ကျနေစရာ မလိုတော့ဘူး” ဟု ပရိ ယာယ်မပါ မာယာမနောသော အသံမျိုးနှင့် ခပ်တည်တည် ပြော၍နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိုဆူလာ၏ပါးကို ကျွန်ုပ်၏လက်ဖဝါးဖြင့် တအားလွဲ၍ ရိုက်ချလိုက်၏။

မိုဆူလာသည် ရဲရဲနီ၍သွားသော သူ၏ပါးကို ပွတ်သပ်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော မျက်လုံးဖြင့် ကြောင်၍ကြည့်နေဆဲမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ခုတိယအကြိမ် ထပ်၍ရိုက်လိုက်ပြန်၏။

သူသည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် တစ်ချက်မျှ ညည်းလိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ဆက်ခါဆက်ခါ ရိုက်မိနေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တွန်းချလိုက်လေသည်။

မိုဆူလာသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ရှိုက်ရှိုက်ငိုကြွေးနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား သတ်ချင်စိတ်ပင် ပေါ်၍လာမိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသားများမှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်၍နေပြီးလျှင် ဒေါသစိတ်နှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်များသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်အတွင်းဝယ် လုံးထွေး ရောယှက်၍ နေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိုဆူလာအား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပစ်ထားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အပူမီးပိုင်း အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေ၏။

တစ်သက်လုံးဖုံး ကုန်းတော့ပေါ်ဆိုဘိသကဲ့သို့ မိုဆူလာ၏ ဇာတိကား တွင်းတွင်းကြီး ပေါ်နေပေပြီ။

နန်းရင်းဝန်သည် မာယာတစ်သိန်းအပလိန်းအနန္တဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လှည့်စားရန် မိုဆူလာကို ကျွန်ုပ်ထံ စေလွှတ်ခဲ့သည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလို တော့ပေ။

မိုဆူလာသည် မိန်းမတို့၏ အတတ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လှည့်ပတ်ဖြား ယောင်းခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မိုဆူလာအား အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့၏။

ယခုလည်း ချစ်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

သို့ရာတွင် သူ့အား နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ရပါမူ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ လှပကျော့ရှင်းသော လည်တိုင်ကို ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ တအား ဖျစ်ညှစ်ကာ အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအိုးစားကွဲသွားအောင် လုပ်ပစ်ရပေမည်။

သူ မရှိသည့်နောက် ဤလောက၌ အသက်ရှင်နေ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ မည်သို့ မျှ ထူးတော့မည် မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူကို ဘဝတုန်းအောင် အဆုံးစီရင် လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကိုလည်း အဆုံးစီရင်ရပေဦးမည်။

သူတို့၏ဈေးထဲ၌ ဆေးခြောက်မှ လုပ်သော အဆိပ်တစ်မျိုးကို လွယ်ကူ စွာ ဝယ်၍ရသည်ဟု သိရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဈေးသို့သွား၍ ထိုအဆိပ်ကို ဝယ်ယူအံ့။

ထို့နောက် သူ၏အခန်းသို့သွားပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် အဆုံးစီရင်ထား သော ကျွန်ုပ်၏ ချစ်သူနံ့ဘေးတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် အဆုံးစီရင်ကာ ဤလောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားပါအံ့ ...

မိုဆူလာ မရှိသော ကမ္ဘာတွင် ကျွန်ုပ်ဆက်ပြီး နေလိုစိတ်မရှိတော့ချေ။

လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့မျိုးစေ့ရဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ အရှင်စဉ်းစား ကြည့်ပါတော့။ ရောမနိုင်ငံအနေနဲ့ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကိုသာရမယ်ဆိုရင် တိုင်းပြည် တစ်ပြည် ပေးဖို့တောင် ဝန်မလေးဘူး။ မိဆူလာကို အရှင်ဆီ စေလွှတ်တာလည်း အရှင်ဆီက ပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ရယူဖို့ပါပဲ။ မိဆူလာ အခု ပြောနေတာတွေဟာ မှန်တဲ့အတိုင်း အစီရင်ခံခြင်း ဖြစ်ပါတယ် အရှင်”

သူ၏ စကားများ ဆုံးသောအခါ မိဆူလာသည် သူ၏ခေါင်းကို ငုံ့ထား မြဲအတိုင်း ငုံ့၍ထားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ရိုက်မည်ကို စောင့်နေဟန်ဖြင့် သူ၏ကိုယ်ကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်လေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား မရိုက်ရက်တော့ ပေ။

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ပြောပြနေရတာလဲ မိဆူလာ”

“ချစ်လို့”

“ဘာ”

“အရှင်ကို ချစ်လို့၊ အရှင်ကလွဲရင် မိဆူလာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင် ဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေကို နန်းရင်းဝန်သိသွားရင် ဘယ်လိုအရေးယူမလဲ”

“မိဆူလာကို သတ်ပစ်မှာပေါ့ အရှင်”

“ငါ့ကိုလည်း သတ်ပစ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် အရှင်၊ အရှင် ဒီမြို့က မြန်မြန်ထွက်ပြေးသွားရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ထွက်ပြေးဖို့ မိဆူလာ တောင်းပန်တယ်။ အရှင်ရဲ့ မြင်းစောင်းထဲမှာ အင်မတန် လျင်မြန်တဲ့ မြင်းကောင်းတွေ ရှိပါတယ်။ အရှင်ကို သူတို့ မိအောင်လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် မိဆူလာကို ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရင် မိဆူလာကို သူတို့ အမျိုးမျိုး ညှဉ်းပန်းပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းမှာပဲ မဟုတ်လား”

မိဆူလာသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောပေ။

သို့ရာတွင် သူ့အား အက်ခတ် လေ့လာကြည့်ရင်း သူသည် ကျွန်ုပ် နည်းတူပင် လမ်းဆုံးတစ်ခုကို ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ နန်းရင်းဝန်၏ အာဏာပါး ကွက်များက သူ့အား အသက်ရှင်လျက် တွေ့ရမည်မဟုတ်ဟု သူက ပြောမပြ တဲ ကျွန်ုပ်အလိုလို နားလည်သဘောပေါက်၍ လာတော့၏။

“အေး ... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့စဉ်းစားဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာကို ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတံခါးအောက်တွင် တွေ့ရသည်။ မိဆူလာက ရေးပို့လိုက်သော စာဖြစ်၏။

“မိဆူလာ၏ ချစ်လှစွာသော အိုအရှင် ...

မိဆူလာ၏ အသက်ကိုလာယူလှည့်ပါ။ မိဆူလာ၏အသက်ကို အရှင်ပိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရှင် အခွင့်ပြုမည်ဆိုပါက အရှင်အား ပိုင်းရုံ လျက်ရှိသော ဘေးအန္တရာယ်များကို ပထမပြောပြလိုပါသည်။ ထိုအန္တရာယ် များကို ပြောပြပြီးနောက် အရှင်လက်တွင် ပြုံးရွှင်စွာ အသေခံပါမည်”

သူ၏အခန်းသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သောအခါ မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ် ရှေ့ တွင် ခူးထောက်နေရာမှ သူ၏ နဖူးကို ကြမ်းပြင်နှင့်ထိအောင် ဦးညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ငိုရိုက်နေသောအသံဖြင့် -

“ပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိလိုတာကတော့ တခြားလူတွေ မဟုတ်ပါဘူးအရှင်၊ ဧကမမြို့က ရောက်ရှိနေကြတဲ့ သံအဖွဲ့လူကြီးတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ စစ်တပ်တွေကို အရေးကြီးတဲ့ နေရာမှန်သမျှမှာ တပ်ဖြန့်ထားပြီး အသင့်ရှိနေကြတယ်။ ရောမနိုင်ငံနဲ့ ဘောလက္ကနိုင်ငံကြားမှာ ပါးရှားနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံပဲ ရှိတယ်။ ရှိစာနာဘုရင်မနဲ့ နန်းရင်းဝန်ကြီးကို သူတို့ ကတိပေးထားပုံက ပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိရပြီး မျိုးစေ့ကို ယူ ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီပါးရှားနိုင်ငံတစ်ခုလုံးကို သူတို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး ဘောလက္ကနိုင်ငံကို ပေးဖို့ပါပဲ။ ဒီတော့ ဘုရင်မနဲ့ နန်းရင်းဝန်တို့အဖို့ ပိုးလုပ်ငန်းနဲ့

မိဆုလာသည် မလှုပ်မယှက် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်မြဲအတိုင်း ထိုင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို အတန်ငယ်ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်မည်ပြုပြီးမှ မိမိစိတ်ကို မနှိပ်ဘဲ ဖြစ်လာပြီးလျှင် မိဆုလာအား နောက်ဆုံး အကြိမ်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

မိဆုလာသည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်မြဲအတိုင်း ထိုင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထား၍ မရတော့ပေ။

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ပြေးလာပြီးလျှင် မိဆုလာအား သိမ်းကျုံး၍ ပွေဖက်လိုက်ပြီးနောက် ကလေးသူငယ်ပမာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေမိလေသည်။

ယနေ့ကိုယ်ရံတော်မှူး ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူ့အား ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်ခန်း၌ ပိုင်အရက်တည်ခင်း၍ ဧည့်ခံခဲ့ရ၏။

ကိုယ်ရံတော်မှူးသည် ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဈေးမှ ပြန်လာသည်မှာ မကြာသေးချေ။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဆေးခြောက်မှ ထုတ်ယူထားသော အထုပ်လည်း ပါလာခဲ့၏။

မလွတ်သာ မရှောင်သာသော အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ ထိုအဆိပ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

မိဆုလာက ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း အသေခံမည့်အစား သူနှင့် ကျွန်ုပ်ပြိုင်တူအသေခံခြင်းက ပို၍ကောင်းမည်ဟု ဆိုလေသည်။

အာဂသတ္တိခံမလေးပါပေ။

ကိုယ်ရံတော်မှူး ရောက်ရှိလာရသော အကြောင်းရင်းမှာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အရေးပါ အရာရောက်သော ကုလားအုပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် စိုကူမြို့ဘက်သို့ ခရီးထွက်မည်ဖြစ်၍ စာသဝဏ်များ ကျွန်ုပ်ပါးလိုပါက ပါးလိုက်နိုင်ကြောင်း၊ ကုလားအုပ်ဖွဲ့ကို ဘုရင့်တပ်မတော် အရာရှိများက စောင့်ရှောက်သွားမည်ဖြစ်၍ လမ်းခရီးတွင် စာများ ပျောက်ဆုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်စရာမလိုကြောင်း ပြောပြသတင်းပေးရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ရံတော်မှူးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပြီးလျှင် အတန်ကြာလျှင် အပြုံးမပျက် အာလာပ သလ္လာပ ပြောဆိုနေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏ နိုင်ငံရေး ပရိယာယ်ကို သိရှိနားလည်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိဟန်မတူပေ။

နန်းရင်းဝန်သည် ကျွန်ုပ်စာများ ပေးပို့သည်ကို လိုလားဟန်တူပေ၏။ သူတို့၏ လက်ထဲတွင် သူတို့ ဖမ်းဆီးထားသော တရုတ်သို့ပန်းများသော်လည်းကောင်း၊ တရုတ်လူမျိုး သစ္စာဖောက်များသော်လည်းကောင်း ရှိတန်ကောင်း ရှိတန်ရာသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။

ထိုသို့ပန်းများနှင့် သစ္စာဖောက်တို့၏ အကူအညီဖြင့် နန်းရင်းဝန်သည် ကျွန်ုပ်၏ စာများကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်ရှုကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွင်းရေးများကို သိရှိရန် ကြိုးစားမည်မှာ သေချာ၍နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံသို့လည်းကောင်း၊ ဝမ်ဖူးထံသို့လည်းကောင်း စာရေးရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

စာမရေးရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အတင်းအကြပ် တားမြစ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း ဆူရှန်ထံသို့ စာရေးရမည်ဆိုက ရေးနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဆူရှန်ထံသို့ ရေးသောစာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွင်းရေးများကို ဖော်ပြရန် မလိုသည့်ပြင်၊ ဆူရှန်ထံသို့ စာရေးခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များကို တည်ငြိမ်အောင် ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထား၏။

တစ်ဆက်တည်းများပင် ဘောလက္ကဒိုင်သို့ ကျွန်ုပ်လာရောက်ရသည့် ကိစ္စကို ဆုံးခန်းသို့တိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ စိုကူမြို့သို့ ပြန်ရန်သာ ရှိသည်ဆိုသော အချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိသေး၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော် သိလိုသော အချက်များကို ကျွန်ုပ်သည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရရှိထားပြီဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘောလက္ကဒိုင်တွင် ဆက်လက်နေရန် အခြားလုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်များ မရှိတော့ပေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘောလက္ကဒိုင်မှ မခွာနိုင်၊ မခွာရက်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေလိုပင် ပျောပျောင်း၍ ကိုယ့်ကြမ္မာကိုယ် မဖန်တီးနိုင်သော ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် စိုကူမြို့သို့ ပြန်ရန် တိကျပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချနိုင်ဘဲ ချီတိုချီတိုဖြင့် အစီးသန်သော ရေစီးကြောင်း တစ်ခုတွင် ရေစိုမျော၍ နေရပေပြီ။

ကိုယ်ရံတော်မှူး ယနေ့ရောက်လာပြန်သည်။
ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ နန်းရင်းဝန်၏ ဟော်နန်းအတွင်း၌ ယနေ့ ကျင်းပပြုလုပ်မည်ဖြစ်သော ကပွဲသဘင် အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ရန် ကျွန်ုပ်အား ဝိတ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ယင်း ကပွဲ အခမ်းအနားကို ကျွန်ုပ်အား ဂုဏ်ပြုသောအနေဖြင့် ကျင်းပပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကိုမူ ကိုယ်ရံတော်မှူးက ရှင်းလင်းပြောပြခြင်း မပြုချေ။

စင်စစ် နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် ရောမမြို့မှ ရောက်ရှိလာသော သံအဖွဲ့အား ဂုဏ်ပြုပွဲအမျိုးမျိုး၊ ဧည့်ခံပွဲ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ဂရုတစိုက် ဂုဏ်ပြုခန့်ခွဲလျက် ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုမူ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရုံမျှသာ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ဆက်ဆံလျက်ရှိကြောင်းကို ရှေးမဆွကပင် သတိပြုမိခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲရှိနေ၏။ အကယ်၍ မိုဆုလာ ယူဆသည့်အတိုင်း နန်းရင်းဝန်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ပိုးလုပ်ငန်းလျှို့ဝှက်ချက်များကို ရယူရန် ဖြစ်ဘိမူ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မည်သည့်အတွက် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ခဲ့ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်အား တံစိုးလက်ဆောင်ထိုးခြင်းဖြင့် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များကို ရယူရန် မည်သည့်အတွက် မကြိုးစားခဲ့ပေသနည်း။
နန်းရင်းဝန်၏ အပြုအမူမှာ ကျွန်ုပ်အား မထီမဲ့မြင် ပြုရာ ရောက်နေပေသည်။

သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ လူယုံတော်တစ်ဦးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေဟန်ရှိပေသည်။

နန်းရင်းဝန်ကြီးက ပရိယာယ်ဝေစုစံနှင့် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် ထုတ်ကာ စက်ပုန်းခတ်တတ်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် သူ၏ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးထွားရေးအတွက် တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ရောမနိုင်ငံတို့ကို အသုံးချပြီးလျှင် သူ၏နိုင်ငံရေး စစ်တုရင်ခုံပေါ်တွင် အကွက် အမျိုးမျိုး ဆင်ကာ အခြားနိုင်ငံများ၏ ကံကြမ္မာများကို သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ် အောင် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းစွာ စီမံဖန်တီးလျက် ရှိချေသည်။

ကျွန်ုပ်အား ရောမနိုင်ငံမှ သံအဖွဲ့ဝင်များနှင့် မည်သည့်အတွက် တွေ့ဆုံ ခွင့်မပေးသည်ကို ယခုမှပင် ကျွန်ုပ်ခပ်ရေးရေးမျှ သဘောပေါက်သလို ရှိလာ၏။

နန်းရင်းဝန်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ မလိုချင်ဆုံးသော အချိန်တွင် ဘောလက္ကမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျားကိုမှ တက်၍ စီးမိသူသည် ကျားပေါ်မှ ဆင်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

နန်းရင်းဝန်၏ ဟော်နန်းကြီးမှာ မြို့ကြီးတစ်မြို့မျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနား သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

သူ၏ အရာထမ်း အမှုထမ်းများသည် ကျွန်ုပ်အား အလွန်ကျယ်ဝန်း သော အခန်းများ၊ အဆုံးရှိဟန် မတူသော ပေါင်းကူးများကို ကျော်ဖြတ်၍ ခေါ် ဆောင်ခဲ့၏။

ကျွမ်းကျင်သော လက်မှုပညာသည်များက အခန်းတိုင်း အခန်းတိုင်း တွင် လက်ရာပြောင်မြောက်စွာ ထုထွင်း၍ ရွှေသားများဖြင့် ဆန်းကြယ်စွာ အကွက် ဖော်ထားသော ထင်းရှူးသား ယက်မကြီးကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဖဲထည် ငွေထည်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခန်းဆီးများ ကန့်ကန့်ကာ များကိုလည်း တအံ့တဩ ငေးမော၍ ကြည့်ရှုခဲ့ရ၏။

သစ်သားနက်၊ ကျောက်စိမ်း၊ ကျောက်သလင်းများဖြင့် ထုလုပ်ထား သည့် ရုပ်တုကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက်ဖြူဖြင့် ပြီးသော စစ်သည် သူရဲကောင်းများ၏ ရုပ်တုကြီးများကိုလည်းကောင်း၊ အခန်းတိုင်း၌ သူ့နေရာနှင့် သူ လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည်ကိုလည်း ရှုစားခဲ့ရ၏။

ထိုမျှသာမက လက်နက်ကိုင် တပ်သားများ၊ ရာပေါင်းများစွာသော လက်ပါးစေနှင့် မိန်းမစိုးများကိုပါ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

ထို့ပြင် တရုတ်ပြည်မှ လာသော ဝိုးထည်ချည်မျှင်များဖြင့် ရက်လုပ် ထားသည့် ပါးလွှာသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ကာ မျက်နှာကို မျက်လုံး အောက်မှ ဖုံးအုပ်ထားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မခွဲတရုံကြည့်ရှုကြသော ဘောလက္က နယ်သူ လှပျိုဖြူများကိုလည်း ကသိုဏ်းရှုသကဲ့သို့ ကြည့်ရှုခဲ့ရသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မုခ်ပေါက်တစ်ခုမှ အတွင်းသို့ ဝင်လာရာ စင်္ကြံမြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

စင်္ကြံပေါ်မှ အောက်သို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ လေးထောင့်စပ် စပ် ရောမန်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီးလျှင် ရောမန်နံဆေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် သစ် တော်ပင်များနှင့် အခြားသစ်ပင်များ ညီညာလှပစွာ စီတန်းပေါက်ရောက်နေကြ သည်ကို တွေ့ရ၏။

စင်္ကြံနှင့် ရောမန်အကြားရှိ လှေကားထစ်များအပေါ်တွင် ကော်စောများ ခင်းထား၍ ထိုကော်စောများပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မကြာမီပင် နန်းရင်းဝန်ကြီး ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသော ရှေ့တော်ပြေးများ၏ တံဝိုးတုတ်သံကို ကြားရလေသည်။

နန်းရင်းဝန်သည် သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးနီကြီးကို အပေါ်သို့ ထောင်ကာ ခပ်ကြွားကြွားဟန်ဖြင့် ဝင်လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်အား မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် အမွှေးအမျှင်ထုပြော သော ပင့်ကူနီကြီးများကို ပြေး၍ သတိရမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပင့်ကူနီကြီးများကို သဲကန္တာရအတွင်း၌ မြင်ခဲ့ဖူး၏။

နန်းရင်းဝန်သည် ကျွန်ုပ်အား မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လာရပ်ပြီး လျှင် “ဪ... ဂျန်ဂိုလားဟေ့” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္တရား အလျောက် ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ အလေးပြုနေစဉ်မှာပင် နန်းရင်းဝန်က ဆက်၍ “ဒီနေ့တော့ အထူးအဆန်းတွေ မြင်ရလိမ့်မယ် ဂျန်ဂို၊ ဟုတ်တယ် တကယ့်ကို ထူးဆန်းတာတွေ တွေ့မြင်ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သူဆိုလို သော အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ ရှိနေခိုက် သူသည် လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီးနောက် ကော်စောပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်အား နန်းရင်းဝန်၏ လက်ယာဘက်တွင် နေရာချပေး၏။

အခြားသော နန်းတော်သားများသည်လည်း ကော်စောပေါ်တွင် ဟိုဟို ဒီဒီ အသီးသီး နေရာယူ၍ ထိုင်လိုက်ကြ။

သို့ရာတွင် ရောမနိုင်ငံမှ သံအဖွဲ့များကိုမူကား လုံးဝ မတွေ့ရချေ။ နန်းရင်းဝန်သည် ရောမသံတမန်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ဆုံခွင့် မပေးရန် တမင် စီစဉ်ထားသည်မှာ ထင်ရှားလှတော့၏။

နန်းရင်းဝန်သည် သုံးကြိမ်တိတိ ဆက်ကာဆက်ကာ လက်ခုပ်တီး လိုက်ပြီးနောက် အားလုံး အဆင်သင့်ရှိမရှိ အကဲခတ်ဟန်ဖြင့် တောင်မြောက် လေးပါး မျက်လုံးကစားလိုက်၏။

သူ၏ စိတ်အာရုံများသည် အထူးပင် လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။
သူ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ နေပေသည်။
နန်းရင်းဝန်သည်ကား အာဏာပင် ရှိသော်လည်း ဣန္ဒြေမရှိ။
ဂုဏ်ပင်ရှိသော်လည်း ခြပ်မရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။
သူ၏ အပြုအမူ အပြောအဆို အနေအထိုင်တို့သည် သူ၏ ယုတ်ညံ့
သော ဇာတိကို ဖော်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မသိမသာ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်
ရင်း သူ၏လက်မှ သီသီလေး လွတ်မြောက်လာသော မိုဆုလာအကြောင်းကို
ဆက်၍ တွေးမိသောအခါ မခံချင် စိတ်များ ရုတ်တရက် ဖိတ်လျှံအုံကြွ၍ လာမိ
တော့၏။

သူ၏ မုန်ဆိတ်မွေးနှိကြီးကို ဆွဲလျက် သူ၏လည်ပင်းကို တအားဖျစ်
ညှစ်ကာ သူ၏စုကားနေသော ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ခရီးသွားဖိနပ်ဖြင့် တက်ရောက်
ခုန်ပေါက်ချင်စိတ်များပင် တဖွားဖွား ပေါ်၍ လာခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်သွားရာ ကိုယ်မပါမိအောင် အသက်ကို မှန်မှန်ရှု
လျက် ကွန်ဖြူးယုပ်၏ ဆုံးမစကားများကို တွေးတော စဉ်းစားဆင်ခြင်မိပြီးလျှင်
လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်များကို အနိုင်နိုင် ထိန်းချုပ်၍ ထားလိုက်ရတော့
၏။

ဤမျှ မုန်းတီးရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသော အယုတ်တမာကောင်အား မျိုး
ချစ်လူငယ်တစ်ဦးသည် မည်သည့်အတွက် ထ၍ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း မပြု
သည်ကို ကျွန်ုပ် ဆုံကြ၍ မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။

ဥပစ္စေဒကက်သင့်ပြီး မရှုမလှ သေဆုံးခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက်
အသင့်တော်ဆုံးသော ဘဝ၏ နိဂုံးဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။

နန်းရင်းဝန်သည် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဆက်၍ လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြန်ရာ၊
အချက်ညီညီ တီးလိုက်သော စည်းသံများနှင့် ကြိုးတပ်တူရိယာများကို တီးခတ်
လိုက်သဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံများသည် သစ်ပင်များအကြားမှ သာယာ
ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက် သူတို့ နိုင်ငံ၏ ထုံးစံအတိုင်း ပဏာမသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီဆိုလိုက်သော ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ
၏။ တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦး အနေဖြင့် သူတို့၏ တေးသွားမှာ ထူးဆန်းသလိုရှိ
သည် မှန်သော်လည်း မိုဆုလာ သီဆိုပြသော တေးသီချင်းများကို မကြာခဏ
ကြားခဲ့ရဖူးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ မထူးခြားလှဘဲ အတော်ပင် နားယဉ်၍ နေပေပြီ။

ကဲပွဲ မစမီယခုကဲ့သို့ ပဏာမသီချင်းဖြင့် အစပျိုးသည့်နည်းကို ကျွန်ုပ်
သည် နှစ်သက်သဘောကျနေမိ၏။ တရုတ်ပြည်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဤ
နည်းကို အသုံးပြုရန် နန်းတော်တွင်း၌ အကြံပေးကြည့်ရပေးဦးမည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို လက်မခံဘဲ ပယ်
ချမည်မှာ သေချာသလောက်ပင် ရှိချေမည်။

တရုတ်လူမျိုးများသည် သူတို့၏ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများကို စွန့်ခွဲလှ၏။
ပဏာမ တေးသံပြီးဆုံးသွားလျှင် မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသော အမျိုး
သမီး တစ်စုသည် လွမ်းချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုရင်း တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားကပြကြ
လေသည်။

ထို့နောက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက တစ်ပင်တိုင်ကဖြင့် ဖြေဖျော်၍ အခြား
အမျိုးသမီးများသည် ရေကန်နှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက်တွင် တန်းစီလျက် ဘယ်ညာ
ယိမ်းကာ အကွက်ကျကျ လှပစွာ ကပြနေကြလျက်ရှိရာ သူတို့၏ အရိပ်များ သည်
ရေကန်အတွင်း၌ အထင်းသား ပေါ်လွင် ထပ်ဟပ်နေသောကြောင့် ကြည့်ရ
သည်မှာ စကျပသား ရှိလှပေသည်။

နန်းရင်းဝန်သည် ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဆင်းသော စင်္ကြံလမ်းကလေးကို
မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် သူပြောထားသော အထူးအဆန်းများကို
မြင်တွေ့ရတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းညိတ်ပြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေသည်နှင့်
အမျှ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသောကြောင့် သူ၏အမူအရာများကို ဂရုတစိုက် အက်
ခတ် လေ့လာ၍ နေမိလေသည်။

မကြာမီပင် ဝိုးထည်များ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်မိသဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ
သော အသံများကို ကြားပြီးနောက် အပေါ်တန်းတွင် ထိုင်နေကြသော နန်းတော်
သားများသည် လည်တိုင်များကို ဆန့်ကာ စင်္ကြံလမ်းဘက်သို့ အာရုံစိုက်နေကြ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

နန်းရင်းဝန်မှာမူ ဂနာမငြိမ်ဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေလေသည်။
သူသည် နန်းရင်းဝန်တန်ခိုးမဲ့ ကြွေကြွေကို မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ရုတ်တရက်
ထ၍ ရပ်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း မနေသာတော့ဘဲ သူနှင့်အတူ ရော၍
ထရပ်လိုက်ရလေသည်။

ထို့နောက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ဘဝတစ်သက်
တာတွင် မည်သည့်အခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသော အရာများမှာ လိုယန်မြို့ နန်းတော် အတွင်း ဆောင်းလေ့ရှိသော ကန်တော့ဝံသဏ္ဍာန် ဦးထုပ်ချွန်များ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ မျက်လုံးများကိုပင် မယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ချက်မျှ စုံမှိတ်လိုက်ပြီးမျှ တစ်ဖန် ပြန်၍ ရူးဖူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်မိသည်တွင် ဦးထုပ်ဆောင်းထားသူများ၏ မျက်နှာများကိုပါ အသေအချာ မြင်လိုက်ရတော့ ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်သည် ရုတ်တရက် ထုံထိုင်း၍ သွားရာမှ ဘာတစ်ခု ကိုမျှ ကြည့်ကြည့်လင်လင် စဉ်းစား၍ မရတော့ဘဲ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍ လာပေသည်။

ကျွန်ုပ် မြင်နေရသူများမှာ မမျှော်လင့်ခဲ့သော တရုတ်နိုင်ငံမှ အမျိုး ကောင်းသားများပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ကျွန်ုပ်တို့ ရေလျှောက်လာသူမှာ 'လူး' မြို့စားကြီး၏ သား အငယ် 'လူးချိန်ချယ်' ဖြစ်ပြီးလျှင် သူ၏ နောက်နားမှ ကပ်၍ ပါလာသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်း ဝမ်ဖူးပင် ဖြစ်ပေ၏။

နောက်ဆုံးမှ ဝမ်ဖူးကဲ့သို့ပင် သာမန် အတွင်းဝန် တစ်ဦး၏ အဝတ် အစားများကို ဝတ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝကရမစိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် ခပ်မှန် မှန် လှမ်းလျှောက်လာသူမှာကား ယခုအခါ နှုတ်ခမ်းမှေး ခပ်ရေးရေးနှင့် ဖြစ်နေစေ ကာမူ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို ကျွန်ုပ်မှတ်မိနိုင်သည့် တစ်နေ့တွင် တရုတ်နိုင်ငံ၏ ပြည့်ရှင်သနင်း မဟာဧကရာဇ်မင်းဖြစ်လာမည့် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမင်းသားကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက်သော် ကျွန်ုပ်သည် အခြေအနေကို မငုံမိနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်၏ ရှုပ်ထွေးနေသော စိတ်များသည် တဖြည်း ဖြည်း ငြိမ်သက်စပြုလာပြီးလျှင် အချက်အလက်များကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ် ကြည့်မိရင်း အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်နိုင်သည့် အကြောင်းအရာများကို စိတ်ကူးနှင့် တွက်ချက်မှန်းဆနိုင်သည်အထိ အခြေအနေကို တစ်စတစ်စ ငုံ့မိ ဖမ်းမိလာပေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ည၌ ဦးပိုင်းတွင် ဝမ်ဖူးနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အကျိုး အကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မှန်းဆချက်များ အားလုံးလိုလို ပင် မှန်ကန်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

လူးမြို့စားကြီး၏ သား လူးချိန်ချယ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် အလွန် ရင်းနှီးသော ဆိုးဖော်တော်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ရိုဇာနာ ဘုရင်မက စေလွှတ်လိုက်သော သံတမန်အဖွဲ့သည် ကင်း ဆေးမြို့မှတစ်ဆင့် လိုယန်မြို့တော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် ရင်ခွင်ပိုက် မင်းတရား သည် လူးချိန်ချယ် ခေါင်းဆောင်သော ချစ်ကြည်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများနှင့်အတူ အတုံ့အလှည့်အနေဖြင့် ဘောလကွဲမြို့သို့ စေလွှတ်ခဲ့ရာတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လူးချိန်ချယ်နှင့် တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်ပြီးနောက် လူးချိန် ချယ်၏ အတွင်းဝန်အဖြစ်နှင့် ရုပ်ဖျက်၍ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ပန်ချော်' သည် အိမ်ရှေ့မင်းသား ငယ်စဉ်ကသာ တွေ့မြင်ခဲ့ ပူးပြီးဖြစ်၍ ဝမ်ဖူးမှာမူကား လုံးဝ သူမမြင်ဖူးသူ ဖြစ်၏။

လူးချိန်ချယ်၏ အတွင်းဝန်မှာ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဖြစ်သည်ကို သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး သိကြမည် မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍သာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားမှန်း သိခဲ့ပါမူ ချစ် ကြည်ရေးအဖွဲ့ စိုကူမြို့သို့ ရောက်ရှိစဉ်ကပင် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား စွတ်အတင်း လိုယန်မြို့သို့ပြန်ပို့ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ အဆုံးစီရင်သွားမည်မှာ သေချာလှပေ သည်။

အဖြစ်အပျက်များကား ဆန်းကြယ်လှပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့ည၌ဦးပိုင်း၌ ဝမ်ဖူးနှင့်တွေ့ဆုံ၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းခဲ့ရာ ဝမ်ဖူးသည် လူးချိန်ချယ်၏ အတွင်းဝန် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ယနေ့အထိ မသိသေးသည်မှာ ထင်ရှားသိသာလှပေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဤမျှ ဟန်ဆောင်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူးချိန်ချယ်အား ဝတ္တရားအလျောက် ဦးညွတ်အလေး ပြုလိုက်ပြီးနောက် ဝမ်ဖူးသည် ကျွန်ုပ်အား အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

ဝမ်ဖူး ရွတ်ပြသော အမည်မှာ ချင်းပိုချန် ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့မင်း သည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သရော်သလို အကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ရာမှ -

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဂျန်ပို၊ ညကျမှပဲ အရက်သောက်ရင်း လိုယန်မြို့က ရှေးဖြစ်ဟောင်းတွေကို စမြို့ပြန်ကြဇိ ဟုတ်လား” ဟု အမိန့်ရှိ လိုက်လေသည်။

လူးချိန်ချယ်ကမူ “မင်းကို ဒီမှာ တွေ့မှပဲ ငါ စိတ်အေးတော့တယ် ဂျန်ပိုရယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“တို့ဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာပဲ ဂျန်ပိုရေ။ ဘောလကွဲ စကားကို ဘယ်သူမှ မတတ်တော့ လူတွေတိုင်း 'ဘောလကွဲ ဘောလကွဲ' လို့

အော်ပြီး နောက်ဆုံး ဒီရောက်လာကြတော့တာပဲ” ဟု ဝမ်းဖူးက သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို တစ်ဆင့်ဖောက်သည် ချစ်နေလေသည်။

“ကျွန်ုပ်က နန်းရင်းဝန်ကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦးလား ခင်ဗျာ” ဟု ခွင့်ပန်ရင်း ပထမတွင် လူးချိန်ချယ်အားလည်းကောင်း၊ ဒုတိယ ဝမ်းဖူးအားလည်းကောင်း အသီးသီး မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီးအား အခြေအနေအရ နောက်ဆုံးထား၍ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်စိုးများပင် တုန်၍ နေမိ၏။

မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် နောက်ဆုံးထားသည်ကို မဆိုထားဘိ။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြီးဆုံးနှင့် အယဉ်ကျေးဆုံးသော နိုင်ငံ၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအား ဘာမဟုတ်သည့် နေပုဒ်သာသာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ နန်းရင်းဝန်တစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းသည်ပင်လျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းလှချေပြီ။

သို့ရာတွင် ချင်းပိုချန် ဟူသော အမည်ကို ခံယူထားသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာသည် တစ်ချက်မျှ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ ဟန်ပါပါ အမူအရာဖြင့် နန်းရင်းဝန်ကြီးအား ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ ဟန်ဆောင်ကောင်းမှုနှင့် သတိရှိမှုတို့ကို ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်၍ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦး၏ လက်အောက်တွင် အမှုတော်ထမ်းရင်း သူ့အတွက် အသက်စွန့်သွားခြင်းသည် မွန်မြတ်လှပေတကား ဟူ၍လည်း ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် တဖွားဖွား တက်ကြွ၍ လာမိပေသည်။

ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ခြည်တို့သည် သစ်ပင်များ အကြားမှ ရေကန်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိရာ သစ်ရွက်များနှင့် မှည့်ရွှန်းသော အသီးများကို ရွှေရောင်တောက်၍ နေစေ၏။

သာယာငြိမ်ညောင်းသော တူရိယာတေးသံများ လေအဟုန်ကိုစီးလျက် ပျင်းရိလေးတွဲတွဲ လွင့်ပျံနေ၏။

သစ်ပင်များအကြားတွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ သစ္စာတိုင်တေးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုနေသော တေးသံရှင်တစ်ဦး၏ အသံကို ကြားမြဲအတိုင်း ကြားနေရ၏။

ကချေသည်မကလေးများသည် ရေကန်နှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပတ်ကာလှည့်ကာ ဘယ်ယိမ်းညာစောင်း ကိုယ်ဟန်ပြောင်းလျက် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ကပြအသုံးတော်ခံနေဆဲပင် ဖြစ်ပေ၏။

မကြာမီပင် သီချင်းဆုံးသွား၏။ သီချင်းဆုံးလျှင်ပင် ကချေသည်မကလေးများသည် ဆောင်းဦးတွင် ညောင်ရွက်များ ကြွေကျသည့်ပမာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သစ်ပင်များအကြားတွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားကွယ်ပျောက်၍ သွားတော့၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဆေတ္တခဏမျှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းစိုးမိုးထား၏။

ထို့နောက် နန်းရင်းဝန်၏ လက်ခုပ်တီးသံကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အချက်ညီညီ တီးခတ်မြည်ဟီးလာသော စည်သံတစ်ခုကို ပထမတွင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားနေရ၏။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း နီး၍နီး၍လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ သွေးတိုးမြန်လာရုံမျှမက မိုဆူလာအား ပြေး၍သတိရနေမိပြန်၏။

ထိုစည်သံမှာ ကျွန်ုပ် ကြားနေကျဖြစ်သော စည်သံတစ်ခု ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ခုနစ်လွှာအကဖြင့် ကပြအသုံးတော်ခံမိစီ တီးလေ့ရှိသော စည်သံ ဖြစ်လေသည်။

လက်ဦးတွင် ယခုကပြမည့်သူမှာ မိုဆူလာများ ဖြစ်၍နေလေရာ သလား ဟု စိုးရိမ်ပူပန်မိသေး၏။

မိုဆူလာ၏ လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ဤမင်းပရိသတ်အလယ်၌ ဖွင့်လှစ်ပြသရမည့်အရေးမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်လေးစရာ ဖြစ်နေလေ၏။

အခန့်မသင့်လျှင် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာသည် မိုဆူလာအား မျက်စိကျကာ ကောက်ယူသိမ်းပိုက်သွားမည့် အန္တရာယ်ကလည်း တစ်ဖက်တွင် ရှိနေသေး၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိုဆူလာ၏ အတွင်းရေးကို မကြာမီ သိရှိသွားတော့မည့် ဝမ်းဖူးကိုပါ ထည့်၍ စဉ်းစားမိသောအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်များမှာ ပို၍ နောက်ကျီထိုင်းမှိုင်း၍ သွားတော့၏။

သို့ရာတွင် ရေကန်၏ အနောက်ဘက်နားရှိ ကွက်လပ်ကျယ်ကြီးအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားရင်း လျှောက်တိုက်၍ ဝင်လာသူမှာ မိုဆူလာ မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်ကွင်းအောက်သို့ ရောက်လာသူမှာ မိုဆူလာကဲ့သို့ သေးသွယ် နွဲ့နှောင်း၍ မျက်လုံးများအောက်မှ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို ပဝါပါးဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ကိုယ်လုံးကို အဝတ်အစား အထပ်ထပ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံလျက် သူ၏ ဆံပင်ကို လည်တိုင်အနီးမှ ပတ်ချာပိုင်း၍ လေးထောင့် ညှပ်ထားပြီးလျှင် အိဂျစ်

ပြည်လုပ် ရွှေဦးရစ်တစ်ခုဖြင့် သူ၏နဖူးကို အုပ်ကာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးကို လှပတင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်၍ ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာမျှ မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးအား ငေးမော၍ ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် အခြားသော မင်းပရိသတ်များမှာလည်း ယခင်က ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုဆံပင်၊ ရွှေဦးရစ်နှင့် ဂနာမငြိမ်သော ထိုမျက်လုံးကို ယခင်က မြင်ခဲ့ဖူးပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့အား ခုနစ်လွှာအကဖြင့် ဖြေဖျော်နေသူမှာ ရှိစာနာ ဘုရင်မပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်အား မသိမသာ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ နန်းရင်းဝန်သည် သူ၏ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို ဝင့်ကြွားသော ဟန်အမူအရာဖြင့် မျက်လုံးကစားနေရာမှ သူ၏ ဩဇာအာဏာ မည်မျှ စူးရှပြင်းထန်သည်ကို ဂုဏ်ယူကျေနပ်နေမိသည့်အလား သူ၏ လက်ညှိုးကို ထောက်ကာ ထောက်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံး စည်းလိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရင်မတစ်ဦးအား နန်းတွင်းမင်းပရိသတ်နှင့် တစ်နိုင်ငံမှ သူစိမ်း ဧည့်သည်များရှေ့တွင် ခုနစ်လွှာအကဖြင့် ကပြအသုံးတော်ခံနိုင်စေသည်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ကို ထောက်လျှင် ဘုရင်မအပေါ်တွင် သူ၏ဩဇာအာဏာ မည်မျှ လွှမ်းမိုးနေသည်ကို လွယ်ကူစွာပင် အကဲခတ်နိုင်ပေသည်။

ထိုအချက်ကိုပင် သူသည် ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်၍ ဝီတိဖြစ်နေပုံရ၏။

ရာသည်မရာသည် အပ်သည်မအပ်သည်ဆိုသော အချက်ကိုမူ သူသည် လုံးဝ ထည့်သွင်းစဉ်းစားမိဟန်မတူပေ။

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်အား မကြာခဏ ကပြဖျော်ဖြေသကဲ့သို့ ဘုရင်မ ရှိစာနာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကပြလျက်ရှိပေ၏။ ဘုရင်မသည် အကပညာ၌ ပါရမီရင့်သန်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်မှာ သိသာလှပေသည်။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အကတွင်သာ အာရုံစူးစိုက်ကာ သွက်လက်ချက်ချာစွာ လှည့်ရင်း ပတ်ရင်း စောင့်ငဲ့ ဆန့်တန်းရင်းဖြင့် အဝတ်လွှာများကို သူ၏ကိုယ်မှ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ခွာချ၍နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အကကို အသည်းတထိတထိတိ ရင်တမမဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရာမှ သူ၏ ကိုယ်မှ နောက်ဆုံးအလွှာ ကွာကျမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေမိ၏။

သူသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေသော မင်းတစ်ပါးပင် ဖြစ်ရာ အခြေအနေက တောင်းဆိုလာ၍ ကပြရသည်ဟု ဆိုရစေကာမူ ရာစုကုန်ကြွေကို ထိပါးစေ၍ သူ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းစေမည့် အခြေမျိုးကို ဆိုက်ရောက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် စိုးစဉ်းမျှ မလိုလားရိုးအမှန်ပင် ဖြစ်တော့၏။

နန်းရင်းဝန်မှာကား အပြီးမပျက် တပ်မက်မောသော မျက်လုံးများဖြင့် ဘုရင်မအား ဝံ့ဝံ့စားစား ရှုစားနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

နုနယ်ပျိုမြစ် ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းလှသော သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ကျောက်သံပတ္တမြား စီခြယ်ထားသော ခါးပတ်ကြိုးနှင့် မြစ်ထားသော ရွှေရင်အုပ်တို့ဖြင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဘုရင်မသည် သူ၏ကြွက်သားများကို ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ပြရင်း တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေလျား ကပြနေရာမှ နောက်ဆုံးတစ်ချိန်တွင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အရှိန်ပြင်းစွာ တအား မွှေယမ်းလိုက်ပြီးလျှင် သံသလင်းပေါ်သို့ သူ၏ကိုယ်ကို လှဲချလိုက်လေရာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ဩဘာသံများဖြင့် သောသောညံ့၍ သွားလေသည်။

အိမ်ရှေ့စံ၏ သက်ပြင်းချသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် နှစ်မြိုက်စွာ ရယ်မောရင်း သစ်ပင်များအကြားသို့ ဝင်ပြေးကွယ်ပျောက်သွားသော ဘုရင်မအား တည့်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် အသံကို နှိမ့်လျက် "အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှတယ် ဂျန်ပို၊ ကျုပ် ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး။ သူဘယ်သူလဲ ဂျန်ပို" ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးမြန်းနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ သွေးတိုးများပင် ရပ်ဆိုင်းလှလှ ဖြစ်သွားလေသည်။ အဖြစ်အပျက်များကား ဆန်းကြယ်လှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရမည်ဟု အိပ်မက်မှာပင် မမက်ခဲ့ဖူးပေ။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ နန်းညွန့်နန်းလျာသည် အတွင်းဝန်ဟန်ဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ နံဘေးတွင် ဟန်မပျက် ထိုင်နေ၏။

ဘောလက္ကူနိုင်ငံ၏ ဘုရင်မသည် ကချေသည် ဟန်ဆောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ခုနစ်လွှာအကဖြင့် အသုံးတော်ခံခဲ့ပြီးလေပြီ။ လိမ္မာပါးနပ်လှသည်ဆိုသော နန်းရင်းဝန်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသား မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို မသိရုံမျှ သာမက သူ၏နိုင်ငံရေး စစ်တုရင် ခုံပေါ်တွင် သူ စိတ်ကြိုက်အသုံးပြုနိုင်မည့်

အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် သူ၏လက်တွင်းသို့ သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိနေသည်ကိုပင် မခိုပ်မိရှာပေ။

ဝမ်းဖူးသည် စိုကူမြို့မှ အဖြစ်အပျက် အချို့ကို သိထားသည်ကား မှန်၏။

သို့ရာတွင် သူ၏နံဆေးတွင် ထိုင်နေသူမှာ အိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်သည်ကို သူမသိသကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် လူးချိန်ချယ်တို့ကလည်း စိုကူမြို့မှ အဖြစ်အပျက်များကို မသိကြပေ။

တစ်ဖန် သူတို့သုံးယောက်စလုံးပင် ရောမနိုင်ငံ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ နိုင်ငံရေးလှည့်ကွက်များကို လုံးဝ မသိဘဲရှိနေကြလေသည်။

ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို အစမှအဆုံး လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိထားသူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချက်ကို စဉ်းစားမိသောအခါ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ချာချာလည်၍ နေမိလေသည်။

ယခုလည်း အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ မေးခွန်းကို တိတိကျကျ အဖြေပေးနိုင်သူမှာ ကျွန်ုပ် တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူးချိန်ချယ်နှင့် ဝမ်းဖူးတို့အား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား ပြောဆိုနေသော စကားများကို ကြားနိုင်မည်ဟု သေချာလောကံသောအခါမှ ကျွန်ုပ်က လေသံဖြင့် “မှန်လှပါဘောလက္ခဏာနိုင်ငံရဲ့ ဘုရင်မ ဖြစ်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ်” ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းမှာ တစ်ချက်မျှ လန့်ဖျတ်သလို ဖြစ်သွားရာမှ မျက်မှောင်ကုတ်၍ သွားပြီးလျှင် “ကျုပ်နာမည် ချင်းပိုချန်ပါ ဂျန်ပိုရယ်” ဟု ညည်းညူသလို ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသား ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်း နားလည်လိုက်၏။

သူ၏ဆန္ဒမှာ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နှင့်တူစေ ဆိုသော စကားနှင့်အညီ သူ့အား သာမန်အတွင်းဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့်သာ ဆက်ဆံစေလို၏။

သူသည် အိမ်ရှေ့ဥပရာစာဖြစ်ကြောင်းကို ဝမ်းဖူးအားပင်လျှင် အသိပေး၍ မဖြစ်ပေ။ သူမည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို နန်းရင်းဝန်ကြီး သိရှိသွားပါက သူ၏ အသက်ဘေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ ရှိလာမည်ကို ကျွန်ုပ်စဉ်းစားမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အသက်ဘေးကို ကာကွယ်ရန် ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် အသင့်ရှိရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် အပြောအဆို တစ်ခွန်းမှားရုံမျှဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး၏ ကံကြမ္မာသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပေမည်။

“အခု ဘယ်မှာနေသလဲ ဂျန်ပို”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အိမ်တစ်လုံးမှာ နေပါတယ်”

“ဘောလက္ခဏာလူမျိုးတွေရဲ့ ဘာသာစကားကို ပြောတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောတတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ် ဒီည ပြောင်းခဲ့မယ်”

သူသည် ထိုမျှသာ အမိန့်ရှိခဲ့၏။

သို့သော် ထိုမျှသောအမိန့်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲစေခဲ့လေသည်။

ထိုညတွင်ပင် အိမ်ရှေ့ဥပရာစာသည် ကျွန်ုပ်နေအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညဉ့်စာကို မိဆုလာ၏ အခန်းသို့ ကျွန်ုပ် မပြောင်းမီက နေထိုင်ခဲ့သော အခန်းတွင် စားသုံးကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိသော အချိန်များတွင်ပင် သူသည် သူ့အား သာမန်အတွင်းဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့်သာ ဆက်ဆံခေါ်ဝေါ်စေလိုသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား၍ သူ၏ အလိုကို လိုက်လျောနေရ၏။

သူက ကျွန်ုပ်အား ဂျန်ပိုဟုခေါ်သကဲ့သို့ သူ့အား ချင်းပိုချန် ဟု ခေါ်ရလေသည်။

အမှန်အားဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ အစီအစဉ်မှာ အထူးပင် သင့်တော်လျော်ကန်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤသို့ လေ့ကျင့်ထားမှသာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် နှုတ်ကျိုးသွားပြီး ဧည့်ပရိသတ်များ ရှေ့တွင် ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်နိုင်သည့် အန္တရာယ်မှ မိမိကိုယ်ကို မိမိကာကွယ်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ညဉ့်စာ စားပြီးကြသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် သူ၏အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ်၍ အိတ်ငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက် အိတ်ငယ်အတွင်းမှ ဘောလက္ခဏာနိုင်ငံ၏ တံဆိပ်တော်နှင့် ရိုဇာနာဘုရင်မပုံပါသော ဆင်စွယ်ပြားကလေးတစ်ခုကို နှိုက်ယူကာ တံဆိပ်တော်ကို အတန်ကြာမျှ သူ၏ လက်ဖြင့် ဟိုသည်လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေပြီးနောက် “ရာ

ဒါကို ဒီည ဘောလကွဲဘုရင်မလက်ထဲ ရောက်အောင်ပို့လိုက်” ဟု အမိန့်ပေးရင်း အိမ်၏အပေါ်ဆုံး အထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ဆင်အဖို့ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အဖို့မှာ မူ ပင်လယ်ဝေ၍ သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာအား စေလွှတ်ခဲ့ရ၏။

မိဆုလာသည် နန်းတော်အကြောင်းကိုသိ၍ နန်းတော်သူ နန်းတော် သားများသည် မိဆုလာအား သိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာအား ဘာတစ်ခုမျှ ရှင်းလင်းပြောပြခြင်း မပြုဘဲ တံဆိပ်တော်ကို ဘုရင်မ၏လက်အရောက် မည်သူမျှ မသိစေဘဲ ပေးပို့ရန်ကိုသာ မှာကြားလိုက်၏။

မိဆုလာသည် သူ၏မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်လျက် အစေခံ မိန်းကလေးနှင့် အတူ အိမ်နံ့နားရှိ လမ်းကြားကလေးမှ ထွက်သွားသည်မှာ တစ်နာရီကျော်၍ သွားပေပြီ။

သူ၏သေးသွယ်သော လက်အတွင်း၌ တရုတ်နိုင်ငံ ဟန်မင်းဆက်၏ ကံကြမ္မာကို ကိုင်ဆောင်သွားကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် လုံးဝ မသိရှာပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို အလုပ်သမား တစ်ဒါ ဧင်ခန့်က သယ်ဆောင်ထမ်းပိုးပေးခဲ့လေသည်။

အချို့သော အထုပ်များကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဖြည့်ဖွင့်ပေး၍ အထုပ် ခြောက်ထုပ်ကိုမူ သူ၏အမိန့်အရ သူအိပ်သော အခန်း၏ထောင့် တစ်ထောင့်တွင် မဖွင့်ဘဲ ထားခဲ့ရ၏။

ထိုအထုပ်ခြောက်ထုပ်မှာ ဘုရင်မအတွက် လက်ဆောင်များ ဖြစ်သည် ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

သူက ဤအခန်းများအတွင်းသို့ အခြားအစေခံများ ဝင်မဝင် မေးမြန်း ခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်ကလွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ဝင်ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း ကတိပြုခဲ့ရ ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် တရုတ်နိုင်ငံ ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်း၏ ဘုရင် ဧကရာဇ် ဖြစ်လာမည့် သူ့အား ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ခံစားခွင့်ရသော အခွင့်ထူးကို မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်ုပ်ရရှိခဲ့လေသည်။

မိဆုလာသည် ယခုအချိန်အထိ ပြန်မလာသေးပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဥယျာဉ်တံခါးပေါက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ခေါက်ပင် ရှိခဲ့ပေပြီ။

မိဆုလာ ထွက်ခွာသွားသည်မှာ နှစ်နာရီပင်ကျော်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမှာမူ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ အဆောင်တွင်း၌ တစ်ယောက် တည်းထိုင်ကာ ဘုရင်မ၏ အဖြေကို စောင့်စားလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူသုံးဆောင်နိုင်ရန် ဝိုင်အရက်များကို သွားရောက်ပေးပို့ ခဲ့၏။

သူသည် အရက်ကို တစ်ကျိုက်ချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်နေသော် လည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလိုက်သိစွာ အဆောင်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အခန်းသို့ ပြန်၍ ဤမှတ်တမ်းကို ဆက်လက်ရေးနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာအတွက် စိုးရိမ်စပြုလာ၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသက်သည် ဤအရပ်မျိုး၌ တန်ဖိုးရှိလှ သည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် ညဉ့်အချိန်၌ ယခုလို အချိန်မတော် လမ်းထွက်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဝို၍ စိုးရိမ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အနာဂတ်သည် မည်သို့ ဖန်တီးလေဦးမည်နည်း။

(နိဂမ္တိကတရားတော်ချိန်တွင် ရေးသည်။)

သူတို့သည် အတော်ညဉ့်နက်မှ ပြန်လာကြ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

သူသည် ထိုအချိန်၌ အရက်အတော်များများ သောက်ထားပြီးဖြစ်သော်လည်း အရက်မမူးရုံသာမက ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ တည်ငြိမ်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာသည် တော်ရုံမျှနှင့် မူးတတ်သူ မဟုတ်ချေ။

တံခါးဖွင့်သံကို ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားသည်။

သူတို့အား ထင်းရှူးပင်များအကြားမှ အရိပ်များပမာ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှား၍ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရေတံခွန်ကလေးများမှ ရေစီးသံကို ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။ နှင်းဆီပန်းများ၏ ထုံသင်းသော ရနံ့သည် လှိုင်၍ကြိုင်၍ နေ၏။

သွားစဉ်က နှစ်ယောက်သာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ သုံးယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးခုန်သံမှာ ခါတိုင်းထက်တိုး၍ မြန်လာပြီးလျှင် သူတို့သုံးဦးအနက် တစ်ဦးမှာ ရှိစာနာဘုရင်မ ဖြစ်နေလေရာ သလားဟု ရုတ်တရက် သံသယစိတ်များ ဝင်လာမိ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ ဆက်၍မတွေးဝံ့နိုင်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ နေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမဆောင်သို့ သွားသည့်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

သူတို့သည် လှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်ပင် သူတို့၏ မျက်နှာဖုံးနှင့် အပေါ်ဝတ်ရုံများကို ချွတ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ် တွေးထင်မိသည့်အတိုင်းပင် တစ်ယောက်သော သူမှာ ရှိစာနာဘုရင်မဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“သူ့ဆီသွားပြီး သူ့အသင့်ဖြစ်နေအောင် အသိပေးလိုက်ပါဦး အရှင်၊ မိုဆုလာက ဒီမှာ အဝတ်အစားတွေ လဲရဦးမှာ” ဟု မိုဆုလာသည် ကျွန်ုပ်အား လေသံဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာကြားနေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဣန္ဒြေမပျက်အခန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

မိုဆုလာသည် အခြေအနေကို အတော်ပင် ငုံ့မိနေပြီဖြစ်ဟန်တူလေသည်။

သူတို့မိန်းမများသည် ဤသို့သော နေရာမျိုးတွင် အချို့ကိစ္စများကို မပြောဘဲနှင့် အလိုအလျောက် သိနှင့်နေတတ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် အရေးထဲကျလျှင် ယောက်ျားများထက် ပို၍ လက်တွေ့ကျသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမဆောင်ထဲမှ ဟန်မပျက်ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဂူးများမှာ အလိုလိုနေရင်း တုန်၍နေပေသည်။

အရက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကာမရာဂစိတ်လွန်ကဲ၍လည်းကောင်း၊ စစ်ပွဲများတွင်လည်းကောင်း သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်သွားကြသူများကို ကျွန်ုပ်သည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူး၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ထိုရူးသွပ်သူများ သွားရာလမ်းကြောင်းပေါ်၌ လျှောက်မိနေမည်ကို ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မကြာသေးမီက မိုဆုလာကြောင့် အပူမီးပိုင်းကာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောင်းတွေးမိသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိုးရိမ်စိတ်မှာ ပို၍ ကြီးမားလာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သည့် လှေကားမှ မခိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ယိုင်တိယိုင်တိုင် တက်သွားရင်း ကွန်ဖြူးယုတ်၏ ဆုံးမစကားများကို ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ နေမိလေသည်။

“အကြင်သူသည် လောကဝတ္ထုများ၏ တန်ဖိုးကိုလည်း နားလည်၍ ညစ်ညမ်းသော တထာရာဂစိတ်များကို မိမိ၏ ကိုယ်အတွင်းမှ ဖယ်ရှားနိုင်၏။ မိဘများကို အစွမ်းကုန်ပြုစုလုပ်ကျွေး၍ မိမိ၏ တိုင်ကြည်အတွက် မိမိအသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်လည်း အသင့်ရှိ၏။ ထိုသူကား အကောင်းဆုံးနှင့် အမြင့်မားဆုံးသော ပညာကို ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့ သူမည်ပေသတည်း။”

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ အဆောင်အတွင်း၌ ကြေးမိုးအိမ်သုံးလုံး ထွန်းညှိထားသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မင်းဝီသစ္စာ ခံရှည်ပေါ်၌ ခုံညားသော ကုန်ဖြင့် ထိုင်သည်ကို ရာဇမတ်ကွက်များအကြားမှ မြင်နေရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ချောက်ချားနေသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များ တည်ငြိမ်သွားစေရန် အတန်ကြာမျှ အသက်ကို မှန်မှန်ရှု၍ နေပြီးမှ အဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

မင်းစကရာဇ်များအရှေ့၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအယာများကို ပြသင့်သည် မဟုတ်ပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အရက်ခွက်ကို ချလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား မော့၍ကြည့်လိုက်၏။

အတွေးနယ်ကျဲနေသော ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ခူးထောက်၍ နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ထိလိုက်ရင်း -

“အရှင်ဘုရား ...” ဟု အစပျိုးလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ နှုတ်ဖျားမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အာမေဋ်တံသံကြောင့် ပြန်လည်သတိရလာကာ ကပျာကယာ ထ၍ ရပ်လိုက်ပြီး -

“သူ ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ ဂျန်ပို”

“ရိုစာနာဘုရင်မ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှပြောပြီးနောက် အဆောင်တွင်းမှ လှည့်ထွက်မည်ပြုစဉ် အိမ်ရှေ့မင်းသားက “နေဦး ... နေဦး ... ကဲ ... အခု ကျုပ်ဆိုသလိုလိုက်ဆို၊ ဆိုစမ်း ‘ချင်းပိုချန်၊ ဟိုမိန်းမ ရောက်နေတယ်’ ကဲဆို” ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က “ချင်းပိုချန်၊ ဟိုမိန်းမ ရောက်နေတယ်”

“အေး ... ဒီလိုမှပေါ့၊ သတိများလည်း ထားပါဦးလား သူငယ်ချင်းရယ်။ နောက်ကို သတိမလစ်နဲ့နော်၊ ကဲကွာ ... အင်မတန် သောက်ကောင်းတဲ့ ဒီအရက်မျိုး ထပ်ပြီး ယူလာပါဦး၊ ပြီးတော့ ကျုပ် အိပ်ခန်းထဲက မဖွင့်ရသေးတဲ့ အထုပ်ခြောက်ထုပ်ကိုလည်း ယူခဲ့စမ်းပါကွာ”

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေလေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ပြန်၍ မကြည့်ရဲဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အတန်ကြာလျှင် “ရှေး ... ဒါသောက်လိုက်ဦး” ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်တွင်းသို့ အရက်တစ်ခွက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့ချလိုက်သည်။ သူသည် ထပ်၍ တစ်ခွက်ဖြည့်ပေးပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်က မငြင်းသဘာဘဲ သောက်ချလိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်စေ၍ သူကမူ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားက လမ်းလျှောက်၍နေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က ခုံရှည်ပေါ်တွင် အခန့်သား ထိုင်နေရသည့် ဖြစ်အင်ကို ကျွန်ုပ်သည် ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

သို့ရာတွင် လက်ရှိ အခြေအနေအရ အိမ်ရှေ့မင်းသား အစီအစဉ်သည် အမှန်ဆုံးနှင့် အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့်နေရပေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ကြည့်ရသည်မှာလည်း သူ့အား ချုပ်ချယ်ထားသော နန်းတွင်းစည်းကမ်း ဥပဒေများကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားလိုစိတ်ပြင်းပြနေပုံရသည်။

သူ၏ မလွတ်လပ်သော ဘဝကို တွေးမိမှင် ဘုရင်နှင့်ဘုရင်မများသည် အားကျစရာ ကောင်းသူများ မဟုတ်ဘဲ အလွန်သနားစရာကောင်းသော သတ္တဝါ ပါတကားဟု ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်ုပ် နောင်တ သံဝေဂရ၍ နေမိလေသည်။

“သူ ဒီကိုလာတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လို ယူဆသလဲ ဂျန်ပို” မင်းသားသည် တစ်စုံတစ်ရာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စဝေစဝါနှင့် ဘာကို ပြန်ပြောရမည် မသိဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မင်းသားအား ကဲ့ရဲ့သဖြိုဟ်အဖြစ်ပြောဆိုခွင့်ရှိသူ မဟုတ်ပါချေ။ မင်းသားကပင် ဆက်၍ -

“သူ ကျုပ်ကို တစ်ခါမှ မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ စေလွှတ်လိုက်တဲ့ သံတမန်အဖွဲ့ဟာ ပင်လယ်ကို ပတ်ပြီး လိုယန်ရွှေမြို့တော်ကို ချောချောမော

မောပဲ ရောက်လာခဲ့တယ်။ အင်း ... ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ တို့ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီး ကြီးနေပါကလား၊ ဂျန်ဝို၊ လိုယန်က လူတွေ အိပ်မက်ထဲထည့်ပြီး မက်ခဲ့တာ ထက်တောင် ပိုပြီး ကြီးနေသေးတယ်။ သူက ကျုပ်ကို ဘောလက္ကဏ္ဍမြို့လာဖို့ ဖိတ်ကြားတယ်။ ကျုပ် မလာနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း သူ ကိုယ်တိုင် လာပြီး အခွန် ဘဏ္ဍာကို ဆက်သခွင့်ပြုဖို့အခွင့် တောင်းတယ်။ သံအဖွဲ့နဲ့အတူ ဘောလက္ကဏ္ဍနိုင်ငံ ရဲ့ တံဆိပ်တော်နဲ့ သူ့ရုပ်ပုံပါတဲ့ ဆင်စွယ်ပြားကလေးကိုလည်း ပေးလိုက်တယ်” မင်းသားသည် သူ၏အပေါ်အကျီအတွင်းသို့ လက်နှိုက်ပြီးလျှင် အိတ်ကလေး တစ်ခုကို ထုတ်၍ အိတ်အတွင်းမှ ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရှေ့ ... ဒါ သူ့ရုပ်ပုံပဲ ပန်းချီဆွဲထားတာ အင်မတန် လက်ရာမြောက် တယ်။ သူ့ရုပ်နဲ့တူအောင် ဆွဲနိုင်တယ်” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူသည် ဆင်စွယ်ပြား ကလေးကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

မှန်ပေသည်။ ဆင်စွယ်ပြားကလေးပါမှ ပန်းချီရုပ်ပုံသည် ရိုဇာနာ ဘုရင်မနှင့် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရ၏။

အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ကာ ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးများမှ အစ အိစက်ပြည့်ဖြိုးသော နှုတ်ခမ်းအထိ အားလုံးပင် ချွတ်စွပ်တူနေသည်ကို တွေ့ရ ၏။

“ကျုပ် နားမလည်နိုင်တာက သူ ဘာပြုလို့ ခုလို တိတ်တဆိတ် ခိုး ကြောင်ခိုးဝှက် လာရသလဲဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ သံတမန်အဖွဲ့တွေကို စေလွှတ်တုန်းက လူသိနတ်ကြား စေလွှတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ သံတမန်အဖွဲ့ စေလွှတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းကို ဟိုမှတ်ဆိတ်မွေး နီနီနဲ့ နန်းရင်းဝန်ကြီး မသိဘဲ နေမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“အို ... သိတာပေါ့၊ ဘယ်မသိဘဲ နေပါ့မလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမျှပြောပြီးနောက် ရှေ့ဆက်ပြီး ပြောသင့်သည့် စကား များကို အပူတပြင်း ရှာဖွေစဉ်းစားနေမိလေသည်။

ပြည်တွင်းအရေး ပေါက်နှင့်ကျေး ဆိုသကဲ့သို့ ဘောလက္ကဏ္ဍနိုင်ငံ၏ နန်း တွင်းဇာတ်ရုပ်နှင့် နန်းရင်းဝန်၏ ပက်စက်သော အကြံများကို ပြောပြရန်မှာ ရိုဇာနာဘုရင်မသည် အဆောင်အတွင်းသို့ အချိန်မရွေး ရောက်ရှိလာနိုင်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို တင်ပြရန် အခွင့်မသာဘဲ ရှိနေ၏။

ရောမနိုင်ငံ အကြောင်းကို ပြောပြရန်မှာလည်း အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာနှင့် ရောမနိုင်ငံမှာ သံလျက်စွန်းနှင့် ဓူဝံကြယ်ပမာ အလှမ်းကွာလှသဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်း သည် ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် သဘောပေါက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တိမ်တောင်သဖွယ် ရောင်စုံခြယ်ထားသော မင်းပရိယာယ်နှင့် ပတ် သက်လာလျှင် သူသည် အတွေ့အကြုံ နည်းလှပေသေးသည်။

တစ်ဖန်လည်း သူ့အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်သော စကားများကို ဆိုမိပါက မင်းတို့မည်သည် သူတို့အလိုနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသူများ မဟုတ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အခက်ကြုံနေရပြန်သည်။

သူ ရင်ဆိုင်နေရသော အန္တရာယ်များအကြောင်းကို ပြောပြလျှင်မူကား လေကုန်ရုံသက်သက်မျှသာ ရှိပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တစ်ဇောက်ကန်းသမား အိမ်ရှေ့စံမင်းသားသည် တုံးဆို လျှင် တိုက်၍ ကျားဆိုလျှင် ကိုက်တတ်သူ ဖြစ်၏။

အန္တရာယ်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အသည်းယားဖွယ်ရာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား ကစားနေလိုသူ ဖြစ်၏။

ဘေးကို မြင်ရုံနှင့် ကြောက်ခူတွေတုန်ကာ နောက်ဆုတ်သွားမည့်သူ မဟုတ်ပေ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ရိုဇာနာဘုရင်မ လာရောက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးနှောက်ခြောက်လှခမန်း စဉ်းစားဝေဖန်၍ နေရပြန်သည်။

ဘုရင်မသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည်တစ်ခုခုဖြင့် နန်းရင်း ဝန်အား အသိမပေးဘဲ လာရောက်ခြင်းပေလော့။

သို့တည်းမဟုတ် နန်းရင်းဝန်က သူ့အား တမင် ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်ခြင်းပေလော့။

နန်းရင်းဝန်သည် အလွန်ဉာဏ်များသူ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မက သူ့အား အသိမပေးဘဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာသည် ကို သူသိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်ကာ ကတွတ်ပေါက်တွင် ဗျိုင်းစောင့်သလို အကွတ်ကောင်းကို စောင့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသေးသည်။

ဘုရင်မသည် ယခုအကြိမ်တွင် နန်းရင်းဝန်၏ သူ့လျှို့ဝှက်လှန်များနှင့် အစောင့်အကြပ်များကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ပြီးလျှင် နန်းရင်းဝန်မသိဘဲ လာနိုင်သည် ထားဘိဦး၊ နန်းရင်းဝန်သည် အနှေးနှင့်အမြန် ထိုအကြောင်းကို သိသွားမည်သာ ဖြစ်၏။

ထိုအချက်ကို တွေးမိသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောထဲ၌စိမ့်၍သွားပြီးလျှင် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်မိသွားဟန်ဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်း သားသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်အား ပေးလိုက်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အရက်သောက်နေသည်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့် နေရာမှ-

“ဘယ်နှယ့်လဲ ဂျန်ဝို၊ မနိုင်တဲ့ ဝန်ကြီး ထမ်းနေရလို့ ဦးနှောက်တွေ ခန်းခြောက်ကုန်ပြီလား” ဟု တစ်စုံတစ်ရာမျှ အရေးမကြီးသော လေသံဖြင့် ခပ်ပေါ့ ပေါ့ပင် မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆောက်တည်ရာမရတော့ပေ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ခူးနှစ်ဖက်ကို ပွေဖက်ကာ -

“အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အန္တရာယ်တွေဟာ ကြီးမားများပြားလှပါတယ်။ အချိန်မနှောင်းခင် ဒီမကောင်းဆိုးဝါးအိမ်ကြီးက အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားနိုင်ဖို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ခြေလှန် လက် လှန်ဖြစ်လာရင် အခြေအနေဟာ ပိုပြီး ဆိုးဝါးလာပါလိမ့်မယ်။ အောက်မှာရှိတဲ့ မြင်းဇောင်းထဲမှာ အင်မတန် အားကောင်းပြီး အပြေးသန်တဲ့မြင်းတွေ ရှိပါတယ်။ ဘောလက္ကူနိုင်ငံနဲ့ ရောမနိုင်ငံတို့ဟာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုလုံး ယိုယွင်း ပျက်စီးသွားအောင် ကျိတ်ပြီး ကြံနေကြပါတယ် ... အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့” ကျွန်ုပ်၏ စကားမဆုံးမီပင် မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ကို သူ၏ လက်ဝါးဖြင့် လှမ်း၍ အုပ်ထားလိုက်၏။

“သူလာနေပြီ ဂျန်ဝို”

သူတို့လာနေကြပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ရာဇမတ်အနီးသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြီးလျှင် ဟန်မပျက် ရပ်နေလိုက်၏။

သူတို့သည် အမိုးကို ကျော်ဖြတ်၍ အဆောင်ရှိရာသို့ ရှေ့ရွလာနေကြ ၏။

မိဆုလာ၏ လက်တွင် စည်းပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘုရင်မသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ခုနစ်လွှာအကဖြင့် ဖျော်ဖြေပေးဦး မည်။

ကျွန်ုပ် ဘာကိုတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ အိမ်တံစက်မြိတ်နိမ့်၍ နေလျှင် ဦးခေါင်းကို ငုံ့၍ဝင်ရမည်သာတည်း။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အလိုက်သိစွာ အဆောင်တွင်းမှ ထွက်၍ မှောင်ရိပ်ကျသော တစ်နေရာ၌ ရပ်နေလိုက်၏။

လရောင်သည် အိပ်မောကျနေသော မြို့ကြီး၏ ပြာလဲ့လဲ့ အိမ်ခေါင်မိုး များ ပေါ်သို့ ကြည့်နူးဖွယ်ရာ ဖြာဆင်းလျက် ရှိနေ၏။

အဆောင်တွင်းသို့ ဘုရင်မ ဝင်ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသား သည် သူ၏အပေါ်အကျီအတွင်းမှ အိတ်ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို နှိုက်ယူကာ ဘုရင်မရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း ကျွမ်းရရ လျှောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ဆင်စွယ်ပြား ကလေးကို သူ၏နဖူးနှင့်ထိကာ ဘုရင်မအား လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

ဘုရင်မသည် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရ၏။

သူသည် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခပ်ရင်း အိမ်ရှေ့မင်း နည်းတူပင် ခူး တစ်ဘက်ထောက်ကာ ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို အိမ်ရှေ့မင်း၏ လက်မှ ယူ၍ သူ၏နှုတ်ခမ်းများနှင့် တေ့ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ပြန်၍ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခြင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် ရာဇမတ်ကွက်များ အကြားမှ ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။

ထို့နောက် သတိရလာသဖြင့် အရက်ငဲ့ပေးရန် အဆောင်တွင်းသို့ ဝင် သွားရာ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အရက်ပုလင်းကို ကျွန်ုပ်၏ လက်မှ ယူပြီးလျှင် ဘုရင်မအား သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်များ ဖြည့်ငှပေးနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ အိမ်ခန်းတွင်ထားသော အထုပ်ခြောက် ထုပ်ကို ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ အထုပ်စီထမ်းပိုးကာ အဆောင်တွင်းသို့ သယ်ပို့နေရ လေသည်။

ဘုရင်မသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ခုနစ်လွှာအကဖြင့် ဖျော်ဖြေရန် ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အဆောင်ထဲမှ ထွက်ကာ မှောင်ရိပ်ခို၍ နေပြန်၏။

ပထမတွင်မှ ရိုဇာနာဘုရင်မ၏ မျက်နှာမှာ နှင်းဆီရောင်သန်းကာ ရှက် အမ်းအမ်းဖြစ်နေပေသည်။

သူ၏ရင်မှာလည်း မြင့်ချည်နိမ့်ချည်ဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် စည်းသံ သည် တစ်စထက်တစ်စ တိုး၍တိုး၍ လျင်မြန် သွက်လက်လာသည်နှင့်အမျှ ဘုရင်မမှာလည်း ပို၍ပို၍ ရဲတင်းဖြတ်လက်လာပြီးလျှင် ဖော့ဖယောင်းပမာ ပျော့ ပြောင်းလှသော သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ယိမ်းနွဲ့တိမ်းစောင်း ဘယ်ညာပြောင်း လျက် ကကွက်နိုင်နိုင် အချက်ပိုင်ပိုင်ဖြင့် လှည့်ကာပတ်ကာ ကပြအသုံးတော်ခံ လျက်ရှိရာ ယခုကဲ့သို့ လရောင်ရွန်းမြသည့် အကာလညအခါတွင် ရှုမြင်နေရသူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရင်တမမနှင့် ဘဝင်မကြာဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။

သူ၏ကိုယ်ကို လွမ်းခြုံရစ်ပတ်ထားသော ဂိုးပဝါများသည် သူ၏ကိုယ်မှ တစ်လွှာချင်းကွာ၍ ကျသွားသည်။

သူ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လေးမှာ မိဆုလာ၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ထက် မဆိုသလောက် အတန်ငယ်ပို၍ ထွေး၏။

သို့တစေလည်း သူ၏ကိုယ်အတွင်းရှိ ကြွက်သားများကို ထိန်းချုပ်ထားရာတွင်လည်းကောင်း၊ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားပြရာတွင်လည်းကောင်း သူသည် မိဆုလာထက်ပင် ပို၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ရေမျက်နှာပြင်သည် လေအလာတွင် မသိမသာ လှုပ်ရှားနေဘဲသကဲ့သို့ သူ၏ကိုယ်တွင်းရှိ ကြွက်သားများမှာလည်း သူ၏စိတ်အလိုကျ တအိအိ ပြောင်းရွေ့လှုပ်ရှားနေပေသည်။

အိမ်ရှေ့ဥပရာစာသည် မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက် ရှိနေ၏။

သူ၏ပျက်လုံးများသာလျှင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ကာ ဘုရင်မလှုပ်ရှားသကဲ့သို့ လိုက်၍ လှုပ်ရှားနေ၏။

လူတစ်ဖက်သား၏စိတ်ဓာတ်ကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာအောင် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ပါသော ဤကဲ့သို့ အက၊မျိုးကို သူသည် ရာဇက္ခန္ဓာ မပျက်တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ ကြည့်ရှုနေနိုင်သည်ကို ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းတွင်းမှ ချီးကျူး၍ မကုန်နိုင်ချေ။

အံ့သြ၍လည်း မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိနေတော့သည်။

ဂိုးပဝါများသည် ဘုရင်မ၏ကိုယ်ပေါ်မှ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ကွာကျနေ၏။

သူ၏ ကကွက် ကဟန်များမှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ သွက်လက်လျင်မြန်လာ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာတွင် မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးသည့် က၊နည်းတစ်မျိုးဖြင့် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အရှိန်ပြင်းစွာ ပတ်ချာလှည့်၍ ဓမ္မရမ်းက၊ရာမှ နောက်ဆုံးအလွှာသည် သူ၏ကိုယ်မှ လွင့်စင်ကွာကျသွားသောအခါ၌မူကား အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တစ်ချက်မျှ ညည်းလိုက်ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ ခုန်၍ထလိုက်ကာ ဘုရင်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ ပွေဖက်ထားလိုက်တော့၏။

ထိုအခါ အကင်းပါးသော မိဆုလာသည် မီးအိမ်များကို တစ်လုံးစီ ငြိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ်ကိုဖော့၍ ခြေဖျားထောက်ကာ အဆောင်ပြင်သို့ ထွက်လာတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာအား သူ၏အမည်ကို လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်၏။

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ပွေဖက်လိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်ရှိ လက်ရမ်းခုံပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ တင်လိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သဲနာရီဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိဆုလာ၏ ပြောပြချက်အရ သူသည် ဘုရင်မ၏ အဆောင်အတွင်းသို့ မိန်းမစိုးနှစ်ဦးနှင့် နန်းတွင်းအပျိုတော်တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုမိန်းမစိုးနှင့် အပျိုတော်တို့မှာ နန်းရင်းဝန်၏ သူလျှိုများ မဟုတ်ကြပေ။

နန်းရင်းဝန် စေလွှတ်ထားသော သူလျှိုများကို ဘုရင်မနှင့် သူ၏ လူယုံတော်များက အများအားဖြင့် သိနှင့်ထားကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။ မိဆုလာက ကျွန်ုပ်၏ နားနားသို့ ကပ်၍ -

“နန်းရင်းဝန်ကြီးကတော့ ပထမမှာ မိဆုလာကို သူလျှိုအဖြစ်နဲ့ စေလွှတ်ခဲ့တာပေါ့ အရှင်၊ ဒါပေမဲ့ မိဆုလာက သူလျှိုအလုပ်ကို အင်မတန် စက်ဆုပ်ရွံရှာလေတော့ နန်းရင်းဝန်ဆီ ဘယ်တော့မှ သတင်းမှန်တွေ မပို့ခဲ့ဘူး။ ဘုရင်မအတွက်လည်း မိဆုလာ တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တယ်။ ဘုရင်မဟာ မိဆုလာကို တော်တော် ယုံကြည်ပုံရပါတယ်။ သတင်းပို့ဖို့ ဘုရင်မဆီ မကြာခဏ ရောက်ဖူးနေလေတော့ ဒီညမှာလည်း ခါတိုင်းလိုထင်ပြီး မိဆုလာအပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ သင်္ကာမကင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။”

“ဘုရင်မဆီ ရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းပြခဲ့သလဲ မိဆုလာ”

“အို ... ရှင်းပြနေစရာလိုသေးသလား အရှင်။ တံဆိပ်တော် မြင်ရုံနဲ့ပဲ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ချက်ချင်းသိနိုင်တဲ့ဥစ္စာ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ ... ဒီတံဆိပ်တော်ကို အိမ်ရှေ့မင်းကလွဲရင် ဘယ်သူက ပြန်ပေးနိုင်ဦးမှာလဲ။ တရုတ်နိုင်ငံက သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဒီကိုရောက်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဘုရင်မ သိပြီးပြီပဲ။ ဘုရင်မက မေးတယ်။ ညနေက သူ ခုနစ်လွှာအကနဲ့ ကပြတာကို အိမ်ရှေ့မင်းသား ရှုစားခဲ့ရသလားတဲ့။ ရှုစားခဲ့ရတဲ့အကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်တော့ သူ အတော်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရတယ်။ ပြီးတော့ ခု အိမ်ရှေ့မင်းသား ဘယ်မှာ ရှိသလဲလို့လည်း မေးပြန်တယ်။ ဒီမှာ တိတ်တဆိတ် ရောက်နေတဲ့အကြောင်းလည်း သိရော၊ ဒီကိုလားမယ် တကဲကဲ လုပ်နေတော့ မိဆုလာက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း စီစဉ်ဖို့ အကြံပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားကြည့်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူခေါင်းမာနေပုံကို ထောက်ရင် အကြံပေးလည်း အပိုဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး ရေငုံနေလိုက်ရတယ်။ ဘုရင်မ ခေါင်းမာတာကို မိဆုလာ အကြိမ်ကြိမ်

မြင်ခဲ့ရဖူးပြီ အရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီညလို ခေါင်းမာတာ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တာမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

“ဒီအကြောင်းတွေကို နန်းရင်းဝန်ကြီးဟာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ တစ်နေ့တော့ သိသွားမှာပဲ”

“သိသွားချင်သွားမှာပေါ့။ ဘုရင်မ ဒီကို ခဏခဏ လာရင်တော့ သိသွားမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိဆုလာလို့ပဲ သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ကာကွယ်ပေးမယ့် လူတွေ သူ့အနားမှာ ရှိကြပါတယ်။ ဘုရင်မက ခေါင်းသာမာတာ၊ အင်မတန် လိမ္မာပါးနပ်ပါတယ်အရှင်၊ သူ မိဆုလာကို ပထမလွှတ်လိုက်ပြီး မြစ်ဘေးက ပန်းခြံပေါက်ဝမှာ စောင့်နေဖို့ မှာလိုက်တယ်။ သူ့ကို စောင့်နေရတာ အကြာကြီးပဲ အရှင်၊ မိဆုလာဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ သူရောက်လာတော့မှ လူသွားလူလာရှင်းတဲ့ လမ်းတွေကို ရွေးပြီး ဒီကိုလာတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ မသင့်ဘူးထင်တယ် အရှင်၊ အန္တရာယ်များလှတယ်”

“အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတိပေးရမှာလဲ။ သတိပေးဖို့ နေနေသာသာ ခုအတိုင်းဆိုရင် အသံပြုခွင့်တောင် မရှိဘူး”

“အရှင်ပြောတာမှန်ပါတယ်။ သူတို့ စိတ်အခန့်မသင့်ရင် မိဆုလာတို့ ခုကွရောက်ကုန်မှာပေါ့”

“ကျုပ်စဉ်းစားကြည့်တယ် မိဆုလာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ဘောလက္က မြို့ကို လာကို မလာသင့်ဘူး”

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဖြင့် သူတို့အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်လေလေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ စိတ်တွေ လွန်ကဲလာလေပေပဲ။ သူတို့ဟာက ကျုပ်တို့လို အသည်းနှလုံးကြားက ပေါက်ကွဲလာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ”

“ဘယ်ကလာပြီး ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဟုတ်ရမှာလဲ အရှင်၊ မိုက်ရူးရဲစိတ်တွေနဲ့ စွန့်စားနေကြတာပါ။ သူတို့ကို ချုပ်ချယ်ဖို့ နောင်ထားတဲ့ စည်းကမ်းဥပဒေတွေကို တော်လှန်ပုန်ကန်နေကြတာပဲ။ ဘုရင်မဟာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတယ်။ ဘောလက္ကနိုင်ငံထက် ပိုပြီး ကြီးမားတဲ့ နိုင်ငံအတွက် အသည်းယားစရာ စွန့်စားမှုတစ်ရပ်ကို ပြုလုပ်နေတယ်။ သူ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝအောင်မြင်ရေးအတွက် ဘာမဆိုလုပ်ရဲနေတယ်။ ဘယ်တော့မှ နောက်တွန့်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ သံသယ ဖြစ်နေစရာ မလိုဘူး”

“စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ မိဆုလာရယ်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။ နိုင်ငံရေးလှည့်ကွက်တွေဘာတွေကို နားလည်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်ပြီးလည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ အရှင်ရယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဘာသာစကားကို တစ်ယောက်နားလည်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားပြောရင် အရှင်က တစ်ဆင့် ပြောကြရမှာပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒါကို ကျုပ်မေ့သွားတယ်”

“အိမ်ရှေ့မင်းသားကို အကြောင်းစုံလျှောက်ထားပြီး ရှင်းပြလိုက်ပေါ့။ ရောမနိုင်ငံအကြောင်း၊ ပြီးတော့ တရုတ်နိုင်ငံက သူတို့ လူယူချင်တဲ့ ဝိုးလုပ်ငန်းအကြောင်း”

“ကျုပ် ရှင်းပြတာကို သူနားထောင်ချင်မှ ထောင်မှာပါ။ နားထောင်ဦးတော့ ဂရုစိုက်ချင်မှ စိုက်မှာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဂရုမစိုက်ချင်တာမှ ရှိရော၊ ရှင်းပြရမှာက အရှင်တာဝန်ပဲ”

“အို ... သူဟာ ဘုရင်မလိုပဲ မိဆုလာ၊ သိပ်ခေါင်းမာတာ၊ သူ့ အလိုကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဇွတ်ရှင်ပြနေရရင်လည်း သူ ကျုပ်ကို ဝိုးကြီးကွင်း ပေးချင်ပေးနေဦးမှာ”

“ဝိုးကြီးကွင်း ပေးတယ်ဆိုတာ ဘာလဲအရှင်၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“အဲဒီဝိုးကြီးကွင်းနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကိုကျုပ် သတ်သေရမှာပေါ့ မိဆုလာရဲ့”
မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်အား တင်းကြပ်စွာ ဖွဲ့ဖက်ထားလိုက်လေ သည်။ ထို့နောက် အသံကိုနှိမ်၍ -

“ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာပဲ အရှင်၊ ပြောရမှာပဲ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အရှင်နဲ့ မိဆုလာတို့ရဲ့ အသက်ဟာ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်တိုင်းပြည်နဲ့ ဘုရင်အတွက် အသက်ကိုစွန့်တန် စွန့်ရလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ၍လာမိ၏။

မိဆုလာသည် သဲနာရီကိုကောက်ယူပြီးလျှင် တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထောင်လိုက်၏။

လသည် အတော်မြင့်၍နေလေပြီ။

“သူဘောလက္ကကို မလာသင့်ဘူး မိဆုလာ၊ လုံးလုံးကို မလာသင့်ဘူး။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာတောင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ဘူး”

“မိဆုလာလည်း စဉ်းစားလို့ မရဘူး အရှင်”

မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို သိုင်း၍ ဖက်ပြီးလျှင် သူ၏ပါးကို ကျွန်ုပ်၏ ပါးနှင့် ကပ်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏ပါးမှာ မျက်ရည်များဖြင့် ရွှံ့ရွှံ့နေပေပြီ။

“ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို သူတို့မေ့နေကြပြီ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ အသက်ဟာ ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားသလိုဖြစ်နေတယ်”

“အိမ်ရှေ့မင်းသား အသက်သာ မဟုတ်ဘူးအရှင်၊ အရှင့်အသက်ရော မိဆုလာအသက်ရော ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ မိဆုလာတို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အန္တရာယ်ဟာ မခန့်မှန်းနိုင်လောက်အောင်ပဲ ကြီးမားနေပါတယ်”

“မိဆုလာ ... မိဆုလာ ဒီလူ့ပြည်မှာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျုပ် မိဆုလာ နောက်ကို တစ်နာရီတောင် မဆိုင်းဘဲ လိုက်ခဲ့မယ် သိလား။”

“ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အရှင့်မှာ လိုက်ခွင့် မရှိဘူး အရှင်၊ အရှင့်အသက်နဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို မိဆုလာ မပိုင်ပါဘူး။ အိမ်ရှေ့မင်းသား ပိုင်ပါတယ်”

မိဆုလာသည် သဲနာရီကို လှည့်လိုက်ပြန်သည်။

“အိမ်ရှေ့မင်းသားကို လိုယာန်မြို့ နန်းတော်တွင်းမှာ ပညာသင်ပေးခဲ့ရတုန်းကတည်းက ဒီမင်းသား ခေါင်းမာပုံနဲ့ တစ်နေ့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြိုတင်ပြီး ခန့်မှန်းမိခဲ့တယ်။ သူဟာ စာထဲမှာ လုံးလုံး စိတ်မဝင်စားဘူး။ စာသင်ချင်တဲ့စိတ်လည်း နည်းနည်းမှ မရှိဘူး။ ချောမရ ခြောက်မရနဲ့ သူစိတ်ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတော့တာပဲ”

“ရိုဇာနာဘုရင်မလည်း ဒီလိုပါပဲရှင်”

“ကွန်ဖြူးယုတ်ရဲ့ အဖိုးတန်လှတဲ့ ဆုံးမစာတွေကို သင်ပြလည်း သူလုံးလုံး နားမဝင်ဘူး။ ရှေ့နောက် ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ အသိဉာဏ် အင်မတန် ခေါင်းပါးတယ်။ တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက်တတ်တဲ့ ဆင်ကန်းတောတိုး ကမူးရှူးထိုး သမားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံး ချွတ်ယွင်းချက် တစ်ခုပဲ။ နောက်ပြီး သူဟာ ...”

ကျွန်ုပ် စကားမဆုံးမီ မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ပေါ်တွင် သူ၏ လက်ဖဝါးကို အုပ်လိုက်ပြီးနောက် “လမ်းပေါ်မှာ လူသံတွေ ကြားရတယ်” ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နားစွင့်၍ ထောင်လိုက်သည်။

သံကို သံချင်းထိ၍ တချွင်းချွင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံများကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထလိုက်ကြပြီးနောက် အိမ်

ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းပေါ်၌ စစ်သားလေးယောက် လျှောက်သွားနေကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

သူတို့သည် ကင်းတာဝန် အလှည့်ကုန်၍ မြို့တွင်းသို့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြကာ အိမ်အောက်ထပ်မှ ကျွန်ုပ် ယူလာခဲ့သော မွေးရှည်ခင်းစောင်နှင့် ဖုန်များပေါ်တွင် နေသားတကျ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

လသည် တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာရာမှ ကျွန်ုပ်တို့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်ကာ အနောက်ဘက်သို့ ယွန်းစပြုနေပြီဖြစ်လေသည်။

“ညနေက ဘုရင်မ ခုနစ်လွှာအကနဲ့ ကပြဖြေဖျော်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူပြောမှပဲ သိရတယ် အရှင်။ မိဆုလာ လုံးလုံး မသိခဲ့ဘူး”

“သူ ဒီလို မကသင့်ဘူးထင်တယ် မိဆုလာ”

“နန်းရင်းဝန် အပြစ်ပါ အရှင်ရယ်၊ သင့်တယ် မသင့်ဘူး ရတယ် မရဘူးဆိုတာ နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားဘူး။ သူ ချယ်လှယ်လို့ ရတိုင်း ထင်သလို ချယ်လှယ်နေတော့တာပဲ။ သူ့ဩဇာအာဏာ ဘယ်လောက် စူးရှထက်မြက်တယ် ဆိုတာ အရှင် ရိပ်မိရောပေါ့။ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေလည်း ဒါကိုပဲ တွေးပြီး ပူပန်ရိုးရိမ်နေကြတယ်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သလောက် အင်မတန် ယုတ်မာတယ်။ သူ့ဟော်နန်းအတွင်းမှာ လူမဆန်တဲ့ ကပွဲတွေ၊ စညှိခံပွဲတွေ မကြာမကြာ ပြုလုပ်လေ့ရှိတယ်။ သူ့အပြုအမူအချို့ကို ပြောပြရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး”

“ဒါထက် နေပါဦး၊ ရိုဇာနာဘုရင်မနဲ့ အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာ တကယ့် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း ရှိလား။ မိဆုလာနဲ့ ကျုပ် ချစ်ကြသလိုပေါ့။ ဒီလိုသာ ချစ်လာနိုင်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ နန်းရင်းဝန်ရဲ့ အကြံကို သူတို့ ပူးပေါင်းပြီး တိုက်ဖျက်ပစ်နိုင်မှာပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အရှင်၊ မဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ခုတောင်မှ ဘုရင်မဟာ အတော်ထူမြေ့ပျက်နေတယ်။ အရှင်ဟာ မိဆုလာရဲ့ ပထမဆုံး ချစ်သူဖြစ်သလို အိမ်ရှေ့မင်းသားဟာလည်း ဘုရင်မရဲ့ ပထမဆုံး ပန်းဦးပန်သူ ဖြစ်တယ်လို့ မိဆုလာ ယူဆတယ်။ ဒီတော့ အရှင်နဲ့ မိဆုလာလို သူတို့ပိုပြီး ရင်းနှီးသွားစရာအကြောင်း ရှိပါတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မိဆုလာဟာ မိဆုလာစိတ်ကို ထိန်းနိုင်သလို ဘုရင်မဟာ သူ့စိတ်သူ ထိန်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူက စိတ်ခက်ထန်တယ်။ တစ်ခွက်ထိုး ပြုလုပ်တတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းတော့ ရှိပါတယ် အရှင်”

မိဆုလာသည် သူ၏နဖူးရေများကို တွန့်လိုက်ကာ အတန်ကြာမျှ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေရာမှ တစ်ဖန် ဆက်၍ -

“ဘုရင်မဟာ အင်မတန် ရက်စက်တတ်တယ် အရှင်၊ မိဆုလာလို မဟုတ်ဘူး။ တန်ခိုးအာဏာကို စုံမက်ပြီး သူ့ရဲ့တန်ခိုးအာဏာ ကြီးထွားသည် ထက် ကြီးထွားလာစေချင်တဲ့ စိတ်တွေလည်း ပြင်းပြလှတယ်။ မိန်းမရဲ့ဘဝက ပေးနေရတဲ့ဘဝပါ။ လင်ယောက်ျားရဲ့အလိုကို လိုက်ပြီး အကြိုက်ကို ပြုရနေရတဲ့ ဘဝပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှိစာနာဘုရင်မဟာ အပေးသမား မဟုတ်ဘူး။ အယူသမား ဖြစ်နေတယ်”

“အင်း ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ အင်မတန် ကြည့်ကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို ကြည့်ကြရဦးမှာပေါ့။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကလည်း ပေးသမား မဟုတ်ဘူး မိဆုလာ ယူသမား ဖြစ်နေတယ်”

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ပုံချစ်နည်းကို ပြောပြပါမယ်အရှင်။ မိန်းမ တစ်ယောက်ဟာ ပထမမှာတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အလိုကို သူက သဘောတူလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်လျောလိုက် ရတယ်။ အဲဒီလို လိုက်လျောပြီးနောက် သူဟာ အရှက်အကြောက်လွန်ပြီး ဘယ် သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်လောက်အောင် စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ဖွန်ထူပြီး နေတတ်တယ်။ တချို့များ သူတို့ကိုယ် သူတို့ သတ်သေချင်တဲ့အထိ ကယောက် ကယက်နဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်မိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တန်လာရင် သဘာဝက စကားပြောလာပြန်တော့ သူဟာ သူ့ယောက်ျားအလိုကို လိုက်လျော နေမိပြန်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တစ်စထက်တစ်စ သူ့ယောက်ျားနဲ့ပိုပြီး ရင်းနှီးခွင့်ရလာ တယ်။ ယောက်ျားအကြောင်းကို ပိုပြီးသိလာတယ်။ ယောက်ျားရဲ့ စိတ်နေစိတ် ထားနဲ့ ဓလေ့ကို လေ့လာခွင့်ရလာတယ်။ ဒီလို သူ့ယောက်ျားအကြောင်းကို သိရှိနားလည်လာတဲ့အခါမှာ သူဟာ အဲဒီယောက်ျားကို ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆို တာ အလိုလို သဘောပေါက်လာတော့တယ်။ အဆင်ပြေချင်ရင် သူဟာ အဲဒီ ယောက်ျားကို ချစ်နေမိပြီဆိုတာကို စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာတွေ့ရပြီး ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်ချင်ရင်လည်း လုံးလုံးမချစ်ဘူးဆိုတာ ရင်နာဖွယ်ရာတွေ့ရပြန် တယ်။ မိဆုလာ စိုးရိမ်မိတာကတော့ ဒီလို အချစ်နဲ့အမှန်းကို အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့ နေ့မှာ ရှိစာနာဘုရင်မဟာ မချစ်တဲ့နဲ့ မုန်းများ မုန်းသွားလေမလားဆိုတဲ့ အချက် ပဲ။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားစရာရှိတယ်။ ဘုရင်ဟာ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ ဒီကို လာတာ မဟုတ်ဘူး။ သူကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်နဲ့ လာတာဖြစ်တယ်။ မုန်း သွားလေ့ရှိတဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ သူတို့ အလိုမတူတဲ့ လိုက်လျောခဲ့ရတဲ့ မိန်းမဦးရေ က ပိုပြီးများတာကလား အရှင်”

“ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မ ဒီကို ခဏခဏ မလာသင့်ဘူး ထင်တယ်။ သူ ဒီ ကို ခဏခဏလာနေရင် တစ်နေ့ မဟာအရှက်တော်ကွဲပြီး အားလုံး ဒုက္ခရောက် ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

“သူ မလာအောင် ဘယ်သူက တားနိုင်မှာလဲ အရှင်ရယ်”

“နန်းရင်းဝန်ကြီးပေါ့၊ နန်းရင်းဝန် တားနိုင်တယ်လေ”

“မှန်ပါတယ်။ သူ့ကို တားနိုင်တာ နန်းရင်းဝန်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မအခုလာတာဟာ အချစ်ကိစ္စကြောင့် လာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို နားလည်ထားဖို့ လိုပါတယ် အရှင်။ ဘယ်အချိန်မှာ အချစ်စိတ်ဘက်ကို ညွှတ် ပြောင်းလာမယ်ဆိုတာကိုလည်း ခန့်မှန်းလို့ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ် ပြောင်းချင်မှလည်း ပြောင်းမှာပါ။ သူဟာ အင်မတန် မာနကြီးပါတယ်။ တန်ခိုး အာဏာကိုလည်း လွန်လွန်ကျွံကျွံ ခိုမင်နှစ်သက်တယ်။ သူ့အကြောင်းကိုသိတဲ့ နန်းရင်းဝန်ကြီးကလည်း သူ့စိတ်ကို ဆွပေးနေတယ်။ အမှန်မှာတော့ ဒီလို နန်း ရင်းဝန်ကြီးတစ်ယောက် ရထားမိတာဟာ ဘောလက္ကဒိုင်အဖို့ အင်မတန် ကံဆိုး တယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ ပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသာရမယ်ဆိုရင် ရောမ နိုင်ငံရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပါးရှားနိုင်ငံတစ်ခုလုံးကို အပိုင်စီးသွားနိုင်မယ်ဆိုတာ ဘုရင်မ သိပြီး ဖြစ်နေတယ်။ ပါးရှားနိုင်ငံတစ်ခုလုံးဆိုတော့ နည်းတူမှ မဟုတ်ပါပဲလား အရှင်။ ဒီတော့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကို ရနေတဲ့အခါမှာ ဘုရင်မစိတ် ဟာ အချစ်ဘက်ကို ကူးပြောင်းသွားဖို့ ထင်သလောက် မလွယ်လှဘူး။ ဘုရင်မ ဟာ ခေါင်းမာပြီး သူ့စိတ်ထင်ရာစိုင်းတတ်ပေမဲ့ ထူထူအနံ့ နုလဗိန်း တုံးကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားဖို့လိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်တဲ့စိတ်ဆိုတာမျိုးဟာလည်း တော်တော်ဆန်းကြယ်တာကလား အရှင်ရယ်။ တစ်နေ့ သူဟာ အချစ်နယ်ပယ် ကို ကူးပြောင်းမသွားဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မှာလဲ”

မိဆုလာသည် သဲနာရီကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် အတော်စောင်းနိမ့်၍ နေ ဖြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာ၏ ပိုးဝတ်လွှာကိုကိုင်တွယ်၍ လက်ချောင်းများ ဖြင့် ကစားနေမိသည်။ ထို့နောက် -

“နားထောင် မိဆုလာ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်။ ပိုးချည်မျှင်ကို သစ်ပင်က ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝိတုန်းကောင်က ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ပိုးပေါက်စ တစ်မျိုးက ရတယ်။ ဒီပိုးပေါက်စတွေဟာ ပိုးစာပင်လို့ခေါ်တဲ့ အပင်တစ်မျိုးက အရွက်တွေကိုသာ စားလေ့ရှိတယ်”

မိခင်လားသည် ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိကလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်ရှု၍ နေလေသည်။

“ဒီပိုးပေါက်စ သို့မဟုတ် ပိုးလောက်ကောင်တွေဟာ ပိုးစာရွက်ကလွဲရင် တခြားဘာအရွက်ကိုမှ မစားဘူး”

“ပိုးစာရွက်လားအရှင်၊ ပိုးစာပင်တွေဟာ ဘောလကွန်ဒိုငံမှာရော၊ ပါးရှားနိုင်ငံရော၊ မိုဆယ်နိုင်ငံမှာရော ရှိတာပါကလား အရှင်”

“ဟုတ်တယ် မိခင်လား၊ ကျုပ်လည်း ပိုးစာပင်တွေကို ဒီမှာ မြင်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတလေ ဒီပိုးစာပင်တွေကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ ပိုးလုပ်ငန်းကိုတောင် စိတ်ကူးနဲ့မှန်းကြည့်မိသေးတယ်။ သေသေချာချာ နားထောင် မိခင်လား၊ ကျုပ် ပိုးလုပ်ငန်းအကြောင်းကို အစကအဆုံး အသေးစိတ် ပြောပြမယ်”

“မပြောပြပါနဲ့အရှင်၊ မပြောပါနဲ့။ မိခင်လား နားမထောင်ချင်ဘူး။ အရှင် ဟာ မိခင်လားကို ဒီအကြောင်း မပြောပြသင့်ပါဘူး”

“ပြောရမှာပဲ မိခင်လား၊ ပြောရမှာပဲ။ မိခင်လားဟာ ကျုပ်ရဲ့အသက် ဖြစ်သလို ကျုပ်အသက်ကိုလည်း မိခင်လား ပိုင်တယ်။ မိခင်လားအိက ကျုပ် ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်မထားချင်ဘူး။ ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ပြီးလည်း မထား သင့်ဘူး။ တရုတ်နိုင်ငံ အချို့ဒေသတွေမှာ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းနဲ့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း လုပ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေရှိတယ်။ သူတို့ဟာ လယ်ယာလုပ်ငန်းအပြင် ပိုးလုပ်ငန်းကိုပါ လုပ်ကိုင်ကြတယ်။ ဒီပိုးလုပ်ငန်း လုပ် ကိုင်ကြတဲ့ ကျေးရွာတွေ တရုတ်ပြည်မှာ ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး ရှိတယ် မိခင်လား၊ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ပြေလကုန်ရောက်ပြီးဆိုရင် အိမ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေဟာ တစ် ဆောင်းတွင်းလုံး တုတ်မှာ ဆွဲချည်ထားတဲ့ ပိုးဥအိတ်ကလေးတွေကို ထုတ်ယူပြီး အကောင်ပေါက်လာအောင် နွားချေး နွေးနွေးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။ ပိုးဥ ဟာ အပူဓာတ်နဲ့ မထိသရွေ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး မိခင်လား၊ ပိုးဥထဲက အကောင် ပေါက်လာတဲ့အခါမှာ ပိုးစာရွက်ပေါ်မှာတင်ပြီး ပိုးစာရွက်တွေကို ကျွေးရတယ်။ ပိုးစာရွက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေကိုလည်း နေ့စဉ်ထည့်ပေးရတယ်။ ပိုး ကောင်ကလေးတွေ ထွက်မပြေးရအောင် အိမ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမကလေးတွေက ညတိုင်း ညတိုင်း စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြရတယ်။

“ပိုးကောင်တွေ ကြီးထွားလာရင်ပဲ အိမ်ရှင်မတွေဟာ ပိုးကောင်တွေကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် မီးရောင်မှာ ထောင်ကြည့်ရတယ်။ ပိုးကောင်ရဲ့ ကိုယ် ဟာ ဟိုဘက် သည်ဘက် မြင်နိုင်အောင် ကြည့်ကြည့်လင်လင် ရှိလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပိုးကောင်တွေကို စက္ကူပါးပါးကလေးပေါ်မှာ တစ်ကောင်စီ တင် ထားလိုက်ရတယ်။ ပိုးကောင်တွေဟာ စက္ကူပေါ်မှာ တွယ်ကပ်ပြီး ပိုးမျှင်ကိုထုတ်

ရင်း အိမ်ဖွဲ့ကြတော့တာပဲ။ မိခင်လားတို့က ‘ပိုး’ လို့ ခေါ်တဲ့ ချည်မျှင်တွေဟာ အဲဒီပိုးမျှင်ပဲ မိခင်လား၊ ပိုးကောင်တွေဟာ လေးငါးရက်ဆက်ပြီး မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပိုးမျှင်တွေကို ထုတ်ကြရင်းက နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ဖွဲ့လို့လည်း ပြီးသွားရော ပိုး ကောင်တွေဟာလည်း ပိုး အိမ်ထဲမှာ အလုပ်တစ်ရက်သား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီလို ပိုးအိမ်အလုပ်တစ်သွားပေမဲ့လို့ ပိုးအိမ်ထဲက ပိုးကောင်ဟာ သေမသွားဘူး။ ပိုး အိမ်တွေကို ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရင် ပိုးကောင်တွေဟာ လိပ်ပြာကလေးတွေ ဖြစ် လာပြီး ပိုးအိမ်တွေကို ကိုက်ဖောက်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လာကြတယ်။ ဒီလိပ်ပြာ ကလေးတွေက ပိုးဥကလေးတွေ ပြန်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လိပ်ပြာကလေးတွေ အပြင်ထွက်လာတဲ့အခါမှာ ပိုးအိမ်ကို ကိုက်ဖောက်လိုက်တဲ့အတွက် ပိုးမျှင်တွေ ဟာ ပျက်စီးသွားတတ်လေတော့ ပိုးအိမ်တချို့ကိုသာ မျိုးရအောင် ချန်ထားလိုက် ပြီး ပဲတောင့်ထဲက ပဲစေ့လုပ်သလို လှုပ်သံကြားရရင် အဲဒီပိုးအိမ်တွေကို ပွက် ပွက်ဆုနေတဲ့ ရေထဲထည့်ပြီး မွှေပေးရတယ်။ ပြီးရင် ပိုးမျှင်တွေကို တစ်စစ်ဆွဲပြီး ရစ်လုံးမှာ ပိုးခင်အဖြစ်နဲ့ ရစ်ပတ်ထားလိုက်တယ်။ မိခင်လားကိုယ်ကို လွှမ်းမိုး ထားတဲ့ ပိုးဝတ်လွှာဟာ အဲဒီပိုးခင်နဲ့ ရက်လုပ်ထားတာပဲပေါ့။ တရုတ်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ထောင်သောင်းမကတဲ့ ကျေးရွာတွေနဲ့ သိန်းသန်းမက အိမ်ထောင်စုတွေဟာ ပိုး လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ အမှီပဲ ပြုနေ ကြတယ်။ တကယ်လို့ ပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ ဝှက်ချက်တွေကို တခြားနိုင်ငံက ရှိသွားကြမယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ထောင်စုတွေဟာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကုန်ကြပြီး သူတို့ ထမင်းအိုးကို ရိုက်အခွဲခံရသလို အကြီး အကျယ် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပန်ချော်ဟာ ပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြင်ပကို မပေါက်ကြားရအောင် နယ်စပ်တစ် လျှောက် စစ်တပ်တွေချပြီး တင်းတင်းကြပ်ကြပ် စောင့်ထိန်းကာကွယ်နေရတာ ပေါ့။ ဒါကြောင့်လည်း တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အဖိုးတန် ပိုးထည် တွေကို မီးရှို့ပြီး တရုတ်ဝတ်ကျောင်းတွေမှာ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကို ပူဇော် ပသ၊ နေကြတာပေါ့”

မိခင်လားသည် ကျွန်ုပ်အား တအားပွေဖက် နမ်းရှုပ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... အရှင် မိခင်လားကို ပြောပြတယ်။ မိခင်လားကို ပြောပြတယ်” ဟူ၍လည်း ဝမ်းသာအားရ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်နေလေသည်။ ထို့ နောက် အသံကို ထိန်းလိုက်ပြီးလျှင် -

“ပိုးဥတွေ တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး သားမဖောက်ဘဲ ထားနိုင်တယ်ဆိုရင် သူတို့ကို တစ်နေရာက တစ်နေရာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ သယ်ယူပြောင်းရွှေ့နိုင်မှာ ပေါ့ အရှင်”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ ဝါးလုံးကျည်တောက်တစ်ခုထဲ ထည့်ပြီး ယူလာတဲ့ ပိုးဥမျိုးတွေဟာ တရုတ်တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ ပိုးလုပ်ငန်းကို ထိခိုက်ပျက်စီး သွားစေ နိုင်တယ်။ ပိုးဥကလေးတွေကို ဝါးကျည်တောက်ထဲ ထည့်ပြီး ဖွတ်ယူလာရင် ယူလာရ လွယ်သလောက် လမ်းမှာ ရှာဖွေတွေ့ရှိဖမ်းဆီးမိဖို့က မလွယ်လှဘူး မဟုတ်လား မိဆူလာ”

မိဆူလာသည် သဲနာရီကို လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ရင်ပတ်ကြားမှ ခပ်မည်းမည်း အမှုန့်များပါသည့် အထုပ်ကလေး နှစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် တစ်ထုပ်ကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ပေးရင်း “ဆေးခြောက် က ထုတ်ထားတဲ့ အရည်ထက် ဒီအဆိပ်က ပိုပြီး အစွမ်းထက်တယ် အရှင်၊ ပိုပြီး စိတ်ချရတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထုပ်ကလေးကို ယူလိုက်ပြီးလျှင် မိဆူလာပေးသော ပိုးကြိုးစကလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းတွင် ဆွဲချိတ်ပြီးနောက် ဝတ်ရုံအတွင်းသို့ ထည့်သွင်း၍ မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးထားလိုက်၏။

အရေးကြီးလာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအဆိပ်ထုပ်ကလေးကိုသာ အား ကိုးရပေတော့မည်။

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီလက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းဆွဲလိုက် သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လန့်၍သွားကာ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှုလိုက်မိ၏။ မိဆူလာ က -

“သူတို့ခေါ်နေတယ် အရှင်”

အဆောင်တွင်းမှ လက်ခုပ်တစ်ချက် တီးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်ရာမှ ပြိုင်တူထလိုက်ကြပြီးလျှင် အဆောင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြလေသည်။

အဆောင်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မီးလင်းဖိုမှ မီးခဲ တစ်စဖြင့် ကြေးမီးအိမ်သုံးလုံးကို ထွန်းညှိလိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခူး ထောက်ကာ နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင်ကို ထိလိုက်သည်။

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ် နံဘေးတွင် ကျွန်ုပ် နည်းတူပင် ဦးညွှတ်အလေး ပြုလျက်ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်မှာ နှာဝသို့ ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသော နှင်းဆီ ရနံ့က သက်သေခံလျက်ရှိပေ၏။

“ဟို အထုပ်တွေ ယူခဲ့စမ်းကွယ်”

အိမ်ရှေ့ဥပရာစာ၏ အသံမှာ ညင်သာလှ၏။

သူသည် ရာဇမတ်အနီးတွင် မားမားကြီး ရပ်နေ၏။

ဘုရင်မမှာ အိမ်ရှေ့မင်း၏ ဖဲဝတ်ရုံကို သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် လှမ်းမြို့ ထားရင်း ခုံရှည်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ကူးယဉ်ကာ အိပ်မက်မက်နေသူပမာ အိမ်ရှေ့မင်းသားအား အချစ်ရည်လူးသော မျက်လုံးများ ဖြင့် တစ်မိမိမိ ခိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိချူလာ အဆောင်တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကိုပင် သတိရပုံ မပေါ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် အထုပ်များကို ပင်ပန်းခဲယဉ်းစွာ ထမ်းပိုး၍ အဆောင်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။

အထုပ်များကို ဖြည့်ရန် ကြိုးစက် ကိုင်မိမှပင် ဓားယူ၍ မလာခဲ့မိသည်ကို သတိရလာသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိအပြစ်တင်ရင်း အိမ်အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှားဆင်းကာ ဓားတစ်ချောင်းကို ယူလာရပြန်၏။

ထို့နောက် အပြင်ဘက်မှ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြတ်၍ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ စက္ကူကဲ့သို့ ပါးလွှာသော ခဲသားတစ်ထပ်ဖြင့် အုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခဲပြားကို လှီးဖြတ်ရပြန်သည်။

ခဲပြားများကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ပိုးစများဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထုပ်များကို တရိုတသေ ကိုင်တွယ်ရင်း ပိုးစများကို အသာအယာ ဖြည့်၍ဖွင့်လိုက်ရာ ပထမဆုံး ပေါ်ထွက်လာသော အရာဝတ္ထုမှာ 'ချောင်' မင်းများလက်ထက်၊ နတ်ပူဇော်ရာတွင် အသုံးပြုသော အလွန်ရှေးကျသည့် သုံးချောင်းထောက် ရွှေဓားတော်ခွက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ထက် နည်းမည် မဟုတ်ဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။

နောက်ထပ် ထွက်လာသော ပစ္စည်းများမှာ ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ငွေနားကွပ်ထားသည့် ရွှေလည်ဆွဲတစ်ကုံး၊ ထိပ်မှ ပုလဲကြိုးများ သွယ်တန်းထားသည့် ရွှေဆံထိုးနှစ်ချောင်း၊ မင်းဆွေမင်းမျိုးများ မင်္ဂလာ အခမ်းအနားတွင် သတို့သမီးများ ဆောင်းလေ့ရှိသော ပုလဲနှင့် မြများဖြင့် လှပစွာ စီခြယ်ထားသည့် ခေါင်းဆောင်းတစ်ခု၊ ငွေခါးပတ်၊ လက်သည်း ခြေသည်း လှီးရန် ကိရိယာများ၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲရန် စုတ်တံနှင့် အခြားတိုလီမိုလီ မိန်းမအသုံးအဆောင်များ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရွှေလက်စွပ်ကို ဘုရင်မ၏ လက်ချောင်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် စွပ်ပေးပြီးလျှင် ရွှေလည်ဆွဲကိုလည်း လည်ပင်းတွင် တယုတယ ဆွဲချိတ်ပေး၏။

ခေါင်းဆောင်းကို ဘုရင်မ၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်၍ မပေးမီ ရွှေဆံထိုးများ ထိုးပေးရာတွင် အခက်အခဲများ တွေ့နေရသဖြင့် နှစ်ဦးသား ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောနေကြသည်မှာ ကြားနေရသူ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်မကြည်နူးဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့ရာတွင် တဇောက်ကန်းသမား ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အစဉ်းစား အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ 'လှီယန်' နန်းတော်အတွင်းမှ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို သူ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသော မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ခြေရင်းဝယ် ယခုကဲ့သို့ ဝိုးဘောလအမျှ ပုံပေးနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်များ နောက်ကျ ထိုင်းမှိုင်းလာမိ၏။

ထိုမျှသာမက နောင်ရေးကိုတွေးမိကာ ရင်လေး၍နေမိလေသည်။

ကျန်ရှိသော အထုပ်ကြီး ငါးထုပ်အနက် နှစ်ထုပ်မှာ ကျောက်စိမ်းနှင့် အခြားအလားတူ ကျောက်များဖြင့် ဆန်းကြယ်လှပစွာ ထုလုပ်ထားသော ပန်းအိုးများ၊ ဇလုံများ၊ အရက်ထည့်၍ သောက်ရန် ခွက်များ၊ ခရားများ၊ ဘီးများ၊ နားသန်ကွင်းများ၊ နံ့သာဘူးများ၊ ဆံထိုးများ၊ ယပ်တောင်များ၊ လက်ကောက်များ၊ အမွှေးအကြိုင်နှင့် နံ့သာပေါင်းများထည့်၍ မီးရှို့ပူဇော်သည့် ခွက်များ၊ မှန်တင်ခုံများ စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးသေးသည့် အတိုင်းမသိ အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းများပါရှိ၍ အရောင်အဆင်း မှာလည်း အစိမ်းနု၊ အစိမ်းရင့်၊ ဖက်ဖူးရောင်၊ မြစိမ်းရောင်၊ နို့နှစ်ရောင်၊ အဖြူခံတွင် အစိမ်းပြောက်ရှိက် စသည်ဖြင့် အံ့ဖွယ်ဘန်နန်းဆန်းကြယ်လှပသော အသွေး အရောင် အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ရှိနေလေသည်။ သုံးထုပ်မှာ ပိုးထည်များ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ထုပ်တွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အကောင်းဆုံး အမျိုးအစားဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော ပါးလွှာ၍ အရောင် တစ်တိတိတ် တောက်နေသည့် ပိုးထည်များ အလိပ်လိုက်ပါရှိလာ၏။

တစ်ထုပ်တွင် ပန်းထိုးထားသည့် ပိုးကန့်လန့်ကာများ၊ အိပ်ရာခင်းများ၊ ပုံအုပ်များ၊ ဝတ်ရုံများ ပါရှိလေသည်။ အဖိုးတန်ပိုးထည်များပေါ်တွင် ပဒေသာရောင်စုံများဖြင့် ပန်းအမျိုးမျိုး၏ ပုံများ၊ အပြင်တိုက်အိမ်များ၊ ၎င်းများ၊ လိပ်ပြာများနှင့် သဘာဝ ရှုခင်းများ၏ပုံများကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးဟောင်းဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်များမှ ရုပ်ပုံများကိုလည်းကောင်း တခမ်းတနား အကွက်ဖော် ရက်လုပ်ထားပုံမှာ ထူးခြားထွန်းပေါက် အနုပညာဂုဏ် ပြောင်မြောက်လှပေသည်။

ဘုရင်မသည် ပိုးသားများကို သူ၏လက်ချောင်းများဖြင့် ယုယုယယ စမ်းသပ်ကိုယ်တွယ်ကြည့်ရင်း ကြည်နူး၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံးအထုပ်ကို ဖြည့်၍ဖွင့်ရင်း အတွင်းမှ မည်သည့် ပစ္စည်းများ ထွက်ပေါ်လာလေဦးမည်နည်းဟု စဉ်းစား၍ နေမိ၏။

မိချူလာသည် ကျွန်ုပ်နည်းတူပင် စိုးရိမ်ပူပန်နေပုံရ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ဘုရင်မတို့မှာမူကား ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက် အချိန်ကုန်လွန်နေသည်ကိုလည်း အရေးမထား၊ အချစ်ရိပ်လွှမ်းနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်ကာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့နေကြဟန် တူပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထုပ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်ရာ 'လိုယန်' နန်းတော်အတွင်းရှိ နံရံများပေါ်တွင် အနံ့အပြား ဆွဲချိတ်ထားသည်ကို မြင်ခဲ့ဖူးသည် တရုတ်ရက်ကန်းဆရာများ၏ လက်စွမ်းပြ ပိုးပန်းချီကားလိပ်ကြီးများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုပန်းချီကားလိပ်များသည် တရုတ်အနုပညာ၏ အနစ်သာရာများ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆ၏။ တရုတ်နိုင်ငံ၏ ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းသည် ထိုပန်းချီကားလိပ်များတွင် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်ုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ယခုမူ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ထိုကားလိပ်များကို အလွန်ဝေးလံသော တိုင်းတစ်ပါးနိုင်ငံခြားမှာ ဘုရင်မတစ်ဦး၏ ခြေရင်းဝယ် ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် တာဝန်ကင်းမဲ့စွာ စုပုံးထား၍ နေချေပြီ။ ကျွန်ုပ် ဘာပြောရမည်နည်း။ ကျွန်ုပ် ဘာပြောနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆူလာနှင့်အတူ ပန်းချီကားလိပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြန့်ချိလိုက်၏။

ကားလိပ်များ၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ဆင်စွယ်ရိုးများ တပ်ဆင်ထားလျက် လှပစွာ ကျစ်ထားသော ပိုးကြိုးများဖြင့် ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အချို့အချို့သော ကားလိပ်များသည် သဘာဝရှုခင်းများကို ဖော်ပြ၍ အချို့မှာလည်း ရေလယ်ကျွန်းပေါ်ရှိ ဝတ်ကျောင်းများနှင့် တံတားများကို ဖော်ပြထားပြီးလျှင် အချို့မှာမူ လယ်ယာလုပ်ငန်းနှင့် အိမ်တွင်း လက်မှုလုပ်ငန်းများကို အသေးစိတ် အကွက်ဖော်ထားပေသည်။

ဘုရင်မသည် သူ၏ တစ်သက်တာတွင် ထိုပန်းချီကားမျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေးသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

သူသည် ပန်းချီကားများကို ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိတ်ဝင်စားစွာ တဆုံတပြည် ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားလိပ်များကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖြန့်၍ ဘုရင်မအား ပြသနေရာ၊ နောက်ဆုံးတွင် အထုပ်ထဲ၌ ပန်းချီကားလေးလိပ်သာ ကျန်တော့၏။

ပထမတစ်လိပ်မှာ နဂါးလှေပွဲတော်ကို ဖော်ပြ၍ ဒုတိယတစ်လိပ်မှာ 'ရှောင်ရန်' ဟု ခေါ်သော အသက်ရှည်စေသည့် တောင်တန်းများကို ဖော်ပြထားလေသည်။

တတိယ အလိပ်ကို ဖြန့်လိုက်သောအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်မှာ ခူးတုန်ရင်တုန်ဖြစ်၍ လာရုံမက နှလုံးသွေးများပင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတော့၏။

ထိုပန်းချီကားလိပ်မှာ အခြားမဟုတ်။ ပိုးထည်များ ရက်လုပ်နေသည်ကို ဖော်ပြထားသော ကားလိပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပန်းချီကားလိပ်တွင် ပိုးလုပ်ငန်း၏ အရင်းအမြစ်ကို ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသည်မှန်သော်လည်း ဘုရင်မသည် ထိုပန်းချီကားကို ကြည့်ကာ ပိုးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးလား မြန်းလား လုပ်လာမည်ကို အထူးပင် စိုးရိမ်နေမိပေ၏။

ရိုဇာနာဘုရင်မသည် မိန်းမတို့၏ ဣန္ဒြေကိုပင် မငဲ့ကွက်နိုင်ဘဲ အကာလှည့်အခါ၌ သူတစ်ပါးမျှ မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးသော တိုင်းတစ်ပါးမှ အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး တိတ်တဆိတ် လာရောက်တွေ့ဆုံကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပုံအပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စတွင် အခြားမည်သည့် အကြောင်းအချက်များ ပါရှိသည်ကို ခန့်မှန်းရန် လွယ်ကူသော်လည်း ပိုးလုပ်ငန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိလိုသည်ဆိုသော အချက်မှာမူ အဓိက အချက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ယုံကြည်ရိပ်စားမိလေပြီ။

ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ဘုရင်မသည် ပန်းချီကားကို ကြည့်လိုက်၊ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက် ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့၍ကြည့်လိုက်ဖြင့် ဣန္ဒြေမရဖြစ်နေရာမှ ကျွန်ုပ်အား စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ ပန်းချီကားအကြောင်းကို စတင် မေးမြန်းလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ပိုးထည်များကို ရက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မကွယ်မထောက် ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် ဘုရင်မ၏ မေးခွန်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အဖြေကို အိမ်ရှေ့မင်းသားအား တစ်ဖန်ဘာသာပြန်၍ လျှောက်ထားရလေသည်။

ထိုခဏ၌ မိဆူလာသည် ဘုရင်မအား ပိုးမျှင်များကို အပင်တစ်မျိုးမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် ဤရက်ကန်းစင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ပိုးထည်ဖြစ်အောင် ရက်လုပ်ရကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်က ပိုးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အား စုံစုံလင်လင် ပြောပြခဲ့ဖူးကြောင်း ဣန္ဒြေကြီးစွာ ခပ်တည်တည် လျှောက်ထားလျက်ရှိရာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မိဆူလာပြောသမျှကို ဘာသာပြန်၍ တစ်ဆင့်လျှောက်ထားရန် အမိန့်ပေး လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အကြပ်ရိက်၍ သွားတော့၏။

ဘုရင်မအား မိဆုလာက လိမ်၍ လျှောက်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းကို အသိပေးပေးပုံချေ။

ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးစလုံးအား အကဲခတ်သလို ဂရုတစိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်း၏ အမိန့်ကို ရုတ်တရက် မလိုက်နာသေးဘဲ ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း သူ သတိပြုမိသွားဟန်တူပေသည်။

အချိန်ဆွဲနေရန် မသင့်တော့သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဟန်မပျက် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဝိုင်းမျှင်များကို အပင်တစ်မျိုးမှ ထုတ်ယူသည်ဆိုသော စကားစုများကို ချန်လှပ်ကာ မိဆုလာ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ပြန်ဆိုလျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဘုရင်မ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမှ မခွာသေးဘဲ ကျွန်ုပ်အားစိုက်၍ကြည့်ကာ စဝေစဝါ ဖြစ်နေပုံရ၏။

နောက်ဆုံးကားလိပ်ကို အထုပ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ်၏လက်များမှာ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်၍ နေပေသည်။

ထိုကားလိပ်မှာလည်း ဝိုးလုပ်ငန်းကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ဖော်ပြထားသော ကားလိပ်ဖြစ်မည်ကို ဝိုးအမျိုးအစားနှင့် ဆင်စွယ်ရိုးများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လွယ်ကူစွာပင် ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကားလိပ်ကိုဖြန့်ပြရန် လက်နှေး၍နေမိလေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မြဲကြည့်နေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ ကားလိပ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖြန့်ချလိုက်ရတော့၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဝိုးအိမ်များကို ရေတွင်ထည့်၍ ပြုတ်နေသော ပန်းချီကားဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဘုရင်မသည် ပန်းချီကားကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဒါက ဘာလဲ၊ ဒီလူတွေ ဘာလုပ်နေကြသလဲ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်အောင် မည်သို့ပြန်လည်ဖြေကြားပေးရမည်ကို အပူတပြင်း စဉ်းစားနေခိုက် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဘုရင်မ၏ မေးခွန်းကို ပြန်ဆိုခိုင်းနေပြန်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာပြန်ဆို တင်လျှောက်နေပြန်၏။

ဘုရင်မ၏ မေးခွန်းကို သိရလျှင်ပင် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် “ပြောပြလေ၊ အကုန်လုံးပြောပြလိုက်” ဟု ကျွန်ုပ်အား ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဖြောင့်သော သစ်ပင်များသည် ပထမဦးစွာ အလှဲခံရတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ လျှောက်ပင် ကျွန်ုပ်ကိုက်ဖြတ်ချင်စိတ်များ ပေါ်၍လာတော့၏။

ယခုကဲ့သို့ အချိန်အခါမျိုးတွင် ရိုးသားဖြောင့်မန်သော စကားကို ဆိုရန် သင့်လျော်သော အချိန်အခါမျိုး မဟုတ်တော့ချေ။

တရုတ်နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံး၏ အနာဂတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖြေပေါ်တွင် တည်၍နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းပြည် ကျွန်ုပ်၏ လူမျိုးနှင့် နိုင်ငံရေး ဝါးမဝသေးသော အချစ်စိတ်မွန်နေသည့် အိမ်ရှေ့မင်းသားအတွက် ကျွန်ုပ်သည် မုသားကို သုံးတန်က သုံးရပေတော့မည်။

ထို့ပြင် ဘုရင်မအား လိမ်လည်၍ လျှောက်ထားသော မိဆုလာ အား တစ်ဘက်မှ ကာကွယ်ပေးရန်မှာလည်း ကျွန်ုပ်၌ တာဝန်ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်း၏ အမိန့်ကို ရုတ်တရက် မလိုက်နာသေးဘဲ နှုတ်လေးကာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်ကို ဘုရင်မသည် ရိပ်မိသွားသည့်အလား ကျွန်ုပ်အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည်ပင်လျှင် ရှင်ရှင်ပြုံးပြုံးရှိနေရာမှ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အား တစ်လှည့်၊ ဘုရင်မအား တစ်လှည့် ခပ်တွေတွေ ကြည့်ရင်း သူ၏ မျက်ခုံးများ တွန့်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မင်းနှစ်ပါးစလုံး ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှပေသည်။

မင်းတို့၏ မျက်စောင်းဆိုသည်မှာလည်း အကြောင်းရွေးတတ်သည် မဟုတ်၊ အခန့်မသင့်ပါက မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကျွန်ုပ်အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ဆိုးစားကွဲသွားနိုင်ပေသည်။

သို့သော် သူတို့အချင်းချင်း ဆက်ဆံပြောဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ် မရှိလျှင် မဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့အတွက် အသုံးဆင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်၏ အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ မြဲနေဦးမည်ဆိုသော အချက်ကို ကြိုတင်စဉ်းစားမိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အတန်ကြာမျှ ဆွံ့အနေသုပမာ ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ ဖြစ်နေသေး၏။

ထို့နောက် ဘုရင်မကိုမကြည့်ဘဲ ပိုးမျှင်များကို အပင်တစ်မျိုးမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် အလုံးကလေးများ ပြုလုပ်ပြီးလျှင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လာအောင် ပွက်ပွက်ဆူနေသည့် ရေတွင် ထည့်၍ ပြုတ်ရကြောင်း လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က ယင်းသို့လျှောက်ထားလိုက်သော်လည်း ဘုရင်မမှာ မျက်မှောင်ကုတ်မြဲ ကုတ်လျက်ရှိပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်း၏ မျက်ခုံးများမှာလည်း တွန့်မြဲ တွန့်၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာမှာ ရှေ့ဆက်၍ မည်သို့ဖန်တီးလာဦးမည်ကို ကျွန်ုပ်သည် မခန့်မှန်းပုံပေ။

အလွန်ခက်ခဲသိမ်မွေ့သော အခြေအနေမှ ကျွန်ုပ်အား ကယ်တင်လိုက်သူမှာ မိုဆူလာပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်သို့ သူ၏ မျက်လွှာကို ပင့်လိုက်ပြီးနောက် ဘုရင်မအား ဦးညွှတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လျှောက်ထားလိုက်ရာ၊ ဘုရင်မသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်၍သွားကာ အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့်အတူ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ယံတစ်လွှားကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်ယံတွင် အလင်းရောင် ပျံ့စပြနေပြီကို တွေ့ရလေသည်။

“သူ ပြန်သင့်ပြီ”

အိမ်ရှေ့မင်း၏ အသံသည် တစ်ဆို့ကွဲအက်၍နေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်က ဘာသာပြန်မပေးဘဲ ဘုရင်မသည် နားလည်သဘောပေါက်သွားဟန်တူပေသည်။

သူ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးများ ဆုတ်၍ သွားသည့်အလား ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

နန်းတော်အတွင်းမှ တစ်စွတ်ထိုး ထွက်လာစဉ်က သွေးပူနေသဖြင့် ကြောက်ရွံ့နန်း လန့်ရွံ့နန်းမသိဘဲ ကျားကို ခလုတ်၊ သစ်ငုတ်သင်ဖြူး၊ ဆူးကိုမွေ့ရာဟု ထင်မှတ်မိခဲ့ရာမှ ယခုလို သွေးအေးသွားသည့်အချိန်တွင်မူ ဘဝင်လိုက်ဖို့၊ ကြောက်အားတွေပိုလျက်ငိုတော့မလို အထူးပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရလေသည်။

သူသည် နန်းတော်သို့ ရန်သူကင်းရှင်းသည့် လမ်းကြိုလမ်းကြားများမှ မှောင်ရိပ်ခိုကာ တိတ်တဆိတ် ပြန်သွားရမည်ဖြစ်၏။

အပြန်လမ်းတွင် စကားတစ်ခွန်း အပြောမှားမိရုံမျှ၊ တစ်ချက်မကောင်းရုံမျှနှင့် သူသည် မဟာအရှက်တော်ကွဲကာ ဘောလတ္တတစ်မြို့လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားနိုင်၏။

ထိုမျှသာမက နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံ၏ ထီးနန်းပြဿဒ်အထိပင် မီးဟုန်းဟုန်းထ၍ တောက်လောင်သွားနိုင်ပေမည်။

ဘုရင်မသည် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့လိုက်ရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏နှုတ်ခမ်းများကို စေ့ထားလိုက်၏။

အောက်နှုတ်ခမ်းများမှာ တုန်တုန်ခါခါ ဖြစ်နေ၏။

သူ၏မျက်အိမ်များတွင်လည်း မျက်ရည်များ စို့၍နေ၏။

တစ်ခဏချင်း၌ပင် သူသည် တစ်ချက်မျှ ငိုရှိုက်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့မင်းသားဘက်သို့ လှည့်ကာ လည်ပင်းကို ရစ်သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ကြူကြူပါအောင် ငိုကြွေး၍ နေရှာတော့၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာ စိတ်ကို အတော်ထိခိုက်သွားပုံရ၏။

သူသည် ဘုရင်မ၏ ဆံပင်ကို ပွတ်သပ်ရင်း သိမ့်သိမ့်ခါနေသော ဘုရင်မ၏ ပခုံးကို အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးနောက်-

“သူ့ကို ပြောပါ၊ အောက်မှာ အင်မတန် လျှင်မြန်တဲ့ မြင်းကောင်းတွေ ရှိတယ်လို့ အဝတ်အစား မြန်မြန်လဲပြီး ဒီက ထွက်ခွာသွားကြရအောင်လို့၊ သူ့ကို ကျုပ် မဟေသီမိဖုရား တင်မြှောက်ပြီး ဟန်မင်းဆက်နဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သွားမယ်လို့” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်အိမ်တွင် မျက်ရည်များ လျှံတက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းသား စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ဘုရင်မအား ဘာသာပြန်၍ ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေသော အသံဖြင့် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ လျှောက်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဘုရင်မက သူ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ရမ်းလိုက်သည်။

“မြို့တံခါးကို တောင်ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘုရင်မသည် အိမ်ရှေ့မင်းအား ဖက်ထားမြဲ ဖက်ထားလျက် မျက်ရည်များ စို့၍နေသော သူ၏မျက်နှာကို မော့၍ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ-

“အိမ်ရှေ့မင်းသားကို လျှောက်ထားလိုက်ပါ။ ဒီညလာဦးမယ်လို့၊ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... သူ့ဆီက မေတ္တာ လက်ဆောင်တစ်ခု အသနားခံချင်တယ်လို့”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ဘာသာပြန်၍ တစ်ဆင့် လျှောက်ထားလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တည်ကြည်ခံ့ညားစွာ သူ၏ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်လေသည်။ ဘုရင်မက ဆက်၍ -

“အိမ်ရှေ့မင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ပါ။ သူနိုင်ငံကထွက်တဲ့ ဝိုးထည် တွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အလှဆုံး ဝိုးထည်တွေ ဖြစ်တယ်လို့ အဲဒီဝိုးမျိုးစေ့ကို လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ အသနားခံလိုပါတယ်လို့၊ ဝိုးမျိုးကိုရရင် နန်းတော်အတွင်းမှာ အပျိုတော်တွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးပြီး ဝိုးထည်တွေကို ကိုယ်တိုင်ရက်လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်လို့”

ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာပြန်၍ တင်လျှောက်လိုက်ရပြန်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းက မဆိုင်းမဆွပင် သဘောတူလိုက်၏။

ဘုရင်မသည် အိမ်ရှေ့မင်းအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပေရာ အိမ်ရှေ့မင်း၏အဖြေကို ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မအား ဘာသာပြန်၍ တစ်ဆင့် လျှောက် တင်ထားရန်ပင် မလိုတော့ပေ။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုပြောပါ။ သူကလွဲရင် ကျုပ် တခြား ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ အတူနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့အတူလိုက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့မိဖုရားအဖြစ်ကို ခံယူစေ လိုတယ်။ သူနဲ့မှ မပေါင်းရရင် ကျုပ် ဒီလောကမှာ အသက်ရှင်ပြီး မနေချင်တော့ ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်နှလုံးထိခိုက် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှသော အိမ်ရှေ့မင်း၏ စကားစုများကို ဘာသာပြန်လိုက်ရပြန်၏။

သို့ရာတွင် ဘုရင်မသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို ခါမြဲခါလျက် -

“သူတို့ အခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ငိုသံကြီးနှင့် ညည်းညည်းညူညူ လျှောက်ထားလိုက်လေ သည်။

မိဆူလာသည် ဘုရင်မကို အသာအယာ ထိလိုက်၏။

အလင်းရောင်သည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တစ်လွှား၌ အတော်ပင် ပျံ့နှံ့နေပေပြီ။

ဘုရင်မသည် အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်မှရုန်းထွက်လိုက်ပြီးလျှင် မိဆူလာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲပြီးနောက် အဆောင်တွင်းမှ ခပ်သုတ် သုတ် ထွက်သွားလေသည်။

သူ၏နှုတ်ဖျားမှလည်း “ပြန်လာဦးမယ်၊ ပြန်လာဦးမယ်” ဟု တတွတ် တွတ် ရေရွတ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆူလာ အပြန်ကို စောင့်မျှော်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ် လျှောက်တွင် ယခုတစ်ကြိမ်လောက် အချိန်ကုန်ခဲလှသည့် အဖြစ်မျိုးကို တစ်ခါ တစ်ရံမျှ မတွေ့ဘူးသေးချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းနှင့် စကားပြောရန် အခွင့်မသာတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် နှင်းဆီနဲ့ သင်းနေသည့် ဥယျာဉ်ကို ငုံ့၍ကြည့်နေမိ၏။

အတန်ကြာ၍ အဆောင်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်မိသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်း သားက “ကျုပ်ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့” ဟု အမိန့်ရှိပြီး နောက် ခုံရှည်ပေါ်၌ လှဲချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် မိဆူလာအား စောင့်၍ နေမိ၏။

ဖြောင့်ဆင်းမြင့်မားသော ထင်းရူးပင်များ အကြားမှ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တလွှားတွင် ရောင်ခြည်များ တစ်စထက် တစ်စ လင်း၍ လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ကြယ်တာရာများမှာလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပျောက် ၍သွားကြချေပြီ။

အလင်းရောင်သည် ပထမ၌ နှင်းဆီရောင်နုဖျော့ဖျော့သန်း၍ လာရာမှ တဖြည်းဖြည်း ရင့်၍ ရင့်၍လာပြီးလျှင် ကြေးနီရောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားကာ နောက်ဆုံးတွင် အနီတွင် အဝါပေါင်း၍ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားတော့ ၏။

မိဆူလာ ပြန်လာသောအသံကို ကြားရပေပြီ။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သော့ဖွင့်သံကို မကြားရဘဲ တံခါးခေါက် သံကိုသာ ကြားရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို ကပျာကယာ ဖွင့်လိုက်ရာ မိဆူလာသည် လျင်မြန်သွက်လက်စွာ အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

ထို့နောက် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူရင်း “သော့ကို ဘုရင်မ ယူထား လိုက်တယ်။ သူ ဒီည လာဦးမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နှင်းဆီပန်းရံများကို ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်ရှိရာဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားကြ၏။

ယင်းသို့လျှောက်နေရင်း ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အိပ်ခန်းဘက်သို့ မော့ ၍ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ စင်္ကြံပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမျက်နှာရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေပုံရ၍

ကျွန်ုပ်က မော်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ဆုတ်ကာ ကွယ်ပျောက်၍ သွားတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိုဆူလာအား လျင်မြန်စွာ ဆွဲခေါ်၍ အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်၏ ရင်နှင့် ကပ်၍တင်းကြပ်စွာ ပွေဖက်ထားလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်မှလည်း “အချစ်ရယ် ... မောင့်အသက်ရယ်” ဟု အငမ်းမရ တီးတိုးရွေ့တက်နေမိလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း မိုဆူလာအား အိပ်ရာပေါ်တွင် သိပ်ပြီးလျှင် ဤမှတ်တမ်းကို ရေးရန်နှင့် လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်များ တည်ငြိမ်သွားစေရန် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွား၍ ထိုင်နေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တကယ့်အရေးကြုံ၍လာကာမှ ဘုရင်မ၏ ရင်ထဲတွင် သံသယစိတ်များ ဝင်၍လာအောင် ပြုမူပြောဆိုမိခဲ့သည့်အတွက် မိမိ ကိုယ်ကိုမိမိ အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ဝိုးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မအား လျှောက်ထားခဲ့စဉ်က မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ဣန္ဒြေမပျက် လျှောက်ထားသင့်၏။

အကြောင်းအားလျော်စွာ မရှောင်သာသဖြင့် လိမ်လည်၍ လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဝိဝိသိသိပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆောင်ရွက်သင့်ပေသည်။

ယခုမူ ဘုရင်မသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေချေပြီ။

ဘုရင်မ၏စိတ်တွင် သံသယစိတ်များ ကိန်းအောင်းလာသည်နှင့်အမျှ အိမ်ရှေ့မင်းသား ရင်ဆိုင်နေရသော အန္တရာယ်များမှာလည်း ပို၍ ကြီးမားလာနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ယင်းအချက်ကို တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိလေသည်။

လူတို့မည်သည် မိမိတို့ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ထက် ပို၍ ဆောင်ရွက်လိုသောစိတ် ပြင်းပြလာသောအခါ အမှားများကို ပြုတတ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မနိုင်သည့် ဝန်ကို ထမ်းမိသဖြင့် အမှားတစ်ခုကို ပြုမူခဲ့ပေပြီ။

နောက်နောင်တွင် ဤကဲ့သို့သော အမှားမျိုးကို မကျူးလွန်မိစေရန် သတိထားရပေမည်။

(ထိုနေ့ည၌ဦးဝိုင်း)

ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်မသိ။ အိမ်ရှေ့မင်းကိုယ်တိုင်လာ၍ နှိုးမှပင် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ယခုထက်တိုင် အတွင်းဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဆက်ဆံလျက်ရှိနေသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝိုင်းအရက်၊ ဖရဲသီး၊ ကြက်ဥကြော်၊ ဂျုံနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ပြားဝိုင်းဝိုင်း မုန့်တို့ဖြင့် နံနက်စာ စားသုံးကြပြီးနောက် အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကျွန်ုပ် ဝယ်ယူရရှိထားသော မြင်းများအကြောင်းကို မေးမြန်းလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မြင်းစောင်း၌ မြင်းမရှစ်ကောင် သင်းပြီး မြင်းသုံးကောင်း၊ မြင်းမကလေး ရှစ်ကောင်နှင့် မြင်းသိုး နှစ်ကောင် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

မြင်းသိုးနှစ်ကောင်အနက် တစ်ကောင်မှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်ကောင်မှာ စာဥနှင့် ဖောင်းဝတ်ရောင် ဖြစ်လေသည်။

မြင်းနီကြီးမှာ အလွန်စိတ်ဆတ်၍ အထိန်းရခက်လှ၏။ သို့ကြောင့် မြင်းထိန်းနှစ်ယောက်ပင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုအချိန်၌မူ နှစ်ကောင်စလုံး လေ့ကျင့်သားရနေပြီ ဖြစ်၏။

မြင်းများအားလုံးမှာ အာရပ်အမျိုးအနွယ် ဖြစ်၍ အပြေးလျင် သလောက် ဆုံညွှန်ကောင်းလောက်အောင် သက်လုံကောင်းကြပေသည်။

အမျိုးကောင်း အာရပ်မြင်းများမှာ များသောအားဖြင့် ဒေါက် လေးပေခွဲမှ ငါးပေအထိ မြင့်သည်ကို တွေ့ရ၏။

တရုတ်မြင်းများသည် အမွေးထူ၍ ကြမ်းသော်လည်း ယခုမြင်းများမှာ မူ အမွေးအမျှင် ခပ်ပါးပါးနှင့် ရိုးသားကဲ့သို့ ချောမွတ်ပြောင်လက်၍ နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်စီးသော မြင်းမတစ်ကောင်ကို မိဆူလာဟု အမည်ပေး၍ အခြား တစ်ကောင်ကို ဘုရင်မအား ရည်စူးလျက် ရိုဇာနာ ဟု ကျွန်ုပ်က အမည်ပေးထား လေသည်။

မိဆူလာမှာ အနီရောင်ဖြစ်ပြီး ရိုဇာနာမှာ ဖောင်းဝတ်ရောင် ဖြစ်၏။

နှစ်ကောင်စလုံးပင် ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ နှာဖျားသွယ်သွယ်နှင့် အရည် လည်နေသော မျက်လုံးပိုင်းပိုင်းကြီးတို့ဖြင့် အလွန်လှပခံ့ညားကြလေသည်။

မိဆူလာသည် အခြားသော ပြေးနည်းပြေးဟန်ထက် ဒုန့်စိုင်း၍ ပြေး သည်ကို ပို၍နှစ်သက်ပုံရ၏။

ရိုဇာနာပြေးပုံပြေးနည်းမှာမူ အလွန်ပင်ထူးဆန်းလှတော့သည်။

သူ၏ဦးခေါင်းနှင့် အမြီးကို ထောင်ပြီးလျှင် တရုန်ထိုးပြေးလေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား မြင်းစောင်းများရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင် သွား၏။ မြင်းစောင်းများမှာ ဥယျာဉ်တစ်ဘက်ရှိ အုတ်နံရံကားထားသော အလွန် ကျယ်ဝန်းသည့် ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုတွင် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား အနီးရှိ လှေကားခုံပေါ်တွင် ထိုင်စေ ပြီးနောက် မြင်းထိန်းများအား မြင်းများကို တစ်ကောင်စီ ထုတ်ယူပြသစေ၏။

မိဆူလာအား ထုတ်ယူလာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိဆူလာ၏အမည် ကို ခေါ်လိုက်လျှင်ပင် မြင်းမကလေးသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပြေးလာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမှုန့်ထောင်းထားသော ဘာဒမ်စေ့များကို လက်ဖဝါး တွင် ထည့်၍ ခွံကျွေးလျက်ရှိရာ အခြားမြင်းများသည်လည်း ကျွန်ုပ် အနီးသို့ ပြေးလွှားတိုးရွေ့၍ လာကြ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းသော အမူအယာဖြင့် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မြင်းများကို စိတ်မဝင်စား သကဲ့သို့ ခပ်တွေတွေ ကြည့်ရှု နေလေသည်။

သို့သော် စာဉ်ကွက်နှင့် ဖောင်းဝတ်ရောင် မြင်းသို့ကြီးကို ထုတ်ယူ လာသောအခါ၌မူကား သူသည် အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် ခုန်ထပြီးနောက် မြင်းထိန်း များက သတိပေးနေသည့်ကြားမှပင် မြင်းသိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးနောက် မြင်းသိုးကြီး၏ ခြေတံရှည်များ၊ ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်နှင့် လှပခံ့ညားသည့် ဦးခေါင်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ကာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြင်းသိုးကြီးသည် ပထမတွင် အနည်းငယ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံ ရသော်လည်း အတန်ကြာလျှင် သူ၏အရှင်နှင့် တွေ့ရသည့်အလား ငြိမ်ကျ၍ သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်ရသော မြင်းထိန်းများသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား အား ကြည့်ညှိလေးစားသော မျက်လုံးများဖြင့် တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းသိုးကြီးကို ထုတ်လာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်စိတ် အနည်း ငယ် ဝင်လာ၏။

ထိုမြင်းနှိုကြီးမှာ စိတ်ဆတ်၍ ဆိုးသွမ်းသောကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား အား မြင်းအနီးသို့ မသွားစေလိုပေ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်က မတားမြစ်နိုင်မီ သူသည် မြင်းအနီးသို့ ရဲဝံ့စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင် ၎င်း၏လက်ပြင်ကို သူ၏လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်သပ် သည်ကို တွေ့ရ၏။

မြင်းသိုးကြီးမှာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ခါ ယမ်းလျက်လည်းကောင်း၊ လက်တစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ မြေကြီးကို ခွာဖြင့် ပေါက်ရင်း ထိုးဆွ ကုတ်ခြစ်နေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မြင်းနှိုကြီးအား အတန်ကြာမျှ ပွတ်သပ်လျက် ရှိရာမှ အလွန်တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုရေရွတ်လျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် “ရာ ... ဂျန်ပို၊ ဒါတွေ ယူထားဦး” ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ၏ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်ဝတ်ရုံကို ပစ်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် မြင်းအနီးသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ၎င်း၏ကိုယ်ကို ပွတ်သပ်လျက်ရှိရာမှ မြင်း၏နောက်ကျောပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်လေ သည်။

မြင်းထိန်းများသည် ဧည့်ဝါးရိုက်ထားသည့်အလား မြင်းအနီးမှ ရှဲ့ ခနဲ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးသွားကြတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် အလျဉ်းမမျှော်လင့်သော ရှုကွင်းတစ်ကွက်ကို အသည်းတဖိုဖို ရင်တမမနှင့် မှင် သက်မိနေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေး၍ကြည့်နေမိတော့သည်။

မြင်းကြီးသည် ခဏမျှ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေ၏။

ထို့နောက်၌ကား ကြောက်ရွံ့စိတ်တွင် ဒေါသစိတ်များ ဝင်လာသည် အလား လေထဲသို့ လွှားခနဲ တအားခုန်လိုက်၏။

သို့ခုန်လိုက်ရာမှ မြင်းကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက် အောင် ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေပြီးလျှင် ပတတ်ရပ်လိုက်ကဆုန်ပေါက်လိုက်ဖြင့် ရှိနေ တော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ရှေ့မင်း၏ အသက်ဘေးအတွက် မစိုးရိမ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

သို့သော် မင်းသားသည် မြင်း၏ဝမ်းဗိုက်ကို သူ၏ခြေများဖြင့် တင်း ကြပ်စွာ ညှပ်ထားလိုက်ပြီးလျှင် လည်ဆံမွေးကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း နှုတ်မှ လည်း တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဆိုရေလျက်ရှိရကား၊ ကျွန်ုပ်သည် မင်းသားအား မကြည်ညိုဘဲ မနေနိုင်အောင် ဝမ်းတွင်းမှ ကျိတ်၍ ချိုးကျူးအံ့ဩနေမိလေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ အလွန်ဆိုးသွမ်းသော ထိုမြင်းနီကြီးသည် များ မကြာမီပင် တစ်စတစ်စ ငြိမ်သက်လာရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အသား တဆတ် ဆတ်တုန်ကာ အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ ကိုယ်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြင်းထိန်းများသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ကြည်ညိုလေးစား၍ မဆုံး နိုင်အောင်ပင် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ဘာပြောရမည်ကိုပင် စဉ်းစား၍ မရတော့ဘဲ ဆွံ့အ၍နေ မိသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဥယျာဉ်ကို ဖြတ်၍ ပြန်လာကြစဉ် အိမ်ရှေ့မင်းသားက “ဒီမြင်းကြီးနဲ့ ဟိုမြင်းမတွေကိုသာ တရုတ်ပြည် အရောက် ယူသွားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဟန်မင်း အဆက်ဆက် တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူး သေးတဲ့ မြင်းမျိုးကောင်းတွေရနိုင်မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အချစ်စိတ်တွေ မှန်နေပြီး ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းနေမဲ့အစား ဒီမြို့က ခပ်မြန် မြန် ထွက်သွားနိုင်ရင်တော့ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ပင် အိမ်ရှေ့မင်းအား နှုတ်လှန်ထိုး၍ ပြန်လည် ချေပ လိုစိတ်များ ပေါ်၍လာခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် လက်တွေ့၌မူ ယင်းသို့ ပြန်မပြောရဲပါချေ။

သူသည် အတွင်းဝန် ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မေ့မစိတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

စင်စစ်သော်ကား အချစ်စိတ်မွန်၍ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသည့် ယခုကဲ့သို့ အချိန်အခါမျိုးတွင် ဘောလကွက်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး လှည့်ကွက်များနှင့် တရုတ်ပြည်၏ အသက်သွေးကြောဟု ဆိုနိုင်သော ပိုးလုပ်ငန်းအကြောင်းကို အိမ်ရှေ့မင်းသား နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် တစ်လုံးမကျန် ဇာတ် ကြောင်းလှန်၍ ပြောပြရန်ကိုပင် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား အကဲခတ်ကာ အချိန် ကောင်း အခါကောင်းကို သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်း၍ နေရပေသည်။

“အစားမတော် တစ်လုပ် အသွားမတော် တစ်လှမ်း ဆိုဘိသကဲ့သို့ အပြောမတော်ကလည်း စကားတစ်ခွန်းတည်းနှင့်ပင် ဒုက္ခကောင်းကောင်းကြီး ရောက်သွားနိုင်သောကြောင့် သာမန်အချိန်များ၌ပင် သူနှင့် စကားပြောသောအခါ အထူးဆင်ခြင်နေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ ယခုလို နွားသိုးကြီးပြတ်၊ နွားငတ်ရေကျဆို သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသောအချိန်အခါမျိုးတွင် ဝို၍ ဆင်ခြင်သတိထားနေရပေမည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြ၍ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရေမိုးချိုး၍ အဝတ် အစားလဲပြီးသောအခါ နေ့လယ်စာကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ သုံးဆောင်လေသည်။

သူသည် အရက်ကို သောက်သင့်သည်ထက် ဝို၍ သောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောဝံ့ပေ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူစိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိမိမ့်သောငှာ မြို့ တွင်းသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် သူ့အား ဖိတ်ခေါ်ရာ သူသည် ခပ်သွက်သွက်ပင် ထိုင်ရာမှ ထ၍ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ကျုံးနံဘေးတာရိုးတစ်လျှောက် ခေါ်သွားပြီး လျှင် ရောင်းသံဝယ်သံ ဈေးဆစ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံစည်ကားလှသော ဈေးကြီး အတွင်းမှ ဖြတ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ကြေးနီကြေးဝါတို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အထည်ပစ္စည်း များတွင် စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်သော်လည်း ကော်စောများနှင့် မွေးရှည်ခင်းစောင် များကိုမူ အထူးပင် နှစ်သက်သဘောကျပုံရ၏။

သူ၏လက်တွင် ကိုင်၍ ချိန်ဆစမ်းသပ်ကြည့်နေသော ဓားအချို့မှာ သူမြင်ဖူးသော ဓားများတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် လွယ်ကူစွာပင် ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

တစ်ဆိုင်ဝင်တစ်ဆိုင်ထွက်ဖြင့် မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးသော ပစ္စည်းဆန်း များကို ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား တစေ့ တစောင်းလေ့လာ အကဲခတ် နေမိလေသည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်သာရှိသေးသည့် လူငယ် တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတိုင်း သူ၏ရင်အတွင်းဝယ် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေမည်ဖြစ်သော ချစ်မီးလျှံ ချစ်မီးတောက်ကြီးကို ယခုလို မပူရပ်ဖြင့် ဟန်လုပ်ကာ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည့်အတွက် သူ့အား ချီးကျူးရပေမည်။

သို့တိုင်အောင် သူ၏ အတွင်းရေးများကို ခရေဇေတွင်းကျသိနှင့်ထား သူတစ်ဦးအဖို့မူ တရိပ်ရိပ် ပြောင်းလဲနေသော သူ၏မျက်နှာ အသွင်အပြင်မှာ သိသာထင်ရှားလှပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ကူးမိကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသော အရိပ်အယောင်တို့ဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေရာမှ တစ်ခါ တစ်ရံတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုမကျဘိသကဲ့သို့ ငိုတော့မလိုလို ခပ်ခဲခဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူနှင့် သူ၏ချစ်သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မိဆုလာတို့ကဲ့သို့ လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေ့ဆုံချစ်ခွင့်ရသူများ မဟုတ်။

သူ၏ချစ်သူသည် သူ့အား ညဉ့်အချိန်တွင် သူခိုးသူဝှက်ပမာ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာ၍ တွေ့ရ၏။

ယင်းသို့ လာတွေ့ရာ၌ အန္တရာယ်မျှ ကြီးမားသည်ကို တွေးတော စဉ်းစားကြည့်မိသူတိုင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိဘဲနေနိုင်မည် မဟုတ်ပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားနေသော သူ၏ အတွင်းစိတ်များကို ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် ချိန်ထိုးနှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိပြီးလျှင် သူ့အား ကိုယ် ချင်းစာ၍နေမိပေသည်။

ညနေဂိုင်း အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော်၏အရှေ့မျက်နှာစာ တွင် တည်ရှိသော ရင်ပြင်တော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လှည့်ပတ်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျောက်နုများဖြင့် ဆန်းကြယ်လှပစွာ ဆောက် လုပ်ထားသော အဆောက်အဦများကို အထူးပင် စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း တွေ့ရ ပေသည်။

သူ၏ချစ်သူ၏ နယ်ပယ်အတွင်း၌ ဤမျှလှပသော အဆောက်အဦများ ရှိသည်ကို တစ်ဘက်မှ စဉ်းစားမိရင်း တစ်ဘက်မှလည်း အကြောင်းမညီညွတ် ပါက သူ၏ချစ်သူနှင့် သေကွဲမကွဲ၊ ရှင်ကွဲကွဲရမည့် အရေးကို သူသည် တွေးတော ပူပန်နေမိဟန်တူလေသည်။

တစ်နေရာတွင် ဂူလီရိုက်ကစားနေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ ကြည့်ရှုနေမိသေး၏။

တစ်ကြိမ်တွင် မြင်းစီးကစားသမားတစ်ဦးသည် သူ၏ရိုက်တံရှည်ဖြင့် သစ်သားလုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရိုက်ယူသယ်ဆောင်၍ တစ်ဘက်မှ ပန်းတိုင် အတွင်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ရိုက်သွင်းလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပွဲမပြီးခင် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် မြို့ရိုးပေါ်သို့ တက်၍ မြို့ တွင်းနှင့် မြို့ပြင်မှရှုခင်းများကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိလေသည်။

မြို့ရိုး၏အမြင့်မှာ လူ၏ရှစ်ရပ်ခန့်ရှိ၍ အကျယ်မှာ ထိပ်တွင် လူ၏ လေးရပ်ခန့်ရှိ၏။

မြို့တွင်းဘက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် သစ်ပင်များအကြားမှ ပြာလှဲလှဲ အိမ်ခေါင်မိုးများကို တွေ့ရ၍ မြို့ပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ အိမ်ခြေ စိပ်စိပ်နှင့် ဆင်ခြေဖိုးရပ်ကွက်များမှ ရေများ သွယ်၍စိုက်ပျိုးထားသော ဥယျာဉ် ခြံမြေများကို မြင်ရ၏။

ထိုမှတစ်ဖန် သဲကန္တာရကဲ့သို့ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော လွင် တီးခေါင်များနှင့် မညီမညာသော အချွန်အတက်တို့ဖြင့် မှိုင်းဖျူဖျူ သွယ်တန်းလျက် ရှိသည့် တောင်တန်းများကို တွေ့ရသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘောလက္ကန်ငင်၏နိုင်ငံရေး သပွတ်အုနှင့် ဝိုးလုပ်ငန်း အကြောင်းကို အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ပြောပြရန် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သော်လည်း အခွင့်မသာဘဲ ရှိနေ၏။ အိမ်ရှေ့ မင်းသားကသာလျှင် -

“သူ ဒီည လာမယ်လို့ ထင်သလား ဂျန်ဝို”

“လာမယ်လို့ ကတိပေးသွားတာပဲ။ သော့လည်း ယူသွားတယ်”

“ဪ... သော့ ယူသွားတယ် ဟုတ်လား”

“မိဆုလာဆီက သော့ယူသွားတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မြို့ရိုးပေါ်မှနေ၍ ဘုရင်မ၏ ဥယျာဉ်တော်ဘက် သို့ တစ်ခဏကြာမျှငေး၍ ကြည့်ရှုနေရာမှ သူ၏မျက်လုံးများမှာ စွတ်စိုပြည့်လျှံ ၍လာပြီးလျှင် မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ထိန်းချုပ်ထားရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့ သည့်အလား တုန်ရိုလှုပ်ရှားလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ကျုပ် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး ဂျန်ဝို၊ ကျုပ် စိတ်တွေဟာ ဂယောက်ဂယက်နဲ့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ တစ်ခါ တလလည်း တကယ့်အဖြစ်အပျက်လို ထင်မှတ်မိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျပြန်

တော့လည်း အိပ်မက်များ မက်နေလေရောသလားလို့ သံသယစိတ်တွေ ပေါ်လာ မိပြန်တယ်။

သူဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း မကြာသေးမီက ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများကို အိပ်မက်လေလော့၊ တကယ့် အဖြစ်အပျက်လော့ဟု မတင်မကျ စိတ်ဒွိဟ ဖြစ် ခဲ့ဖူးလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်သို့အပြန်တွင် လူးချိန်ချယ်နှင့် ဝမ်းဖူးတို့ တည်းခို နေသော အိမ်သို့ ဆော့ဖွယ် ဝင်ရောက်ခဲ့သေး၏။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ နံနက်ပိုင်းက မရောက်ရှိခဲ့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩ၍နေမိခဲ့၏။

သူတို့အိမ်သို့ ရောက်မှပင် သူတို့ မလာရောက်နိုင်သည့် အကြောင်းရင်း ကို သိခွင့်ရခဲ့၏။

သူတို့သည် အရက်နှင့် မိန်းမကိုတွေ့ကာ ဆရက်မင်းသား စည်းစိမ် ဖြင့် စိမ်ရစ်၍နေကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏အပြုအမူများကို စက်ဆုပ်ရွံရှာနေမိသော်လည်း အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာမှ ခပ်ပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ထံ ပေးပို့ထားသော မိန်းမများမှာ အညကြမိန်းကလေးများသာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် လာလာသမျှ နိုင်ငံခြားမှ စည့်သည်တော်များ အား သူ၏မိန်းမဆောင်အတွင်းမှ လက်ရွေးစင် မိန်းကလေးများဖြင့် စည့်ခံဖျော်ဖြေ လိုစိတ် ရှိဟန် မတူပေ။

ကျွန်ုပ်သာလျှင် ကံချွန်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ မိဆုလာကဲ့သို့ သော မိန်းမထူးကလေးကို ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အကြောင်းအားလျော်စွာဟု ဆိုရာ၌ နန်းရင်းဝန်သည် ဝိုးလုပ်ငန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိလို၍သာ မိဆုလာကဲ့သို့ လက်ရွေးစင် မိန်းမချောကလေး ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူးချိန်ချယ်တို့၏ တည်းခိုအိမ်မှ ဆက်လက်၍ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ လမ်း တွင် ရောမစစ်သားနှစ်ဦးကို တွေ့ရသောကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ထိုစစ် သားများအား စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာ အကဲခတ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစစ်သားများနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်ရှေ့မင်းက တစ်စုံ တစ်ရာ မေးမြန်းလေမည်လော့ဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် သူ၏ အမေးကို စောင့်မျှော်နေခဲ့သော်လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြ၍ နေဝင်မိုးချုပ် အမှောင်ပျိုးစ အချိန် သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဥယျာဉ်ကို လှမ်းမြင်နေရသော ပြတင်း ပေါက်တစ်ခုအနီး၌ ထိုင်ရင်း အရက်ကို တစ်ငုံချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်နေ ခိုက် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ထိုရောမစစ်သားများအား ပြန်၍ သတိရလာသကဲ့ သို့ ...

“ကျုပ်ကို ညနေက မြင်ခဲ့ရာတဲ့ စစ်သားတွေဟာ ဘယ်နိုင်ငံက စစ်သား တွေလဲ ဂျန်ပို”

“ရောမနိုင်ငံက စစ်သားတွေပါ”

“ရောမနိုင်ငံဆိုတာက ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ရောမလူမျိုးတွေဆိုတာက ကော ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ရောမနိုင်ငံနှင့် ရောမလူမျိုးများအကြောင်းကို မိဆုလာထံမှ သိရသမျှနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဈေးအတွင်း၌ စုံစမ်းသိရှိရသမျှတို့ကို စုပေါင်း၍ တစ်လုံးမကျန် အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသော အန္တရာယ် မည်မျှ ကြီးမားသည်ကိုပါ ပြောပြလိုစိတ် ပြင်းပြလာသော်လည်း ပြောပြရန် အချိန်စော သေးသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မပြောသေးဘဲ မျှိုသိပ်ထားလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသား စိတ်မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေချိန်တွင် သူ့အား ပို၍ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် စကားမျိုးကို မပြောသင့်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော အချိန်တွင် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ ရက် စက်လှသော အကြံအစည်နှင့် ထိုအကြံအစည်တွင် ပါဝင်အသုံးတော်ခံလျက်ရှိ သော ရိုဇာနာဘုရင်မ၏ ကဏ္ဍကို ဖွင့်ဟပြောပြလိုက်ပါက အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်၏စကားများကို နားမဝင်ဘဲရှိရုံသာမက ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ပင် အထင်လွဲ အမြင်လွဲ ဖြစ်လာမည်ကို အထူးစိုးရိမ်မိ၏။

မင်း၊ မိုးနှင့် နွားသိုးတို့မှာ စိတ်ချရသူများ မဟုတ်ပါပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကျွန်ုပ်ပြောပြသမျှကို အာရုံစူးစိုက်စွာ နားထောင် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာလျှင် သူ၏မျက်လုံးများမှာ ထင်ရှူးပင်များအကြား မှ ဥယျာဉ်တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ သွားသောလမ်းဆီသို့ ခပ်တွေ့တွေ့ ဝဲ၍သွားလေ သည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် စိုကူမြို့မှ တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ် ၍ ခရီးပြင်းနှင့်ခရဲရသူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် ပြောသမျှ ပို၍ ယုံကြည်လက်ခံနိုင် သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ရောမနိုင်ငံအကြောင်းအပြင် ခေါမနိုင်ငံ အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။

အိဂျစ်နိုင်ငံအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြ၏။

မိုဆယ်နှင့် ပါးရှားနိုင်ငံများအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလေသည်။

ယခုပင်လျှင် ရောမနိုင်ငံ၏ စစ်တပ်များသည် ပါးရှားနိုင်ငံနယ်စပ်တွင် အင်အားကြီးမားစွာ စုရုံးလျက်ရှိကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်မိလေသည်။

ယင်းသို့ပြောပြပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာမှာ နီးမြန်းသွားလျှင် ကျွန်ုပ်၏အသံမှာလည်း ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လာသောကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာမှ -

“ဘာလဲ ဂျန်ဂို၊ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ဝိုးအိမ်တွေ ပြုတ်နေတဲ့ ပန်းချီကားလိပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘုရင်မကို လျှောက်ထားရှင်းပြနေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းသွားပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောနိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ပြူးတူးပြတ် ငေးကြည့်နေမိ၏။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှပင် မပြောဝံ့ဘဲ အာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေပေသည်။

သူ့ အရူးအမူး ချစ်မိနေပြီဖြစ်သော ဘုရင်မသည် သူ့နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားအောင် တိတ်တဆိတ် ကြံစည်နေသည်ဆိုသော အချက်ကို ကလေးသာသာမျှသာ ရှိသေးသော ဤအိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် ကျွန်ုပ် မည်သို့ပြောရပါမည်နည်း။

ယခုကဲ့သို့ သူသည် ဘုရင်မအလားကို လည်တမောမောဖြင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်မျှော်နေသည့်အချိန်တွင် ထိုစကားများကို ပြောပြရန်မှာ ပို၍ပင် ခဲယဉ်းနေပေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး ဂျန်ဂို၊ ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ၊ တစ်ခါကလည်း ကျုပ်အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့အတွက် ဒီတိုင်းပြည်ကို အမြန်ဆုံး စွန့်ခွာဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးပြီ၊ ကျုပ်ကို မဟုတ်မဟတ် လုပ်စာတ်တွေ ခင်းပြီး ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာလား ဂျန်ဂို၊ ဘာလဲ ဒီလျှို့ဝှက်ချက် ကြံစည်မှုတွေထဲမှာ သူလည်း ပါနေတယ်လို့ ဆိုချင်သလား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ၏ရင်အုပ်ကြားထဲမှ အထုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူကာ အထုပ်ထဲမှ ဘုရင်မ၏ ရုပ်ပုံပါသော ဆင်စွယ်ပြားကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသော်လည်း သူသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်တွင် မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံသည့် အရိပ်အယောင်ကို တွေ့သွားဟန်ဖြင့် “မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူက ကလေးသာသာပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ၊ သူ ဒါမျိုးတွေ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု အတန်ငယ် စိတ်ဆိုးသွားသော အသံနှင့် ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်လေသည်။

မြစ်ရပ်အမှန်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုရန် အခွင့်ကောင်း အခါကောင်းကား ရောက်ရှိလာချေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိသင်အံလေ့ကျက်မှတ်သားထားခဲ့သမျှကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလျက်ရှိရာမှ စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားမှ အလိုအလျောက် ထွက်ပေါ်၍လာပေသည်။

ကုသိုလ်ကံထောက်မပါက မရင့်သန်လှသေးသော သူ၏ အချစ်စိတ်များကို အချိန်မီပြုပြင်ပြောင်းလဲ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားပေသည်။

“ကွန်ဖြူးယုပ်က အမိန့်ရှိခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား ချင်းဂိုချန်၊ ပညာရှိတို့ဟာ သူများအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်ပြီး မသင်္ကာစိတ်တွေ၊ ယုံမှားသံသယဖြစ်တဲ့ စိတ်တွေကို မွေးမြူထားလေ့မရှိပေမဲ့ သံသယဖြစ်စရာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာ အကြောင်းအချက်တွေ ပေါ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အိဒီအကြောင်းအချက်တွေကို ချက်ချင်းပဲ မြင်တတ်သိတတ်တယ်လို့ ...

“ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စေချင်တယ် ချင်းဂိုချန်၊ ဖိုကူမြို့က နေပြီး ဒီကိုအလားမှာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက် ထောင်သောင်းမကတဲ့ ကုလားအုပ်တွေကို မြင်ခဲ့ရမှာပေါ့။ ကုလားအုပ်တိုင်းလိုလိုဟာလည်း ဝိုးကုန်တွေကို တင်ဆောင်လာကြတယ်။ ဒီဝိုးထည်တွေကို ဘောလကွန်နိုင်ငံက ကုန်သည်ကြီးတွေဟာ တရုတ်ကုန်သည်တွေဆီက ဝယ်ယူပြီး ရောမလူမျိုးတွေကို အမြတ်ကြီးကြီးနဲ့ တဆင့်ရောင်းချကြတယ်။ နေ့လယ်က ဈေးထဲကို လျှောက်ကြည့်ကြတုန်းက ဆိုင်တွေမှာ ဝိုးထည်တွေ ထောင်လိုက် ရာလိုက် စုပုံထားတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ တရုတ်နိုင်ငံက ထွက်တဲ့ ဝိုးကုန်ပစ္စည်းတန်ဖိုးဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ ခန့်မှန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝိုးလုပ်ငန်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကြီးဆုံးနဲ့ ဝင်ငွေ အများဆုံးရတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ ငြင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တရုတ်နိုင်ငံဟာ ဒီဝိုးလုပ်ငန်းကြီးကို လက်လွှတ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင်ပဲ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေး တစ်ခုလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဝိုးလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ အမှီသဟဲပြုနေကြတဲ့

သိန်း သန်းမကတဲ့ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာလည်း အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ပြီး အတိဒုက္ခ ရောက်သွားနိုင်တယ်။ ခပ်တိုတိုနဲ့ ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ဖီးပွား ရေးဟာ တခြားဘာလုပ်ငန်းနဲ့မှ အစားထိုးလို့မရအောင် အခြေခံကနေပြီး ယိမ်း ယိုင်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော်ဟာ အနောက်မြောက်ဒေသ တစ်ခုလုံးကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး နယ်စပ်တစ်လျှောက်မှာ အစောင့်တွေ အထပ် ထပ် ချထားရတာပေါ့။”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည် မှန် သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများမှာ မှောင်စပြုနေပြီ ဖြစ်သော ဥယျာဉ်ဆီသို့ မကြာ ခဏ ရောက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တင်ပြချက်မှာ လေးနက်၍ အင်အားကြီးမားသည်ဟု ဆို နိုင်စေကာမူ သူ့အား ပြောပြရသည်မှာ အလွန်ခေါင်းမာသော တပည့် တစ်ဦးအား ကျောင်းဆရာက သွန်သင်ဆုံးမနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတန်ငယ် အနေရခက်၍ နေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပြောပြချက်မှာ သူ၏ အတွင်းစိတ်ကို အကောင်းဘက်သို့ ညွှတ်ပြောင်းလာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည် မနိုင်သည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ရန်မှာ လည်း မလွယ်ကူလှပေ။

မည်သို့ဆိုစေ သူသည် ကျွန်ုပ် ပြောသမျှကို နားထောင်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့သို့ဆက်၍ ကရားရေလွှတ်ပြော၍ နေမိလေသည်။

“ဘောလက္ခဏိမြို့မှာရော၊ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်မှာရော ပိုးစာပင်တွေ အလေ့ကျပေါက်နေတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ချင်းပိုချန်။ ဒီမှာ အလေ့ ကျ ပေါက်နေသလို အနောက်ဘက်ကျတဲ့ တခြားနိုင်ငံတွေမှာလည်း ပေါက်နေကြ မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်ဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး။ ပိုးရဲ့ မျိုးကောင်တွေကိုသာ သူတို့ ရသွားမယ်ဆိုရင် သူတို့ဟာ ပိုးကောင်တွေကို ဒီမှာ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ မွေးမြူ နိုင်ကြတော့မယ်။ ပိုးကောင်တွေဟာ မျိုးပွားရာမှာ ဘယ်လောက် လျင်မြန်တယ် ဆိုတာကိုလည်း သိပြီးသား မဟုတ်လား။ ပိုးမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို ဒီမှာလုပ်ကိုင် နိုင်ကြတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ ပိုးလုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုလုံးကို အကြီး အကျယ် ထိခိုက်သွားတော့မယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကြီးကို ကျုပ်တို့ တခြားဘာလုပ်ငန်း နဲ့မှ အစားထိုးလို့ ရတော့မှ မဟုတ်ဘူး။”

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲ၍ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍နေလေသည်။

“နေဦး ... ဂျန်ပို၊ ပိုးအိမ်တွေကို ပြုတ်နေတဲ့ ပန်းချီကားလိပ်နဲ့ ပတ် သက်ပြီး ရှင်းပြစဉ်က မှန်တဲ့အတိုင်း ရှင်းပြခဲ့တာပဲလား။”

“ရှင်းမပြခဲ့ဘူး ချင်းပိုချန်။ ဒီလို ရှင်းမပြခဲ့တဲ့အတွက် အခွင့်လွှတ်စေလို ပါတယ်။”

“အင်း ... ကောင်းရောကွာ၊ ကောင်းရော”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပန်ချော် ကျုပ်ကို ဘောလက္ခဏိနိုင်ငံပို့ခဲ့တုန်းက ဘောလက္ခ နိုင်ငံရဲ့ လျှို့ဝှက် အကြံအစည်တွေကို စုံစမ်းဖို့ပို့ခဲ့တာပဲ ချင်းပိုချန်။ သူတို့ရဲ့ အကြံအစည်အကုန်လုံးကို ကျုပ်သိခဲ့ရပြီး ရောမနိုင်ငံက ပိုးမျိုးတွေရမယ်ဆိုရင် ပါးရှားနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီး ဘောလက္ခနိုင်ငံကို ပေးဖို့ ကတိပြုထား တယ်။ တကယ်လို့ပိုးမျိုးကို ရအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘောလက္ခနိုင်ငံကိုပါ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်မယ်လို့ ငြိမ်းခြောက်ထားတယ်။”

“ဘောလက္ခနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နို့ ... ဒီရောမနိုင်ငံက ဘောလက္ခနိုင်ငံကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင် လောက်အောင် အင်အားရှိရဲ့လား”

“ရှိတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အတန်ကြာမျှ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက် နက် စဉ်းစားနေရာမှ စိတ်ထိခိုက်နေသည့် အသံဖြင့် -

“ဒါပေမဲ့ ဒီပိုးလုပ်ငန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ပိုးမျိုးကောင်တွေ ရရုံ လောက်နဲ့ ဘုရင်မဟာ သူကိုယ်တိုင် ကျုပ်ဆီ ညအချိန်မတော်မှာ ခိုးကြောင်ခိုး ငှက် လာဖို့လိုသလား။ တခြားနည်းတွေ မရှိတော့ဘူးလား”

“မှန်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီ ကျုပ်လည်း အတော်ပဲ အစဉ်းစားရ ကြပ်နေပါတယ်။ အဖြေမှန်ကို ခုနေ့အထိ တွေးလို့မရသေးဘူး”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် အရက်ခွက်ထဲမှ အရက်လက်ကျန်ကို တစ် ကျိုက်တည်း မော့ချလိုက်ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထို့နောက် သူသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၍ မရှေးမနှောင်းမှာပင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လှေကားမှ ပြေးတက်ကာ အဆောင်ရှိရာသို့ လျှောက်သွား သော သူ၏ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပေသည်။

အဆောင်တွင်း၌မူ နံနက်အရုဏ်မကျင်းမီက အတိုင်းပင် အိမ်ရှေ့မင်း သား၏ အဖိုးတန် လက်ဆောင်တို့ဖြင့် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ကိုင်ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ် လည်း အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မည်သည့် အစေခံကိုမျှ တက်ခွင့်မပြုခဲ့ပေ။

(နောက်တစ်နေ့ ညဉ့်ဦးပိုင်း)

ဘုရင်မ မလာသေးပေ။ မည်သည့် သတင်းစကားကိုမျှလည်း ပါး
လိုက်ခြင်း မရှိပေ။

မိုးဆူလာသည် ဘုရင်မ၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

သူက ခွင့်တောင်းသောကြောင့် သူ့အား ကျွန်ုပ်က နန်းတော်သို့ သွား
ခွင့်ပြုခဲ့၏။

သို့ရာတွင် သူ့အား ဘုရင်မနှင့်တွေ့ခွင့်မပြုဟု သိရပေသည်။

လူးချိန်ချယ်နှင့် ဝမ်းဖူးတို့အားလည်း ယနေ့အထိ နန်းတော်မှ ခေါ်ယူ
တွေ့ဆုံခြင်း မရှိသေးဟု သိရ၏။

လူးချိန်ချယ်မှာ သံတမန်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရာ နိုင်ငံအချင်းချင်း
နားလည်အသိအမှတ်ပြုထားသော ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအရ သံတမန်အဖွဲ့အား
ဘုရင်မထံ အခစားဝင်ရောက်စေခြင်း၊ လက်ဆောင်ပဏ္ဍာ ပေးကမ်းဖလှယ်ခြင်း
စသည်များကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သင့်သည် ဖြစ်သော်လည်း နန်းတော်မှ ယင်း
ကိစ္စကို လုံးဝဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသေးရုံသာမက ထူးဆန်းစွာ နှုတ်ပိတ်ရေငုံပြု
လုပ်နေသည်ဟု သိရပေသည်။

မူလကပင် လူးချိန်ချယ်၏ သံတမန်အဖွဲ့မှာ ဟန်ပြုသာ ဖြစ်၍ အရေး
ကြီးသော ရည်ရွယ်ချက်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိခဲ့ချေ။

လူးချိန်ချယ်မှာ သူ၏ ခရီးစဉ်ကိုလည်း ပျော်ပွဲစားထွက်သည်ဟု ထင်
မှတ်နေပုံရပေသည်။ သူတို့သည် အရက်သောက်နေကြ၏။

(နောက်တစ်နေ့)

ယခုအချိန်ထိ ဘုရင်မ မလာသေးပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားက “ကျုပ်ကို စိတ်ဓာတ်ပျော့တဲ့လူတစ်ယောက်လို့
ယူဆနေသလား၊ ဂျန်ဂို၊ ကျုပ် နောက်တစ်ကြိမ် သူနဲ့ မတွေ့ရဘဲနဲ့ သွားလို့
မဖြစ်ဘူး။ ခုကိစ္စမှာ သူ့အပြစ်လုံးဝ မပါဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိတယ် ကျုပ်သိ တယ်”
ဟု ပြောနေ၏။

သူလည်း အရက်ကိုဖိ သောက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကံကြမ္မာသည် ရှေ့တွင်မည်သို့ဆက်၍ ဖန်လာဦးမည်နည်း။

သူတို့သင်္ချိုင်းပေါ်တွင် မည်သည့်အမှတ်အသားများကိုမျှ ပြုလုပ်၍ မထားနိုင်ခဲ့ပေ။ အိမ်ရှေ့မင်းသားကမူ ဘောလကွဲမြို့တွင် နောက်တစ် နေ့ဆက်၍ နေရန် ကျွန်ုပ်အား တောင်းပန်လျက်ပင် ရှိသေး၏ ။

ကျွန်ုပ် ဘာကို ပြောရမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို သူသာလျှင် စိုးပိုင်လေသည်တကား။

(နောက်တစ်နေ့)

မ၊စိတ်မွန်နေသော အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရှေ့နောက် မဆင်ခြင်ဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို ကမူးရှူးထိုး ဆင်ကန်းတော့တိုးပြုမိမည်ကို ကျွန်ုပ် အထူးပင် စိုးရိမ်နေမိပေသည်။

သူသည် ယနေ့တစ်နေ့လုံး ပြောရဆိုရခက်နှင့် အလွန်ပင် ခေါင်းမာ၍ နေပေသည်။

ယနေ့ညနေတွင်မူ သူ့အား အရက်သောက်နေရာမှ ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်၍ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရ၏ ။

လမ်းလျှောက်ရာမှ အပြန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူးချိန်ချယ်နှင့် ဝမ်ဖူး တို့၏ တည်းခိုအိမ်သို့ ဝင်ခဲ့၏ ။

အိမ်ရှေ့တံခါးဟနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အံ့ဩခဲ့ကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်အတွင်းသို့ဝင်ပြီး သူတို့၏အမည်များကို အော်ဟစ်ခေါ်သော်လည်း ပြန်၍ ထူးသံကို မကြားရပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်နှင့် သူတို့အား အိမ်အနံ့ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အား သူတို့၏အိမ်ခန်းတွင် တွေ့ရတော့သည်။ သူတို့၏လည်ပင်းများမှာ ဟက်တက်ပြတ်၍နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူတို့အား ဥယျာဉ်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် မြေတူး၍ မြှုပ်နှံထားခဲ့ရ၏ ။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် အသက်ရှင်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝ အကြောင်းကိုသော်မှ ကောင်းစွာ မသိနိုင်သေးမီ သေခြင်းတရား အကြောင်းကို အသို့လျှင် သိနိုင်ပါအံ့နည်း”

(ကွန်ဖြူးယပ်)

နောက်တစ်နေ့ ကုန်လွန်သွားပြန်၏။

ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ခဲ့သော နေ့ပင်တည်း။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်နုနွေးနွေးသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာလှသော ဘောလက္ခမ္မာပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ဖြာဆင်းလျက် ရှိ၏။

မိဆုလာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အရှေ့ဘက်ကို လှမ်း မျှော်ကြည့်စဉ် တိုးလျှိုပေါက်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားကာ ဘောလက္ခမ္မာပေါ်သို့ ဦးတည်၍ လာနေသော ကုလားအုတ်တန်းကြီးကို မြင်ကြရ၏။

ထိုကုလားအုတ်များသည် ဝိုးများကို တင်ဆောင်လာကြသည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပေ။

မြို့တွင်းရှိ လမ်းများပေါ်၌ကား ယောက်ျားများသည် သိုးမွေးဝတ်ရုံ အဖြူနှင့် အညိုရောင်များကို ဝတ်ဆင်ကာ သူတို့၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းများကို ဝတ္တရားမပျက် ဆောင်ရွက်နေကြ၏။

မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားသည့် မိန်းမများသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ရှေးသို့ သွား၍ မိမိတို့ အလိုရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ဝယ်နေကြ၏။

ချိုချည်များ၊ သစ်စေ့များ၊ ရေနံနှင့် အရက်များကို ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်ရောင်းချနေသူများ၏ အသံမှာလည်း တစ်ဖျေးလုံး ဆူညံ၍ နေပေလိမ့်မည်။

အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် နိုင်ငံခြားမှ လာရောက်တည်းခိုနေကြသော စည်သည်အချို့မှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဘေးအန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသည့်အကြောင်းကိုမူ သူတို့မြို့သူမြို့သားအားလုံး သိရှာကြမည် မဟုတ်ပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် သူ၏အတွေ့အကြုံများကို တကယ့် အဖြစ်အပျက်လော့၊ အိပ်မက်လော့ဟု ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရ၏။

သူသည် ဘောလက္ခမ္မာမှ ထွက်ခွာသွားရလျှင် ကောင်းလေမည်လော့၊ သို့မဟုတ် ဆက်လက်နေထိုင်ရလျှင် ကောင်းလေမည်လော့ဟု မဝေခွဲနိုင်ဘဲ တစ်နေ့လုံး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။

ဘုရင်မသည် သူ့ထံသို့တစ်နည်းနည်းဖြင့် လာရောက်လိမ့်မည် ဟု သော သူ၏မျှော်လင့်ချက်ကို သူသည် မစွန့်ရက်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

ဘုရင်မသည် သူ့ထံသို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်၌ပင် ရပ်ဖျက်၍ လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူသည်စိတ်ကူးယဉ်၍ နေပေးသေးသည်။

သူသည် တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းကာ လှောင်ချိုင့်တွင် မိနေသည့် ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခေါက်တို့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

သူ့၌ ကြောက်စိတ်ဟူ၍ကား လုံးဝ မပေါ်ခဲ့ပေ။

သူသည် မည်သည့်အခါကမျှ ကြောက်ခဲ့ဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာ ပေးသော အကြံကို အိမ်ရှေ့မင်းအား တင်ပြခဲ့၏။

မိဆုလာ၏ အကြံပေးချက်အရဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းများကို လှေကျင့်ပေးဟန်ဖြင့် အခြားအပိုမြင်းများမယူဘဲ မြင်းကိုယ်စီနှင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်သွားကြရန်နှင့် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်များသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရှေ့ဘက်သို့ သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေးကြရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြံပေးချက်ကို လက်မခံခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လမ်းမဖွားနိုင်ကြောင်း မိဆုလာမှာ မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းများသည် အလွန်အပြေးသန်၍ သက်လုံကောင်းကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား သူတို့ မိအောင် လိုက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ရောမနိုင်ငံက သူတို့အား အကြံပေးတိုက်တွန်းထား

သော်လည်း ဘောလကွန်ဒိုမိန့်တွင် စာပိုဒ်များ မွေးမြူထားခြင်း မရှိသေးသောကြောင့် လမ်းခရီးတွင် အနောင့်အယုက် ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ရန်မလိုကြောင်း အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြကာ တောင်းပန်ခဲ့သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မိခင်လှသည် ကျွန်ုပ်အား အဆောင်တွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို ပြောင်းရွှေ့၍ လုံခြုံသောနေရာတွင် ဖွက်ထားရန်ကိုလည်း အကြံပေးခဲ့သေး၏။

သို့ရာတွင် ထိုပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ခြင်း မပြုရန် အိမ်ရှေ့မင်းသားက အမိန့်ပေးထားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေပေသည်။

အဖိုးတန်သော ပိုးထည်ပစ္စည်းများနှင့် အခြားအဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများမှာ အဆောင်အတွင်း၌ လက်ရာမပျက် ဖရိုဖရဲရှိနေပေသေးသည်။

ပစ္စည်းများကို ထုပ်ယူလာသည့် အပြင်ပတ်များနှင့် ကြီးစကြီးခွေများ ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်ယူလာခဲ့သော ဓားနှင့်အတူ မူလကချထားခဲ့သည့် နေရာများတွင် နေရာမပျက် ရှိနေကြသေး၏။

မိုးချုပ်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားထံ သွား၍ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တိုက်တွန်းတောင်းပန်ခဲ့၏။

သူသည် အဆောင်တွင်းရှိ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ဘုရင်မထိုင်ခဲ့သည့် နေရာ၌ မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ တောင်စွယ်တွင်ကွယ်စပြုနေပြီဖြစ်သော နေမင်း နီရဲရဲကြီးကို အိပ်မက် မက်နေသကဲ့သို့သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မီးလင်းဖိုကိုရမယ်ရှာပြီး အဆောင်တွင်းသို့ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“အရှင်မင်းမြတ် ...” ဟု ကျွန်ုပ်က စလိုက်လျှင်ပင် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် စိတ်မရှည်သည့် ဟန်ဖြင့် သူ၏လက်ကို ခါယမ်းပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဆက်၍ -

“သူငယ်ချင်း ချင်းပိုချန်၊ ခုလိုလာပြီး အနောင့်အယုက်ပေးမိတဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်စေလိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ဟာ အင်မတန် အရေးကြီးနေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ...”

“မနက်ဖြန် သွားကြမယ် ဂျန်ပို”

သူသည် ထိုမျှသာ ပြောပြီးနောက် သူ၏မျက်နှာကို အနောက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရင်း သူ၏အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ရှေ့ဆက်ပြီး မပြောရန် တားမြစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်တွင်းမှ ထွက်မသွားသေးဘဲ သူ့အနီး၌ ပေကပ်၍ ရပ်နေမိပေသည်။

ယခင်တစ်ကြိမ်ကလည်း သူသည် ကျွန်ုပ်အား “မနက်ဖြန် သွားမယ်” ဟု ပြောခဲ့ဖူးလေပြီ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယနေ့အထိ မသွားဖြစ်ကြသေးပေ။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာအဖြစ်ဖြင့် သူ ပျက်မကွက် ထမ်းဆောင်ရန်ရှိသော တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားများကို ဖော်ပြပြောဆိုကာ သူ၏စိတ်ထား ညွှတ်ပျောင်းလာအောင် ဖွတ်အတင်းတိုက်တွန်းရန် ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးမိသေး၏။

ထိုသို့စိတ်ကူးရင်း ‘သူ’ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်၍ မကြည့်တော့သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လက်လျှော့လိုက်ပြီးလျှင် အဆောင် တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ခေါင်မိုးတစ်နေရာ၌ ရပ်နေပြီးနောက် ဥယျာဉ်ရှိရာသို့ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်၍ အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း မြို့တစ်မြို့လုံးကို ရစ်ပတ်သိုင်းခြုံစပြုနေပြီဖြစ်၏။

ကြယ်တာရာများပင်လျှင် မဝံ့မရဲ ပေါ်ထွက်လာရသကဲ့သို့ တစ်လုံးစနစ်လုံးစ ထွက်ပေါ်လာကြပြီးနောက် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးလိုလို၌ပင် ကြယ်များ စုံလင်၍ လာကြပေပြီ။

ထို့နောက် လထွက်လာ၏။ မြို့တွင်းမှ အသံမလံများမှာလည်း လုံးဝ ဆိတ်သုဉ်း၍ သွားတော့၏။

ရံဖန်ရံခါ ထွက်ပေါ်လာသော ခွေးဟောင်းသံများမှတစ်ပါး မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် မည်မျှ ကြာအောင် အတွေးနယ်ချဲ့ကာ စိတ်ကူးယဉ်နေမိသည် မသိ၊ ဝိုးချင်းပွတ်မိ၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ် လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ မိခင်လှ ရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှစ၍ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောနေမိရင်း အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သော လက်ရှိအခြေအနေများကို ပြန်လည် သုံးသပ်နေမိခြင်း ဖြစ်ရာ မိခင်လှ ရောက်လာသောအခါ၌မူ သူ၏အကြောင်းကို ဆက်၍ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် တရုတ်ပြည်သို့ အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ တည်မြဲစွာ ချောချောမောမော ရောက်သွားခဲ့ပါမူ မိခင်လှအား ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အိမ်၌ မည်ကဲ့သို့ ထားရမည်ကို မတွေးဝံ့ဘဲ ရှိနေ၏။

တရုတ်ပြည်၏ လူနေမှုစနစ်မှာ ဤအနောက်နိုင်ငံများမှ လူနေမှုစနစ်နှင့် တူသည် မဟုတ်။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှစ၍ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဆိုတိသကဲ့သို့ အလွန်ပင် ကွာခြားလှ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး တစ်ဝင်းတည်း တစ်ခြံတည်း၌ စုပေါင်း၍ နေထိုင်တတ်ပြီးလျှင် မိမိတို့ထက် ကြီးသူအား ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အရိုအသေပေး၍ အထူးပင် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရသော ဓလေ့ထုံးစံများကို မဖောက်မဖျက် တင်းကြပ်စွာ လိုက်နာ၍ နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း မိုဆူလာကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆို၍ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်လာသူတစ်ဦးအဖို့ ယင်းသို့သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်သက်ပတ်လုံး နေထိုင်သွားရန်မှာ လွယ်ကူသော ကိစ္စ မဟုတ်ပါပေ။

သူသည် နေထိုင်သော ကြာပန်းပမာ တဖြည်းဖြည်း ညှိုးနွမ်းသွေ့ခြောက်ကာ လုံးပါးပါး၍ သွားမည်ကို ကျွန်ုပ်သည် အထူးပင် စိုးရိမ်နေမိပေသည်။

မိုဆူလာသည် သူ၏လက်ဝါးပူနွေးနွေးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပါးစပ်ကို လှမ်း၍ အုပ်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကူးအဖျက်များမှာ ရုတ်တရက် ပြတ်၍ သွားတော့၏။

သူသည် သူ၏ကိုယ်ကို ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ကြားရသည့်အလား နားစွင့်၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူနည်းတူစွာ နားစွင့်လိုက်မိ၏။ ထိုခဏ ဥယျာဉ်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သော့ဖွင့်သံလိုလို အသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်၍သွားပြီးလျှင် ဘာတစ်ခုကိုမျှ ကွဲကွဲပြားပြား စဉ်းစား၍ မရဘဲ ရှိနေ၏။

မိုဆူလာသည် ကျွန်ုပ်အပါးမှ ထွက်သွားပြီးနောက် အိမ်ခေါင်မိုးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် လျင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ ပြေးသွားသည်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်သည် မလှုပ်မယှက် မှင်သက်မိသူပမာ ကျွန်ုပ်၏နေရာတွင် ရပ်မြဲရပ် ၍နေမိလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏အာခေါင်မှာ ခြောက်သွေ့နေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်၍နေ၏။

အတန်ကြာလျှင် တံခါးဖွင့်သံကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးကို အသာအယာ ပြန်၍ ပိတ်လိုက်သော အသံကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အရိပ်တစ်ခုသည် နင်းဆီရုံများအကြားမှ ဖြတ်၍ ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်တွင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ခုံရှည်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်မြဲ ထိုင်လျက်ရှိနေပြီးလျှင် လရောင်သည် သူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ခပ်စောင်းစောင်း ထိုးကျနေသည်ကို ရာဇမတ်ကွက်များ အကြားမှ မထင်မရှားမြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းရလျှင်ကောင်းနိုးနိုး၊ အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်ရလျှင် ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် စိတ်မတင်မကျ ဖြစ်နေစဉ် လှေကားမှ ခြေများကိုဖျော့၍ နင်းကာ အပေါ်သို့တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်တွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်သွားပြီးလျှင် မီးအိမ်သုံးလုံးကို ထွန်းညှိလိုက်၏။

“သူလာနေပြီ”

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်အား အရောင်အဆင်းကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် မော်၍ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်လုံးများတွင် မယုံကြည်သော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်း၍နေ၏။

သို့သော် ခြေသံများကို သူကိုယ်တိုင် နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရသောအခါ၌မူ သူ၏မျက်လုံးများသည် မှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များဖြင့် ဝင်းလက်၍သွားပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှ လေးလေးပင်ပင် ထ၍ရပ်လိုက်၏။

ထိုခဏ၌ပင် ရိုဇာနာဘုရင်မသည် အပြေးကလေး ဝင်လာပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား တအားပွေဖက်ထားလိုက်လျှင် ဘောလက္ကဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆီမန်း မန်းနေသကဲ့သို့ အဝမ်းမရ ရေရွတ်ပြောဆိုလျက်ရှိနေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာလည်း ဘုရင်မအား တင်းကြပ်စွာ ပြန်လည် ပွေဖက်ထားရာမှ တရုတ်ဘာသာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုး ညည်းတွေးပြောဆိုနေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အသားချင်းထပ်၊ ရင်ချင်းကပ်လျက် တစ်ဦး၏ဘာသာစကားကို တစ်ဦးက နားပင်မလည်သော်လည်း အသည်းနှလုံးကြားမှ ပွင့်အန်ယိုစိမ့်၍ ထွက်လာသော လူတိုင်း နားလည်သည့် ဘာသာစကားတို့ဖြင့် တယုတယ ချစ်တင်းနှောကာ ချစ်အားတွေ့ငိုနှင့် ချစ်တေးကို ဖွဲ့ဆိုနေကြလေသည်။

သူတို့၏ အချစ်ကားနှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်တော့ပေ။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံနိုင်ရေးအတွက် သေမင်းကိုပင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြ၏။

ယခုလည်း ရင်ဆိုင်နေကြဆဲပင် ဖြစ်၏။

နောင်ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ကြရပေဦးမည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ကြောက်လည်းမကြောက်၊ နောက်လည်း မတွန့်ဘဲ စွန့်ခွဲခဲ့ကြလေသည်။

ယခုပင်လျှင် သူတို့သည် အန္တရာယ်ကိုကျော်ခိုင်း၍ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကလေးများပမာ ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကျီစယ် ကလူ ပြုမှုနေကြပေသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော အချစ်ပါပေတကား။

ကျွန်ုပ်သည် သူတို့၏အဖြစ်ကို မရှုမိမိခိုင်အောင်ပင် ရင်ထဲတွင် တင်းကြပ်လာသဖြင့် အဆောင်တွင်းမှ ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် တံခါးပေါက်ဝသို့ မရောက်မီ မိဆုလာသည် ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ဝင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ နားနားသို့ ကပ်လျက် “သူတို့ချစ်နေကြပြီ အရှင်၊ တကယ့်ကို အူထဲ အသည်းထဲက လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ချစ်နေကြပြီ၊ ရင်ထုမနာဖြစ်စေရာ ကောင်းလိုက်တာ အချစ်ရယ်” ဟု တီးတိုး ပြောလိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်အား တင်းကြပ်စွာ ဖက်ခမ်းရှုပ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဘောလက္ကမြို့တစ်နေရာရှိ အိမ်တစ်ဆောင်၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူတို့အား ပတ်လည်ပိုင်းလျက်ရှိသော ဘေးအန္တရာယ်များကိုပင် သတိမရနိုင်ဟန်ဖြင့် ချစ်စုံတွဲနှစ်တွဲသည် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို မေ့လျက် အသည်းချင်းချစ်တင်းနှောကာ ချစ်ပင်လယ်ကြောဝယ် တစ်လည်လည် မျောပါ၍ နေကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုစုံတွဲနှစ်တွဲအနက် တစ်တွဲမှာ သာမန်အတွင်းဝန် တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမဆောင်တစ်ခုမှ ကျွန်မကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ကျန်တစ်တွဲမှာမူ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသော ဘုရင်မနှင့် တရုတ်နိုင်ငံ၏ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာတို့ ဖြစ်ကြပေသည်။

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ဤရှုခင်းမျိုးကို ရှုပ်ထွေးပွေလီသော ဤ သတ္တလောကသည် ယခင်က မြင်ဖူးမည် မဟုတ်ပေ။

စတင်၍ နှုတ်ခွန်းချွေဟ လိုက်သူမှာ ဘုရင်မ ဖြစ်၏။

“မောင်တော်ကို လျှောက်ထားလိုက်ပါ။ မောင်တော် သံတမန်အဖွဲ့အားလုံးကို နန်းရင်းဝန် သတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့၊ မောင်တော်ကိုလည်း မနက်ဖြန် သတ်ဖို့ သူတို့ စီစဉ်ထားတယ်။ နှမတော်ကိုလည်း သူတို့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒီညလည်း နှမတော်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတယ်လို့ ယုံကြည်ရတယ်။ နံနက်အရုဏ်ကျင်းတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်

ကုန်သည် ယောင်ဆောင်လှိုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အစေခံယောင်ဆောင်လှိုပ်ဖြစ်ဖြစ် ဒီမြို့က ချက်ချင်း ထွက်သွားဖို့ လျှောက်ထားပါ။ နှမတော် အနေနဲ့ ခုအခြေအနေမှာ မောင်တော်ကို မကယ်နိုင်သေးဘူး။ တစ်နေ့ မောင်တော် အလိုရှိတယ်ဆိုရင် မောင်တော်ဆိုလာပြီး မောင်တော်ရဲ့ ခြေဖဝါးတော်ရင်းမှာ အစားဝင်ပါ့မယ်လို့ ခုလိုအချိန်အခါမျိုးမှာတော့ မောင်တော်ကို ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးမှ မပေးနိုင်တဲ့ အတွက် နံနက် အရုဏ်ကျင်းလျှင် ကျင်းချင်း ဒီမြို့က စွန့်ခွာထွက်သွားပါလို့”

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မ၏ စကားစုများကို ဘာသာပြန်၍ အိမ်ရှေ့မင်းသားအား တစ်ဆင့်တင်လျှောက်လိုက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာသည် ကြီးမားသော ဣန္ဒြေကြီးဖြင့် ရွှေနားတော်ဆင်နေရာမှ တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဘုရင်မကို လျှောက်ထားပါ။ သူ ကျုပ်နဲ့အတူ တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဒီမြို့က သူ အကြံပေးသလို ထွက်ခွာသွားမယ်လို့၊ ကျုပ်ရဲ့ စစ်သည်တော်တွေဟာ သူတို့နိုင်ငံကို ရောမလူမျိုးတွေရဲ့ ရန်က ကာကွယ်ပေးပြီး၊ ကျုပ် သူ့ကို မဟေသီမိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်မယ်လို့”

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဆင့်ဘာသာပြန်လိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာလေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဘုရင်မ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သကဲ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်၍နေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မိဆုလာတို့မှာလည်း အလားတူပင် ဘုရင်မအား ငေး၍ ကြည့်နေမိကြ၏။

ပထမတွင် ဘုရင်မသည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရ၏။

သူသည် ဤပြဿနာမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ဟန် မတူပေ။

အတန်ကြာမှ သူ၏ မျက်လုံးများသည် အလင်းရောင်တစ်ခုဖြင့် ပြုံးပြီးပြက်ပြက် ဝင်းလက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် မျက်ရည်များသည် သူ၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်၍ဆင်းလာလေသည်။

သူသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ဦးခေါင်းကိုမော့၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းက “လိုက်မယ် မဟုတ်လားဟင်” ဟု ကျွန်ုပ်အား လျစ်လျူရှုကာ ဘုရင်မ၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် မေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အမှတ်မထင် ဘာသာပြန်လိုက်ရ၏။

“လိုက်မယ်၊ လိုက်မယ်။ မောင်တော်နဲ့သာဆိုရင် ကမ္ဘာရဲ့ အစွန်အဖျားကိုပဲ သွားရ သွားရ၊ သေမင်းနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ၊ လိုက်မယ်။ မောင်တော်ရဲ့ အသက်ဟာ နှမတော်ရဲ့ အသက်ဖြစ်ပြီး မောင်တော်ရဲ့ စံအိမ်ဟာလည်း နှမတော်ရဲ့ စံအိမ် ဖြစ်ရမယ်။ မောင်တော်ကို သူတို့လုပ်ကြံရင် မောင်တော်နဲ့ဘေးမှာ ယှဉ်ပြီး မောင်တော်နဲ့အတူ အသေခံမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ ဆို့နှင့်သော အသံဖြင့် ဘာသာပြန်၍ အပြီးတွင် မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကိုဆွဲကာ အဆောင်တွင်းမှ ခေါ်ထုတ်သွားလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ကျသော နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မိဆူလာအား ပြောဖက်၍ ပါးချင်းကပ်ထားလိုက်၏။

မိဆူလာ၏ ပါးသည် မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲ၍နေ၏။

“သူတို့ ရူးနေကြပြီ အရှင် ရူးနေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ရူးခြင်းမျိုးပါပဲ အရှင်ရယ်” ဟု မိဆူလာက ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပထမဆုံးကြားရသူမှာ မိဆူလာပင် ဖြစ်လေသည်။

မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ခြေဖျားထောက်၍ လျှောက်သွားပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ လမ်းပေါ်မှ မြင်းခွာသံများ ကြားရ၏။

စစ်သား နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့်သည် ကျောက်တံတိုင်းအနီးတွင် စုရုံးကာ သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်တွဲခွဲ၍ နေရာအနှံ့ ရပ်နေကြ၏။

စစ်ဗိုလ်နှစ်ဦးမှာလည်း သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်လျက်ရှိ၏။ ကျောက်တံတိုင်းတစ်နေရာတွင် နန်းရင်းဝန်၏ ဝေါထမ်းစင်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် ဝေါကို ထမ်းလာသော ကျွန်များသည် မျက်နှာမှ ချွေးများကို သုတ်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်းရှိ သွေးများသည် ခဲ၍သွားတော့၏။

အိမ်အောက်ထပ်မှ တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထို့နောက် အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်၍သွားလေရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်တွင်းရှိ ချစ်သူနှစ်ဦးထံသွား၍ သတိပေးရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင်ပင် မိဆူလာသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို ဆွဲထားလိုက်၏။

မိဆူလာဆိုလိုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်းပင် နားလည်သဘောပေါက်သွား၏။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် လှေကားမှလွဲ၍ အခြားပြေးပေါက်ရှိသည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ကား ကျွန်ုပ်တို့ဘဝနောက်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

နန်းရင်းဝန်၏ဦးခေါင်းသည် လှေကားထိပ်ဝမှ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို လရောင်အောက်တွင် ကောင်းစွာ မြင်နေရပေသည်။

လရောင်ဟပ်သဖြင့် သူ၏မုတ်ဆိတ်မွေးနီကြီးမှာ အရောင်လက်၍ နေ၏။

သူသည် အထက်စီးရနေသူတစ်ဦးပီပီ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူနှင့်အတူ စစ်သားတစ်ယောက်တလေမျှ မပါချေ။

သူသည် အပေါ်စီးရထားသူတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျှောက် မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီး၍တစ်ကြောင်း၊ ဘုရင်မအား ငဲ့ကွက်၍တစ်ကြောင်း စစ်သားများကို မခေါ်ဘဲ အောက်၌ထားခဲ့ပြီးလျှင် တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သောအခါ သူတစ်ချက်မျှ ပြီးလိုက်ပြီးနောက် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် -

“ဪ... ဂျန်ဂို၊ ခုလို အိမ်မှာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း အားကျမခံဘဲ -

“ခုလို အိမ်ကို အလည်အပတ်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ် နန်းရင်းဝန်ကြီး ခင်ဗျား” ဟု မခိုးမခန့်ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

မိခင်လားသည် ကျွန်ုပ်အား သတိပေးဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းကို ကိုင်၍ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ကြောက်စိတ်ဟူ၍ လုံးလုံး မရှိတော့ချေ။

အမှန်ကို ပြောရမည်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ကိုယ်ကို ချီမ၊ ပြီးလျှင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ပစ်ချပြီးနောက် သူ၏ဗိုက်ပေါ်သို့ တက်ကာ ခုန်၍ နင်းချင်စိတ်များပင် ပေါ်၍နေပြီဖြစ်၏။

နန်းရင်းဝန်သည် အဆောင်တွင်းသို့ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူနည်းတူ အဆောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။

အဆောင်တွင်းရှိ မှေးမှိန်သော မီးရောင်အောက်တွင် အရပ်မြင့်သော အရိပ်တစ်ခုသည် ခုံရှည်ပေါ်မှ ထ၍ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

နန်းရင်းဝန်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာမှ အဆောင်တွင်းသို့မဝင်နိုင်မီ အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်လျက် နန်းရင်းဝန်အား မားမားမတ်မတ် ရင်ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အဆောင်တွင်းမှ ရုတ်တရက် လန့်၍အော်လိုက်သော မိန်းမသံ တစ်သံသည် ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်ပေါ်၍ လာ၏။ ဘုရင်မသည် နန်းရင်းဝန်၏အသံကို ကြားလိုက်မိဟန်တူပေသည်။

နန်းရင်းဝန်သည် ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် “အရှင်မင်းမြတ် ...” ဟု လျှောက်ထားလိုက်စဉ် အိမ်ရှေ့မင်းက ကျွန်ုပ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ဘာသာပြန်ပေးလိုက်ရ၏။

မိမိ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို နန်းရင်းဝန် ရိပ်မိသွားမှန်း သိလိုက်ရသောအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်တူလေသည်။

သူသည် လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုနှင့် ဟန်ဆောင်မှုကို လုံးဝ ကြိုက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ဖုံးကွယ်ထားရန် မလိုတော့သဖြင့် သူသည် အိမ်ရှေ့မင်းတစ်ပါးပီပီ တည်ကြည်သော အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်မှတစ်ဆင့် -

“ဘာပြုလို့ အခွင့်မရှိဘဲ အစစားဝင်လာရသလဲ နန်းရင်းဝန်ကြီး” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။

နန်းရင်းဝန်သည် ဦးညွှတ်လိုက်ပြန်၏။

“အကြောင်းရင်း အမှန်ကို အရှင်မင်းမြတ် အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

ထိုအခိုက် ဘုရင်မသည် အဆောင်တွင်း၌ ပုန်းအောင်းမနေတော့ဘဲ ရဲတင်းစွာပင် တံခါးပေါက်ဝသို့ လျှောက်လာ၍ တည်ကြည်ခုံညားစွာ ရပ်နေလေသည်။

နန်းရင်းဝန်သည် ဘုရင်မအား ဦးညွှတ်အလေးပြုလိုက်ပြီးနောက် အဆောင်တွင်းသို့ ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းဝင်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးပင် အဆောင်တွင်းသို့ သူ၏နောက်မှ ဝင်၍လိုက်သွားကြလေသည်။

နန်းရင်းဝန်သည် ပြန့်ကျဲနေသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို အတန်တပ်မက်မောသော မျက်လုံးများဖြင့် အတန်ကြာ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုပစ္စည်းများသည် မကြာမီပင် သူ၏ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ ဖြစ်လာတော့မည်ကို သူသည် ကြိုတင်၍ ခန့်မှန်းတွက်ချက်ပြီး ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။

ထို့နောက် နန်းရင်းဝန်ကြီးက -

“အရှင်မင်းကြီးကို ခုလို အနှောင့်အယှက်ပေးမိတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ အကယ်၍ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ လက်တွင်းမှာ အရှင်မင်းမြတ်တို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ခွင့်ပေးနိုင်တဲ့ အာဏာသာ ရှိမယ်ဆိုရင် အဲဒီလွတ်လပ်မှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပေးဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နန်းရင်ဝန်တစ်ဦးအနေနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ

ဟာ များပြားလှပါတယ်။ အဲဒီ တာဝန်ဝတ္တရားတွေဟာလည်း မတန်တဆ ကြီးလေးပြီး ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ပခုံးပေါ်မှာ ပိနေပါတယ်။ ဘောလက္ကီနိုင်ငံဟာ ရန်သူတွေ အပိုင်းခံနေရတဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘောလက္ကီနိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို မထိပါးရလေအောင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ နည်းအမျိုးမျိုးကို သုံးပြီး နိုင်ငံကို ကာကွယ်နေကြရပါတယ်။ အနောက်ဘက်မှနေပြီး ဘောလက္ကီနိုင်ငံကို မြိမ်းခြောက်နေတဲ့ နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံဟာ ပိုးမျိုးစေ့တွေကိုသာရမယ်ဆိုရင် ဘောလက္ကီနိုင်ငံကို ရန်မမူတော့ဘဲ ကျေနပ်သွားနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်မင်းမြတ်ဆီက ကျွန်တော်မျိုး အကူအညီတစ်ခု အသနားခံလိုပါတယ်။ အခြား မဟုတ်ပါဘူး။ အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ဘောလက္ကီနိုင်ငံမှာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အထူးစဉ်သည်တော်အဖြစ်နဲ့ စံတော်မူနေတဲ့ကာလအတွင်း ဂျန်ပိုကို အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ နိုင်ငံကိုစေလွှတ်ပြီး ပိုးမျိုးစေ့တွေကို ကုလားအုပ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့စာ လောက် ယူခိုင်းဖို့ပါပဲ။ အရှင်မင်းမြတ် ဒီမြို့တော်မှာ စံတော်မူနေခိုက် အရှင်မင်းမြတ်ကို ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးမှ မထိပါးစေရဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်မျိုး လေးလေးနက်နက် ကတိပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ အောက်မှာရှိတဲ့ မြင်းစောင်းတွေထဲမှာ ရောက်နေကြပြီဖြစ်တဲ့ မြင်းမျိုးသန့်တွေကိုလည်း ဂျန်ပိုနဲ့အတူ တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက်ပြီး အရှင်မင်းမြတ်နဲ့ အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေအတွက် ဘောလက္ကီနိုင်ငံရဲ့ ချစ်ကြည်ရေး မေတ္တာလက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ဆက်သွင်းခွင့် ပြုစေလိုပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို အောင်မြင်လွယ်ကူစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရလေအောင် ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ တံဆိပ်ပြားကလေးကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတံဆိပ်ပြားကိုသာ ထုတ်ပြမယ်ဆိုရင် ဘယ်မြို့စောင့် တံခါးမှူးမဆို ဂျန်ပိုကို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာခြင်း မရှိစေဘဲ ဝင်ထွက်သွားလာ ခွင့်ပြုလိမ့်မယ်။

နန်းရင်းဝန်သည် ပြောပြောဆိုဆို တံဆိပ်ပြားကလေးကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

နန်းရင်းဝန်သည် သူ့အလိုရှိသော ပိုးမျိုးများ ရရှိရေးအတွက် အိမ်ရှေ့စံအား ဘောလက္ကီမြို့တွင် ဓားစာခံ အဖြစ်နှင့် ထားကာ လူပြန်ပေးဆွဲနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အံ့ဩလွန်းသဖြင့် အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲရှိ နေရာမှ အိမ်ရှေ့မင်းထံ နန်းရင်းဝန်၏ အဆိုပြုချက်ကို ဘာသာပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ အိမ်ရှေ့မင်းသားက -

“နန်းရင်းဝန်ကြီး အသနားခံတာကို မလိုက်လျောနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် ... နန်းရင်းဝန်ကြီး။ ပိုးလုပ်ငန်းဟာ တရုတ်နိုင်ငံရဲ့အဓိက စီးပွားရေး မဏ္ဍိုင်တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံမှာ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ဥပဒေကို

လေးစားကြရတယ်။ ကျုပ်ဟာ အိမ်ရှေ့ဥပရာစာ ဖြစ်ပေမဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒနဲ့ဥပဒေကို သွေဖည်ဆန့်ကျင်ခွင့် မရှိဘူး။”

“အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို နာခံရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်၊ ပိုးမျိုးစေ့တွေ ပြန်မရောက်မချင်း အရှင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီမြို့တော်အတွင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်မင်းမြတ်ရဲ့ အဆင့်အတန်းနဲ့ လိုက်လျောညီထွေတော်မူနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။”

“ကျုပ် ဒီမြို့က ချက်ချင်းပဲ ခရီးဆက်ရလိမ့်မယ် နန်းရင်းဝန်ကြီး။”

“အိမ်အောက်မှ စံအိမ်တော်စောင့် စစ်သားတွေဟာ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အမိန့်ကို လိုက်နာဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေကြတယ်ဆိုတာကို လျှောက်ထားရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်။”

ထို့နောက် ခဏမျှ ဆိတ်ငြိမ်သွား၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ရိုဏာဘုရင်မ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ ဘုရင်မသည် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ လက်ကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် မထီလေးစား တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားမှာမူ ကြမ်းပြင်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော ကြိုးစ ကြိုးခွေများနှင့် ဓားကို စဉ်းစားနေသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘောလက္ကီဘုရင်မနဲ့ ပျော်ပါးခွင့်ရတဲ့အတွက် ပိုးမျိုးစေ့ ကုလားအုပ်တစ်ဖွဲ့ စာလောက် လျှောက်ကြေးအဖြစ်နဲ့ ပေးသနားတော်မူတာကို များတယ်လို့ မယူဆသင့်ပါဘူး အရှင်မင်းမြတ်။”

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ ရင့်သီးလှသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ရိုဏာဘုရင်မ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရှက်သွေးဖြာလျက် နီမြန်း၍သွားလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ -

“ဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီး ဘာပြောသလဲ ဂျန်ပို” ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရင့်သီးရိုင်းရိုင်းလှသော နန်းရင်းဝန်၏ စကားများကို ဘာသာပြန်သင့် မပြန်သင့် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေရာမှ တစ်လုံးမကျန် ဘာသာပြန်၍ တင်လျှောက်လိုက်သည်တွင် “ ဪ ... ဒီကောင် ဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား” ဟု ပြောပြောဆိုဆို အနီးတစ်ဝိုက်ကို မသိမသာ အက်ခတ် ကြည့်ရှုပြီးနောက်

ပိုးစတစ်ခုကို ကောက်ယူကာ “ဒါကို ဒီကောင့်ပါးစပ်ထဲ သွတ်သွင်းလိုက် ဂျန်ပို” ဟု ပြတ်သားစွာ အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လက်ယားနေသော ကျွန်ုပ်မှာ မဆိုင်းမတွပင် အိမ်ရှေ့မင်း၏ အမိန့် အတိုင်း ပိုးစကို နန်းရင်းဝန်၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ပြီးနောက် မိုဆူလာက လှမ်းပေးသော အခြားပိုးစတစ်ခုဖြင့် အပေါ်မှအုပ်၍ သူ၏လည်ပင်း နောက်နားတွင် ခိုင်မြဲစွာ ချည်လိုက်လေသည်။

“လက်နဲ့ခြေကိုပါ ချည်လိုက်” ဟု အိမ်ရှေ့မင်းက အမိန့်ပေးပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌မူ ကြိုးစကို ကောက်ပေးသူမှာ ဘုရင်မဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နန်းရင်းဝန်၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူ၏ ကိုယ်နောက်တွင် တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပေးလိုက်လျှင် မိုဆူလာသည် ဘုရင်မပေးသော ကြိုးစ ဖြင့် နန်းရင်းဝန်၏ လက်များကို ကျွမ်းကျင်စွာ တုပ်နှောင်လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ တုပ်နှောင်နေစဉ် နန်းရင်းဝန်သည် ခြေကလန့် လက်ကလန့် ဖြင့် တအားရနန်းကန်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသောကြောင့် သူ၏ ခြေထောက်များကို အိမ်ရှေ့မင်းကိုယ်တိုင် မလှုပ်နိုင်အောင် ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းရင်းဝန်၏ ခြေထောက်များကို တင်းကြပ်စွာ ချည် နှောင်ထား၍ အပြီးတွင် နန်းရင်းဝန်မှာ အိမ်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းခြင်းခံရသော ဝက်တစ်ကောင်ပမာ အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ညည်းတွားရင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ သည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူးလွန့်လှုပ်ရှားနေသော နန်းရင်းဝန်အား ရွံရှာစက်ဆုပ် သော မျက်လုံးများဖြင့် ငုံ့၍ကြည့်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသော ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မထားနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ချစ်သူ မိုဆူလာသည် သူ၏လက်တွင်းမှ ကံကောင်း ထောက်မရှု သီသီကလေး လွတ်လာသည်ကို တွေးမိသောအခါ၌မူကား ကျွန်ုပ် မှာ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲပြီးနောက် နန်းရင်းဝန်၏ ဗိုက်ပူကြီးပေါ်သို့ တအားခုန်၍ တက်လိုက်ပြီးလျှင် ဆောင့်နှင်း နင်းနေသည်ကိုပင် အားရတင်းတိမ်ခြင်း မရှိနိုင် သေးဘဲ သူ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ဒူးကိုထောက်လျက် သူ၏မျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ် ၏ လက်မများဖြင့် ထိုးဖောက်ရန် ကြိုးစားနေမိလေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ကျွန်ုပ်အား အတင်းဆွဲထုလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ် သည် နန်းရင်းဝန်အား မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင်နှင့် လွှတ်လိုက်ရ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ရယ်မောနေပုံရ၏။

ထို့နောက် သူသည် ဓားကို ကောက်ယူပြီးလျှင် နန်းရင်းဝန်၏ မုတ် ဆိတ်မွေးနှိကြိုးကို ဆွဲမ၊ပြီးနောက် လည်ပင်းကို တိခနဲ လှမ်းဖြတ်လိုက်လေရာ သွေးများ ငေါက်တောက်ပန်းထွက် လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဓားသွားပေါ်မှ သွေးများကို နန်းရင်းဝန်၏ ဝတ်ရုံ နှင့် သုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဓားကို သူ၏ခါးကြားအတွင်းသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။

ဘုရင်မသည် ထိုအခြင်းအရာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာမှ အိမ်ရှေ့မင်း၏လည်ကို ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် ကလေး ပမာ ငိုကြွေးနေလေသည်။

ကျွန်ုပ် အဖို့တွင်မူ နန်းရင်းဝန်အား မြို့လယ်ခေါင်တွင် လူသိနတ်ကြား ကားစင်တင်၍ သတ်ခွင့်မရသည်ကိုပင် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်နေမိ၏။

“ဒီအိမ်က ထွက်ခွာသွားဖို့ အချိန်တန်ပြီ အရှင်”

မိုဆူလာက သတိပေးလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် သတိရလာသဖြင့် အိမ် ရှေ့မင်းအား -

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဒီအိမ်က ထွက်ခွာသွားဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။ ဥယျာဉ် ဘက်မှာ အစောင့်တွေ ချထားပုံမရပါဘူး။ နန်းရင်းဝန်ပေးထားတဲ့ တံဆိပ်ပြားကို ပြုရင် မြို့တံခါးပေါက်က လွယ်လွယ်နဲ့ ထွက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရပါတယ်။ ဘုရင်မနဲ့ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ဇနီးကို အဝတ်အစား လဲပြီး ရုပ်ဖျက်ဖို့ အချိန်ရှိပါသေး တယ်။ အရှင်မင်းမြတ်ကတော့ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အစေခံယောင်ဆောင်ပြီး လိုက် ပါရင် ပိုပြီး သင့်လျော်မယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်”

အစေခံအဖြစ်နှင့် လိုက်ပါရမည်ဆိုသောကြောင့် အိမ်ရှေ့မင်းသည် အတန်ငယ် ပြုံးလိုက်၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အဆိုပြုချက်ကို သူ လက်ခံပုံရလေသည်။

မိုဆူလာသည် ကျွန်ုပ်၏စကားများကို ဘုရင်မအား တစ်ဆင့် ဘာသာ ပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မေးခွန်းထုတ်သည့်ပမာ ဘုရင်မအား ကြင်နာ ယုယသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်နည်းတူပင် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားပြီး ဖြစ်သော အခြေအနေကို လုံးဝ ရိပ်စားမိဟန် မတူပေ။

ဘုရင်မတစ်ဦးသာလျှင် ပြောင်းလဲသွားသော ထိုအခြေအနေကို ကောင်းစွာ နားလည် သဘောပေါက်သွားဟန် ရှိပေ၏။

သူသည် အိမ်ရှေ့မင်းသားနှင့် အတူလိုက်ရန် ငြင်းဆန်နေလေတော့၏။

အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဘဝလမ်းခရီးတွင် တစ်ခါတစ်ရံ အလွန် အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချမှတ်၍ အချိန်အခါမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်ရတတ်၏။

ယင်းသို့သော အချိန်အခါမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်လေသောအခါ ထိုထိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများနှင့် လိုအပ်ဆန္ဒများကို နှံ့ဘေးသို့ဖယ်ကာ မိမိတို့၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် ခံယူချက်များကိုသာ ရှေ့တန်းသို့ တင်လိုက်ရပေသည်။

ဘုရင်မသည်လည်း ယင်းကဲ့သို့သော အချိန်အခါမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ ပေပြီ။

နန်းရင်းဝန်ရှိစဉ်က အခြေအနေမျိုးနှင့် ယခုအခြေအနေမှာ မတူတော့ ပေ။

နန်းရင်းဝန် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်အခါက ဘုရင်မသည် ကလေးငယ် တစ်ဦးပမာ သူမုန်းတီးရွံရှာသော နန်းရင်းဝန်၏ အနှောင့်အယှက်မှ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးရန် ဆန္ဒပြင်းပြသည် မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ နန်းရင်းဝန် မရှိတော့ သောအခါ၌မူ သူ၏သွေးကြောများအတွင်း၌ စီးဆင်းလှုပ်ရှားနေသော မဟာ သွေးများက စကားပြောစပြုလာပြီ ဖြစ်၏။

ဘုရင်မသည် သူလိုငါလို သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသည့် ဘုရင်တစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။

သူသည် သူ၏တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို စွန့်ခွာ၍ သူခိုးသူဝှက်ပမာ ထွက်ပြေးရန် မဖြစ်တော့ပေ။

အချစ်နှင့်တိုင်းပြည် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် လွန်ဆွဲရာ၌ တစ်ချိန်က အချစ်ဘက်မှ အလေးသာ၍ နေခဲ့သော်လည်း ယခုမူ တိုင်းပြည်က အလေးသာ၍ သွားပြီဖြစ်လေသည်။

တာဝန်နှင့်အချစ်တွင် တာဝန်အနိုင်ယူသွားခြင်းပင်တည်း။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ဘုရင်မအား တင်းကြပ်စွာ ဝှေ့ဖက်နမ်းရှုပ်ကာ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်ရှာသေးသည်။

ဘုရင်မလည်း အိမ်ရှေ့မင်းသားအား ပြန်လည်ဝှေ့ဖက်ရင်း ချွန်းပွဲချ၍ ငိုကြွေးနေ၏။

သို့သော် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းလဲတော့ပေ။

“မောင်တော်ကို လျှောက်ထားလိုက်ပါ။ မောင်တော်ကလွဲရင် နှမတော် တခြားဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယူတော့ဘူးလို့ ကံကောင်း ထောက်မရင်လည်း မောင်တော်နဲ့ရတဲ့ ရင်သွေးတော်တစ်ပါးကို မွေးကောင်း မွေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ရင်

သွေးတော် မွေးလာရင် သူ့ကို တောလက္ကဒ်နိုင်ငံရဲ့ ဘုရင်အဖြစ်နဲ့ တင်မြှောက်မယ် လို့ ဒါပေမဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ နှမတော်ဟာ သူ့ခိုးသူဝှက်တစ်ယောက်လို ကိုယ့်တိုင်း ပြည်နဲ့ ကိုယ့်ထီးနန်းကို စွန့်ခွာပြီး မသွားနိုင်ဘူးလို့ မောင်တော်ကိုလည်း အခု အချိန်မှာ ဘယ်လို အကာအကွယ်မျိုးမှ မပေးနိုင်သေးဘူးလို့”

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်မ၏ အလို ဆန္ဒအတိုင်း စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲဖွယ်ရာ လိုက်လျောခဲ့ရပေသည်။

ဘုရင်မ၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်နေသဘောထားနှင့် ခံယူချက်တို့သည် သူ့ထံသို့ ကူးဆက်သွားပုံရ၏။

သူသည်လည်း ဘုရင်မနည်းတူပင် မဟာသွေးမဟာနွယ်တစ်ဦးပါပေ တကား။

အိမ်ရှေ့မင်းသားအား အစေခံအဝတ်အစားများကို လဲလှယ်၍ ဝတ်ပေး ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အရိပ်များပမာ တိတ်ဆိတ်နေသော ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဆင်းရန် နှင်းဆီနှင့် ထင်းရှူးပင်များအကြားမှ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လျှောက်သွားကြလေသည်။

တံခါးပေါက်တွင် အစောင့်များ ချထားခြင်း မရှိချေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တံခါးပေါက်မှထွက်၍ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်လေ့လာပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်လာကာ ဘုရင်မအား နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဖြင့် ဝှေ့ဖက်နမ်းရှုပ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ဘုရင်မသည် “လာ ... မိဆုလာ” ဟု ငိုရှိုက်နေသည့် အသံဖြင့် မိဆုလာအား ဆွဲခေါ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် အမှောင်ထု အတွင်းဝယ် ကွယ်ပျောက်၍ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာအား နှုတ်ဆက်ခွင့်ပင် မရလိုက်ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အပူမီးပိုင်းကာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်း “လာ ... ဂျန်ပို သွားကြစို့” ဟု ဆိုလိုက်မှ ကျွန်ုပ်မျှ အိပ်မက်၊ မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အိမ်ရှေ့မင်းသားနောက်သို့ လိုက်၍သွားမိ၏။

မြင်းစောင်းတွင် မြင်းထိန်းတစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့အား မလွဲမရှောင်သာ၍ သတ်ပစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏အစေခံ ‘ယင်း’ သည် ကျွန်ုပ်တို့အား မြင်းစောင်းတွင် လာ ရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား လိုးဝသတိမရခဲ့ချေ။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆူလာအမည်ရှိသော မြင်းမကို စီး၍ အိမ်ရှေ့မင်းသားက
စာဥကွက်နှင့် ဖောင်းဝပ်ရောင် မြင်းသိုးကြီးကို စီးလိုက်၏။

'ယင်း' သည် မြင်းမကလေးတစ်ကောင်ကို စီးလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းစောင်းမှ မြင်းများကို ဆွဲထုတ်လာရာ အခြားမြင်း
အချို့လည်း နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

စုစုပေါင်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ မြင်းတစ်ဆယ့်သုံးကောင်ပါခဲ့သည်။

နန်းရင်းဝန်၏ တံဆိပ်ပြားကလေးကို မြို့စောင့်တံခါးမှူးအား ပြသ
သောအချိန်တွင်အရုဏ်ကျင်းစပြုနေပြီ။

လမ်းများပေါ်တွင် လှည်းအချို့ပင် တက၍က၍ မြည်ရင်း လှုပ်ရှားသွား
လာနေကြပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ခြေဖိုးရပ်ကွက်များကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်
ပြိုင်နက် မြင်းများကို ဒုန်းစိုင်း၍ အပြင်းနှင်ခဲ့ကြတော့၏။

မြင်းများမှလည်း လွတ်လပ်စွာ ပြေးခွင့်ရသဖြင့် ရွှင်မြူးပုံရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြင်းများကို မကြာခဏပင် လဲ၍စီးကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းစီးရင်း ဖြစ်သလို စားကြပြီးလျှင် နေ့မအိပ် ညမအိပ်
ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြသည်မှာ သုံးရက်ပင်ရှိချေပြီ။

ဘောလကွဲနိုင်ငံမှ စစ်သည်တော်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ မိအောင်လိုက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသား၏ မျက်နှာမှာ ဆယ်နှစ်ခန့် အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်
ဟု ထင်ရ၏။

သူသည် ကလေးမဟုတ်တော့။ လူကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြင်နာစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေသော်လည်း ပြုံး
ခြင်း၊ ရယ်ခြင်း လုံးဝ မရှိတော့ချေ။

သူ၏နိုင်ငံနှင့် သူ၏ လူမျိုးအကြောင်းကို တွေးတောကာ တစ်နေ့တွင်
သူထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေပုံ
ရသည်။

ဘုရင်မအကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။ ပြောလိုစိတ်
လည်း မရှိ။ ခရီးပြင်းနှင်၍ နေရသောကြောင့် ပြောလည်း မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။

စင်စစ် ယခုလို စိတ်မအား ကိုယ်မအား သက်စွန့်ဆံဖျားပြေးလွှား
နေရခြင်းပင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လောလကွဲမြို့မှ မထွက်ခွာမီ ကျွန်ုပ်၏ လိမ္မာပါးနပ်သော အပြုအမူ
တစ်ခုအတွက် ကျေနပ်နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်တွင်းမှ အထွက်တွင် ဝိုးအိမ်များ ပြုတ်နေသည့်
ပန်းချိုကားလိပ်ကို ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ တစ်ပါးတည်း ယူခဲ့လေသည်။

ဝိုးလုပ်ငန်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် ယနေ့အထိ လုံခြုံစွာပင် နေသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ တည်မြဲနေသမျှကာလပတ်လုံး
ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာလည်း တည်မြဲလုံခြုံ၍ နေပေလိမ့်မည်။

(တိုင်ကန်မြို့၏ ဆင်ခြေရုံးရပ်ကွက် တစ်နေရာတွင် ရေးသည်။)

ချစ်လှစွာသော မိဆုလာ၊

ကျွန်ုပ်သည် ချောမောလှပသော သင်၏ မျက်နှာကို နောက်ထပ် တွေ့မြင်လို၍မှ တွေ့မြင်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါဘဲကား။

ပြေပြစ်ကျော့ရှင်း၍ နွဲ့နှောင်းသော သင်၏ကိုယ်ခန္ဓာလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အနုပညာပြောင်မြောက်စွာ ကပြအသုံးတော်ခံခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် ရှုစားခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်။

သင်၏နှုတ်ခမ်းပူပူနွေးနွေးဖြင့် ကျွန်ုပ်အား နမ်းရှုပ်သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ခံစားခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်ထံမှ သင့်အား ဆွဲထုတ်ခေါ်ယူသွားနိုင်သူမှာ ဘုရင်မ တစ်ဦးသာ ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သင်၏ဝိညာဉ်ကို ပိုင်သော်လည်း သင်၏ အသက်ကိုမူ သင်၏ဘုရင်မကသာလျှင် ပိုင်ပါချေ၏။

သင်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်ကိုပိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့မင်းသားသာလျှင် ပိုင်ပါချေသည်။

ကျွန်ုပ်နိုင်ငံသို့ပြန်၍ ခြေဖဝါးများကို စည်းနှောင်ထားသော မိန်းမ အကြားတွင် စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် လှုပ်ရှားသွားလာနေထိုင်ရတော့အံ့။

ကျွန်ုပ်သည် ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ နေဝင်ရာ အရပ်သို့ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း သင့်အား တသသနှင့် တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေရပေတော့မည် မိဆုလာ။

(ဘောလကွဲမြို့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့၍ တစ်လကြာပြီးသောအခါ)

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလွန်ပင်ပန်းမောပိုက်နေပြီဖြစ်သော မြင်းများကို လမ်းလျှောက်ရုံသာသာ စီးနင်းမောင်းနှင်ရန် ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လာကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် ယခုအခါ မြင်းဆယ်ကောင်သာ ကျန်တော့၏။

မြင်းမကလေးတစ်ကောင်နှင့် သင်းထားသော မြင်းတစ်ကောင်မှာ လွန်ခဲ့သည့်အပတ်က လမ်းခရီးတွင် သေဆုံးခဲ့၏။

အခြားသော မြင်းမကလေး တစ်ကောင်မှာလည်း ခြေတစ်ဘက် ကျိုးပြီးလျှင် အမောလွန်နေပြီဖြစ်၍ တိုင်းရင်းသားလေးသမားတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ထိုမြင်းကို မလွဲမရှောင်သာ၍ သတ်ခဲ့ရ၏။

အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအား သတ်ရသည်နှင့် တူလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကြားကလေးကို ကျော်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေကန်တစ်ခုအနီးရှိ တောင်ကုန်းပေါ်၌ အနီနှင့်အပြာရောင် ရွက်ဖျဉ်းတဲများကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရလေသည်။

လေအလာတွင် အဝါရောင် နဂါးရုပ်နှင့် အလံတစ်ခုသည် ရွက်ဖျဉ်းတဲများအပေါ်မှ ဝင့်ကြွားစွာ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအလံကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်၏လည်ချောင်း၌ တစ်ဆို့၍ လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မည်သို့မျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ သူ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ညွတ်လိုက်၏။

တရုတ်နိုင်ငံမှ စစ်တပ်တစ်တပ် စခန်းချရပ် နားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကင်းစောင့်တပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆီးကြိုကြပြီးလျှင် တံများ၏ ဗဟိုတည့်တည့်တွင်ရှိသော ရွက်ဖျဉ်းတံကြီးတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ 'ချိန်ဂိုအိုင်' ဆိုသူ ဖြစ်၍ စိုကူမြို့တွင် သူ့အား ရံဖန်ရံခါတွေ့မြင်ခဲ့ဖူး၏။

ချိန်ဂိုအိုင်သည် တဲအတွင်းရှိ အစောင့်တပ်သား အားလုံးကို အပြင်သို့ ထွက်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် တဲအတွင်း၌ ခင်းထားသော မွှေးရှည်ခင်းစောင်ကြမ်းပေါ်၌ ခူးထောက်လိုက်ပြီးလျှင် ခင်းစောင်ကြမ်းကို သူ၏ နဖူးနှင့် သုံးကြိမ်သုံးခါတိတ် ထိလိုက်ရာ၊ အိမ်ရှေ့မင်းက-

“တော်ပါတော့ ချိန်ဂိုအိုင်၊ လိုယန်မြို့မှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီမှာတော့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်သည်တွင် ချိန်ဂိုအိုင်သည် ခူးထောက်နေရာမှ ထ၍ ရပ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ခရီးစဉ်ကို သိကုန်ကြပြီပေါ့”

“မှန်လှပါ။ ရွှေနန်းတော်က အမိန့်စာတွေ ရောက်ရှိလာတဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော်နဲ့ကျွန်တော်မျိုးတို့ သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်”

ချိန်ဂိုအိုင်သည် သူ၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲချိတ်ဆွဲထားသော အိတ်တစ်ခုမှ အမိန့်စာကို ထုတ်ယူ၍ အိမ်ရှေ့မင်းအား ဆက်သလိုက်ပေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် အမိန့်စာကို ဖတ်ရှု၍ ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ချိန်ဂိုအိုင်မှာ အတော်ပင် အံ့အားသင့်သွားပုံရလေသည်။

အမိန့်စာတွင် 'အထူးလျှို့ဝှက်' ခေါင်းစဉ်တပ်ထားပြီးလျှင် ဘောလကွဲနိုင်ငံဘက်သို့ ခရီးထွက်သွားသော ချင်းပုံချန်အမည်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးအား ရှာဖွေ၍ လိုယန်ရွှေမြို့တော်သို့ ချောမောစွာ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာရန် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမိန့်စာကို ဖတ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းအား ပြန်လည်ဆက်သလိုက်ရာ အိမ်ရှေ့မင်းက တစ်ဖန်ချိန်ဂိုအိုင်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ချိန်ဂိုအိုင်သည် ကျွန်ုပ်အားကြည့်၍ -

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော်က မောင်ရင့်ကို ဘောလကွဲနိုင်ငံကို စေလွှတ်ရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို အကုန်ပြောပြခဲ့တယ် ဂျန်ဂို၊ ခုလို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

အင်မတန် လိုလားနေတဲ့ မြင်းကောင်းမြင်းသန်တွေကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ ယူလာနိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ် ဝမ်းသာမိသလို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်း အလွန်ဝမ်းသာရှာမှာပဲ။ ဒီမြင်းမျိုးသန်တွေကနေပြီး ရွှေနန်းတော်အတွက်ရော ဘုရင့်တပ်မတော်အတွက်ပါ မြင်းကောင်းတွေကို မွေးထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစေခိုင်းခဲ့သမျှကို အောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်ကို မေ့လျော့၍ပင်နေချေပြီ။

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အောင်မြင်မှုတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပါလာခြင်း မဟုတ်၊ ဘောလကွဲနိုင်ငံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်အိမ်များသည် မျက်ရည်တို့ဖြင့် စိုရွှေနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အရှေ့တိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနှစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်အတွင်း စစ်ခင်းကြရာဝယ် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသည် မဆီမဆိုင် ကြားမှ မြေဓာပင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှင်လျက်နှင့် သေနေသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေ၏။ ဆွေးမြေ့ကြေကွဲစွာဖြင့် လွမ်းဆွတ်တသ နေခြင်းသည်သာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား နှစ်သိမ့်ဖြေဖျော်၍ နေပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤတပ်စခန်း၌ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာရပ်နားနေရဦးမည်ဟု သိရ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ချိန်ဂိုအိုင်သည် မြင်းသည်တော် တစ်ရာပါရှိသော မြင်းတပ်တစ်တပ်ကို တိုင်ကန်မြို့သို့ ကြိုတင်စေလွှတ်ခဲ့သဖြင့် ထိုမြင်းတပ်ပြန်လာသည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြရဦးမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမြင်းတပ်ကို ညဘက်တွင် ကျော်လွန်ခဲ့ဟန် တူပေသည်။

ထို့ကြောင့်သာလျှင် လမ်းတွင် မတွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့အလားကို စောင့်မျှော်ရင်း အလိုလို စိတ်တိုနေမိ၏။

ယနေ့ည အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် ကျွန်ုပ်၏ ရွက်ဖျဉ်းတံသို့ လာရောက်ခဲ့၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေဖြင့် လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အရက်များမှာ၍ ကောင်းမွန်စွာ စည်ခံပြုစုရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမတွင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြဘဲ အရက်ကို သာ တစ်ကိုက်ချင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်း သောက်နေခဲ့ကြ၏။ အတန်ကြာမှ အိမ်ရှေ့ မင်းက -

“တရုတ်ပြည် ပြန်ရောက်ရင် ဒီလို အရက်မျိုးနောက်ထပ် သောက်ရ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေခိုက် သူကပင် ဆက်၍-
“ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေ ဒီလို အရက်ကို စပျစ်သီးကနေပြီး ဘာပြုလို့ မထုတ်လုပ်နိုင်ကြသလဲဆိုတာကို ကျုပ် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် ဂျန်ပို၊ ကျုပ်တို့လူမျိုးတွေဟာ စပျစ်ပင်ကို စိုက်လေ့စိုက်ထ မရှိကြပေမဲ့ နန်းတော် ဥယျာဉ်ထဲမှာ စပျစ်ပင်မျိုးကောင်းတွေ အတော်များများ ရှိသားပဲ။ အဲဒီမျိုးကောင်း တွေကို ဖြန့်ဖြူးပြီး စိုက်ခိုင်းရင် သိပ်ခဲယဉ်းလှမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီပိုင်အရက်က ဂျုံတို့၊ စပါးတို့နဲ့ ပြုလုပ်တဲ့ အရက်တွေလောက် မပြင်းပေမဲ့ အရသာကျတော့ သူက ပိုကောင်းတယ်”

“မှန်ပါတယ်။ အရသာကျတော့ သူက ပိုကောင်းတယ်”

အိမ်ရှေ့မင်းသည် သူ၏ အရက်ခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ခွက်ထဲသို့ အရက်များ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား အက်ခတ်နေသည့် ဟန်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ -

“ဪ... ဂျန်ပို၊ ဂျန်ပို သနားစရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဂျန်ပိုရယ်” ဟု

ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ ပိုချင်ရက်လက်တို့ခံရသကဲ့သို့ သူ့လို ထိန်းချုပ်ထားရန် မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ -

“ကြိုတင်ပြီးသာ အသိပေးထားမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ဒါလောက် အသည်း နာမိမှာ မဟုတ်ဘူး ချင်းပိုချန်ရယ်။ ခုတော့ သစ်စိမ်းချိုး အချိုးခံလိုက်ရတာမျိုး လို ဖြန်းစားကြီး လုပ်လိုက်တာ ခံရတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်မှာ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်ပြန် တွေးမိရင်း တသက်သက်နဲ့ ရင်ထုမနာဖြစ်မိလွန်းလို့ပါ။ တစ်ခါတလေ အိပ်မက် များ မက်နေသလားလို့တောင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိ တယ်။ ကျုပ်လိုလူမျိုးကိုမှ ရွေးပြီး ဒီလိုဖြစ်ရသလား ချင်းပိုချန်ရယ်။ ကျုပ်ကိုမှ ရွေးပြီး ဖြစ်ရသလား၊ ကျုပ်က သာမန် အတွင်းဝန်ကလေးတစ်ယောက်ပဲ။ အဲဒီ ဘဝနဲ့ တင်းတိမ်ပြီး အေးအေးလူလူနဲ့ အခါအခွင့်သာရင် စာလေးကဗျာလေး ရေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ စာပေသမားတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရ အောင် ကျုပ် တမင်လိုက်ရှာခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျုပ်ကိုမှရွေးပြီး ဒီလိုဖြစ်လာ ရသလားဟင်”

“ကျုပ်အဖြစ်က ပိုတောင်ဆိုးသေးတယ် ဂျန်ပို၊ ကျုပ်က ဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရအောင် တမင်လိုက်ရှာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ်စူးခဲ့ရ တဲ့လူပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသည်းနှစ်အောင် ချစ်ခဲ့ ကြပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ချစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်ဟာ တစ်ညတည်း ရှိခဲ့တယ် ဂျန်ပို၊ ကျုပ်တို့ ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ဘာသာစကားကိုတောင်မှ တစ်ယောက် နားမလည်ခဲ့ဘူး။ လိုယန်မြို့ ပြန်ရောက်လို့ရှိရင် ကျုပ် သူ့ဆီ သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ပြီး သူ့ကို ကြင်ယာတော်အဖြစ်နဲ့ တင်မြှောက်ဖို့ စကားကမ်းလှမ်းမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေဟာ သူ့ကို သူတို့နိုင်ငံက စွန့်ခွာခွင့်ပြုမယ် မထင်ဘူး။ ကျုပ်ကို လည်း တောလက္ခဏာနိုင်ငံကို နောက်တစ်ကြိမ် သွားခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်တွေ လတွေသာပြောင်းသွားမယ်။ ကျုပ်တို့တော့ ပြန်ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဘဝဟာ ရေဆိုးအောက်က ကရွတ်လို တဖြည်းဖြည်း အေးပြီး ဆွေးသွားရ မယ့် ဘဝပါ ဂျန်ပိုရယ်”

အိမ်ရှေ့မင်း၏ အသံမှာ အက်ကွဲနေ၏။

သူသည်လည်း မမြင်ရသော မျက်ရည်တို့ကို ထိန်းချုပ်မျိုသိပ်ကာ ပိုကြွေးနေသူဖြစ်ချေသည်တကား။

ထိုအခါကျမှပင် အိမ်ရှေ့မင်းသား၏အဖြစ်မှာ ကျွန်ုပ်အဖြစ်ထက် ပို၍ ဆိုးနေသည်ကို ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသဘောပေါက်မိခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားမပြောတော့ဘဲ အရက်ကိုသာ မိ၍သောက်နေ ကြရာမှ ကျွန်ုပ်ကပင် -

“ဘုရင်မဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကလေးမှာ သူ့စိတ်ကိုသာ မပြောင်းခဲ့ ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ ချင်းပိုချန်”

“သူမှန်တယ် ဂျန်ပို၊ သူမှန်တယ်။ သူပြောသလိုပဲ သူဟာ သူ့နိုင်ငံနဲ့ သူ့လူမျိုးကို သူခိုးသူဝှက်လို စွန့်ခွာသွားဖို့ မသင့်ပေဘူး။ အချစ်နဲ့တိုင်းပြည်ကို ရွေးချယ်ရာမှာ သူဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေ ဖယ်ပြီး၊ သူတိုင်းပြည်နဲ့ သူထမ်းဆောင်ရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို သတ္တိရှိရှိ ရွေးချယ်လိုက်တာဟာ ချိုးကျူးထိုက်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အချစ်ကလေးကိုတော့ ချန်ထားဖို့ ကောင်းပါတယ် ချင်းပိုချန်ရယ်။ ချန်ထားသင့်ပါတယ်။ ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ခေါ်မသွားသင့် ဘူး”

ကျွန်ုပ်အဆိုနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်ရှေ့မင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင် ဘဲ ရှိနေ၏။

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းလျက် ရှိနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ဖြေရမည်ကို တွေးမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တွင် လိုယန်မြို့သို့ ပြန်လိုစိတ် လုံးဝမရှိတော့ပေ။

သူသည် ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို နားလည်သွားဟန်ဖြင့် -

“ဒီနယ်စပ်မှာပဲ ဆက်ပြီး အမှုထမ်းပါလား ဂျန်ဂို၊ ဒီနယ်အကြောင်း နဲ့ ဒီနယ်က ဘာသာစကားတွေကို ကောင်းကောင်းတတ်ကျွမ်းနေပြီဥစ္စာ နယ်စပ် မှာ လူတော်လူကောင်းတွေ လိုတယ် ဂျန်ဂို၊ ကျုပ် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပန်ချော်ကို ပြောလိုက်ဦးမယ်” ဟု ညင်သာသော အသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤတစ်ခန်းသို့ ရောက်နေသည်မှာ ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ပင် ကြာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မြင်းတပ်သည် တိုင်ကန်မှ ပြန်မရောက်သေးပေ။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် မိမိဖာသာ မည်သည့်အတွက် ခရီးမဆက်လေ သနည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် ပထမတွင် အံ့ဩနေမိ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ချိန်ဂိုအိုင်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားအား အထက်မှ အမိန့်အရ ခရီးဆက်ခွင့် မပြုသည့်အပြင် မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဘဲ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ထိန်းသိမ်းချုပ်ချယ်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် နောက်မှ သိခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ချိန်ဂိုအိုင်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသား အား တင်လျှောက်ထားပြီး ဖြစ်ဟန်တူ၏။

စစ်သားအချို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အိမ်ရှေ့မင်းသား သွားရာနောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

အမှန်မှာ ဗိုလ်ချုပ်ချိန်ဂိုအိုင်သည် အထက်မှ ညွှန်ကြားချက်များကို တိကျစွာ လိုက်နာဆောင်ရွက်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ထိုမြင်းတန်းကြီးသည် သစ်ပင်များအကြား၌ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားကာ ကွယ်ပျောက်သွားပြန်၏။

နောက်ထပ်အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ။ တပ်စခန်း အတွင်းတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသောအသံများ၊ မြင်းဟီသံများ၊ အနီးအနားရှိ တဲများမှ စကားပြောနေကြသောအသံများနှင့် အိမ်ကို လွှမ်းဆွတ်တ၊သနေပုံရသော စစ်သားရဲဘော်တစ်ဦး၏ ချွဲချွဲငင်ငင် သီမှုတ်နေသော ပုလွေသံများကိုသာ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြား၍နေရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တံဝ၌ စစ်သားတစ်ယောက်ပမာ ကိုယ်ကို တောင့်၍ မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေမိ၏။

မြင်းတပ်သည် တပ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်စပြုနေပေပြီ အမိန့်ပေးသံများ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသံများကို ကြားနေရ၏။ မကြာမီပင် ကျွန်ုပ်၏ တံရှိရာသို့ ရှေ့ရှုမောင်းနှင်လာသော မြင်းလေးကောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

မြင်းသုံးကောင်ကို တရုတ်စစ်ဗိုလ်များက စီး၍ ကျန်တစ်ကောင်ကိုမူ လူရွယ်တစ်ယောက်က စီးနှင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

လူရွယ်စီးလာသော မြင်းမှာ ဘောလက္ကမြို့ရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းစောင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်းနီကြီး ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အလွန်စိတ်ဆတ်သော ထိုမြင်းကို စီးခံ့သော ထိုလူရွယ်အား ကျွန်ုပ် အံ့သြ၍မဆုံးနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့အားလုံးသည် မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် လူရွယ်သည် မြင်းနီကြီးပေါ်မှ အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှောက်တွင် ခူးထောက်ကာ မြေကြီးကို သူ၏ နဖူးနှင့် ထိလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူရွယ်အား မြင်ဖူးသလိုလို ဖြစ်နေ၏။

လူရွယ်အား တံအတွင်းသို့ဝင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် တံအတွင်းသို့ ဝင်၍ လိုက်သွား၏။

လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လာပြီးလျှင် တံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ နဖူးကို မြေကြီးနှင့် ထိစေ၍ ကျွန်ုပ်အား အလေးပြုလိုက်ပြန်လေသည်။ ထို့နောက် -

“အို ... အရှင်”

ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိနေတော့၏။

ယနေ့ မင်းလုလင်တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်ချုပ် ချိန်ပိုအိုင်၏ တံသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက်-

“တိုင်ကန်ကို ကျုပ်စေလွှတ်တဲ့ မြင်းတပ် ဒီကိုရောက်ခါနီးနေပြီ ဂျန်ပို။

မြင်းတပ်နဲ့အတူ တရုတ်ဘာသာစကားကို လုံးလုံးမပြောတတ်တဲ့ လူရွယ်တစ်ယောက် လိုက်ပါလာတယ်လို့ ရှေ့ပြေးကင်းထောက်က သတင်းလာပို့ထားတယ်။ အဲဒီလူရွယ်ဟာ ဂျန်ပိုနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့သာ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီတော့ မောင်ရင် ဒီလူရွယ်ကလေးအလာကို မောင်ရင် တံကနေပြီး စောင့်နေစေချင်တယ်။ သူရောက်ရင် ရောက်ချင်း မောင်ရင်ဆီ လွှတ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တံသို့ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြန်သွားပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ် အမိန့်အတိုင်း လူရွယ်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

ထိုလူရွယ်မှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် လုံးဝ စဉ်းစား၍ မရပေ။

ချင်းပိုချန်အား တွေ့လိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့်သာ တွေ့လိုသည် ဆိုသောကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ပင် အစဉ်းစားရခက်နေပေသည်။

မြင်းတပ်ကား ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ရောက်ခဲ့လှတော့၏။ အချိန်အတော်ကြာမှပင် တောင်ကြားအတွင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပြုလာကြသည့် မြင်းတန်းကြီးကို တံဝမှနေ၍ လှမ်းမျှော်မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်၍လာ၏။ အတန်ကြာမှ “ဟင် ... မိဆုလာ” ဟု တစ်ဆိုကွဲအက်နေသော အသံဖြင့် တစ်ချက်မျှ အော်လိုက်ပြီးနောက် မိဆုလာအား ပွေ့ချီကာ တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိန်အတော်ကြာသည့်တိုင်အောင် ရင်ချင်းကပ်၊ ပါးချင်းကပ်ကာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်ရည်သည် မိဆုလာ၏ မျက်ရည်နှင့် ရောထွေးသွားတော့၏။

မိဆုလာက - “မိဆုလာတို့ အရေးထက် အိမ်ရှေ့မင်းတို့ ကိစ္စက ပိုပြီး အရေးကြီးပါတယ် အရှင်၊ မိဆုလာကို အိမ်ရှေ့မင်းဆီ ပို့ပေးပါ။”

ကျွန်ုပ်သည် မဆိုင်းမတွပင် အိမ်ရှေ့မင်းရှိရာသို့ မိဆုလာအား ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မိဆုလာသည် အိမ်ရှေ့မင်း၏ ရှေ့တော်မှောက်တွင် ခူးထောက်၍ မြေကြီးကို နဖူးနှင့် ထိလိုက်ချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းအား ကျွန်ုပ်သည် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က “မိဆုလာ” ဟု တစ်ခွန်းမျှ ပြောလိုက်လျှင်ပင် အိမ်ရှေ့မင်းသည် မိဆုလာအား မတ်တတ်ရပ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ရာတွင် မိဆုလာသည် မတ်တတ်ထ၍ ရပ်ရန် မစွမ်းနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။ သူ၏မျက်လုံးအိမ်များမှ မျက်ရည်များသည် တားမနိုင် ဆီးမရ တလိမ့်လိမ့်ယိုစီးကျလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ အတန်ကြာမှ သူသည် ဆိုးနစ်သော အသံဖြင့်

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဘောလက္ကဘုရင်မဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးသဝဏ်လွှာကို ကျွန်တော်မျိုးမ လက်က တစ်ဆင့် အရှင်မင်းမြတ်ဆီကို တင်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ အရှင်မင်းမြတ် ထွက်သွားပြီး မရှိတဲ့နောက် သုဒ္ဓိကမ္ဘာမှာ အသက်ရှင်နေချင်စိတ် မရှိတော့တဲ့အတွက် ဒီကမ္ဘာကြီးကို စွန့်ခွာသွားပါပြီ။”

ယင်းကဲ့သို့ လျှောက်ထားရင်း မိဆုလာသည် သူနှင့်အတူ ယူဆောင်လာသည့် အိတ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုက်မပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့မင်းအား ဆက်သလိုက်လေသည်။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် အိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ထို့နောက် ကြီးများကို ဖြည့်၍ အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ လူတစ်ယောက်၏ ခြောက်သွေ့တွန့်လိမ်နေသော နှလုံးသားတစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။

ဘုရင်မဆက်သလိုက်သော နောက်ဆုံးသဝဏ်လွှာကား သူ၏ ကိုယ်တွင်းမှ အသည်းနှလုံးပင် ဖြစ်တော့၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ဘုရင်မ၏နှလုံးသားကို မ၊ယူ၍ သူ၏နှုတ်ခမ်းတွင် ကပ်ထားလိုက်လေသည်။

အဝေးမှ ခွေးတစ်ကောင်အူလိုက်သော အသံကို ကြားရ၏။

အိမ်သို့ မျှော်မှန်းလွမ်းဆွတ်နေပုံရသော စစ်သားရဲဘော်တစ်ဦး၏ ခွဲခွဲငင်ငင် သီမူတ်လိုက်သည့် ပုလွေသည် လေထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ပျံဝဲ၍ လာ၏။

အိမ်ရှေ့မင်းသားသည် တစ်စုံတစ်ရာ မိန့်မြွက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်မြဲအတိုင်း ထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိဆုလာအား ပွေ့ချီ၍ တဲအတွင်းမှ ခြေသံကြားရ အောင် အသာထွက်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တံသို့ ပြန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေကြ၏။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်မှပင် မိဆုလာက ကျွန်ုပ်အား -

“အရှင်ကို မိဆုလာ အခုတွေ့ရပါပြီ အရှင်၊ မိဆုလာ ကျေနပ်ပါပြီ၊ အရှင်ကလွဲရင် မိဆုလာ တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စေချင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်ကျရင် မိဆုလာ ဘောလက္ကနိုင်ငံကို ပြန်ပါတော့မယ်။”

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်ထိပ်ကို မြွေကိုက်ခံရသည့်ပမာ မျက်လုံးများပြာ၍ သွားတော့၏။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မိဆုလာ၊ တမင် အရွံ့တိုက်တာလားဟင်၊ မိဆုလာဟာ ကျုပ်ရဲ့ဇနီးပါ။ ကျုပ်အသက်ပေးပြီး ချစ်ခဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ မပြန်ရဘူး။ မပြန်ရဘူး။ မိဆုလာကို ကျုပ်ပြန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့အတူ ရာသက်ပန် ရိုးမြေကျပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားရမယ် သိလား။ မိဆုလာ မပြန်ရဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်သည် တုန်ရီချောက်ချားသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း သူထွက်ပြေးသွားမည်ကို စိုးရိမ်မိလာသည့် အလား သူ၏ ကိုယ်ကလေးကို တင်းကြပ်စွာ တအားပွေ့ဖက်၍ ထားမိတော့၏။

မိဆုလာသည် နောက်ထပ် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

(စီကူမြို့တွင် ရေးသည်။)

အိမ်ရှေ့မင်းသည် ယနေ့ ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသော ဟိုတယ်သို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထိုင်၍ အရက်သောက်ခဲ့၏။

သူသည် ပြန်ရန် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မှပင် သူ လာရောက်သည့် အကြောင်းရင်းကို ကျွန်ုပ်သိခဲ့ရပေသည်။

သူသည် သူ၏အိတ်ကလေးအတွင်းမှ ကျောက်စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တံဆိပ်ပြားကလေးနှစ်ခုကို ထုတ်ယူပြီးနောက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်၍ ကျွန်ုပ်အား ပြလေသည်။ တံဆိပ်ပြားများအပေါ်တွင် နန်းတွင်းသုံး ဘုရင့်တံဆိပ် အမှတ်အသားများ ထုထွင်းထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် တံဆိပ်ပြားတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးရင်း -

“အရေးအကြောင်း ရှိရင် ဒီတံဆိပ်ပြားကလေးကို ပြပြီး ကျုပ်နဲ့လာ တွေ့ပါ ဂျန်ဂို၊ ဒီတံဆိပ်ပြားကလေးသာပြရင် ဘယ်သူမှ ကျုပ်နဲ့တွေ့ခွင့်မပေးဘဲ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု အမိန့်ရှိလိုက်လေသည်။

ယခုအခါ သူသည် လိုယန်ရွှေမြို့တော်တည်ရှိရာ အရှေ့ဘက်သို့ ကြွချီသွားပြီဖြစ်၏။

(ဂျန်ဂိုက သူ၏သူငယ်ချင်း ဆူရှန်ထံ ပေးပို့သော စာမှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြချက်။ စီကူမြို့တွင် ရေးသည်။)

ငါတွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တချို့ကို ငါ့ရဲ့မွေးသဖေခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးထံ ငါစာရေး အစီရင်ခံပြီးပါပြီ ဆူရှန်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ကိစ္စတွေကိုတော့ စာထဲမှာ ရေးမပြဘဲ တမင်ချန်ထားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေကို မင်းကိုယ်တိုင် သူ့ဆီသွားပြီး မင်းရဲ့နှုတ်ဖျားက သူ့နားလည်သဘောပေါက်အောင် ညင်ညင်သာသာ ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောပြမှ သင့်တော်မယ်လို့ ငါယူဆမိတယ်။

မင်းကို အစစ အရာရာ အားကိုးရလိမ့်မယ်လို့လည်း ငါ မျှော်လင့်တယ် သူငယ်ချင်း။ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ တော်ရုံနဲ့ တရုတ်ပြည်ကို ပြန်လာနိုင်မယ် မထင်ဘူး။

ငါ ရာထူးတိုးတက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို သူ့ဆီအကြောင်း မကြားသေးဘဲ တမင်ချန်ထားခဲ့တယ်။

တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မင်းက အဲဒီသတင်းကောင်း သတင်းထူးကို သူ့ဆီ ဦးဦးဖျားဖျား ယူသွားတဲ့အခါ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကို သူ့နားလည်အောင် ပြောပြရင် သူ့ အဖို့ ရိုပြီး နားဝင်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်မြင်ယူဆမိလို့ပါ။

ငါဟာ နယ်မြေကျွမ်းကျင်ပြီး ဒီနယ်စပ်က ဘာသာစကားတွေကို တတ်ကျွမ်းတဲ့အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပန်ချော်အဖို့ အင်မတန် အသုံးဝင်နေတယ်ဆိုတာကို သူ့နားလည်အောင် ပြောပြပါ။

ပြီးတော့ ရာထူးတိုးတက်တဲ့ကိစ္စမှာ ဒီနယ်စပ်မှာ အမှုထမ်းရတာက နန်းတွင်းမှာ အမှုထမ်းရတာထက် ပိုပြီး လျင်မြန်တဲ့အပြင် အခွင့်အရေးသာ တယ်ဆိုတာကိုလည်း သူသဘောပေါက်အောင် ပြောပြစေချင်တယ်။

အထူးသဖြင့် ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူစိတ် မကောင်း ဖြစ်မိမယ်ဆိုတာကို ငါ ရိပ်မိပါတယ်။

သူကတော့ ငါ့ကို လူမျိုးခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်သဘောတူ နိုင်ပါ့မလဲ။

ဒါပေမဲ့ မိုဆူလာဟာ သူ့ရဲ့ခြေဖဝါးကို စည်းမထားတာကလွဲရင် အင်မတန် ချောမောလှပပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သူသိစေချင်တယ်။

မိုဆူလာဟာ တရုတ်ဘာသာစကားကို မပြောတတ်သေးပေမဲ့ ကြီး စားပြီး သင်အိလေ့လာနေပါတယ်။

အင်မတန်လည်း မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာကို တွေ့ရတယ်။

သူကလေးဟာ မျိုးရိုးအဆင့်အတန်း နိမ့်သူမဟုတ်ပါဘူး။ အလွန် ယဉ်ကျေးတဲ့ နိုင်ငံနှစ်နိုင်ငံမှာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့အပြင် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို စိုးစံအုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဘုရင်မတစ်ပါးရဲ့ အတွင်းလူယုံတော်တစ်ယောက် ဖြစ် ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖေဖေ သိအောင် ပြောပြပါ ဆူရုန်။

ဒါမှလည်း သူဟာ သံသယတွေ ကင်းပြီး စိတ်အေးလက်အေး ရှိ သွားမှာ -

ငါငယ်စဉ်က ကြားခဲ့ရတဲ့ အဖိုးတန်လှတဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေကို ငါ ဟာ ဒီနေ့အထိ ဦးထိပ်ထားပြီး သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ ကျင့်စဉ်အတိုင်း နေထိုင်ကျင့်သုံး နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာရအောင် ပြောပြပါ။

“အမှန်တရားကို သိသူထက် အမှန်တရားကို ခုံမင်နှစ်သက်သူက ပိုပြီး မြင့်မြတ်တယ်။ အမှန်တရားကို ခုံမင်နှစ်သက်သူထက် အမှန်တရားမှာ အစဉ်ပျော်မွေ့နေတတ်သူက ပိုပြီးမြတ်တယ်” လို့ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီး များရဲ့ ထိပ်ခေါင်ကွန်ဖြူးယုဝ်က ဆုံးမခဲ့တယ် မဟုတ်လား ဆူရုန်၊ ငါလည်း အဲဒီသွန်သင်ဆုံးမချက်အတိုင်း ငါ့ဘဝကို ပြုပြင်နေထိုင် သွားမယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်စေလိုတယ် သူငယ်ချင်းရယ် ...”

ပုံ
ဂျန်ဂို

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ဒဂုန်ရွှေမျှား ချစ်သွေးကေရီ

SILK
SAMUEL MERWIN

